உ

சிவமயம்.

நான்காவது

சித்தாந்திகளும் ஏகாத்துமவாதிகளே.

IV

THE SIDDHANTINS ALSO EKATMAVADINS.

இது

"வேதாந்தி" என்பவரால்

சிதம்பரம்

ப்ரம்மவித்தியா பத்திரிகையில்

எழுதப்பட்டபடி,

சென்னை:

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1891

இதன்விலை அணா 1.

உ

சிவமயம்.

சித்தாந்திகளும் ஏகாத்துமவாதிகளே.

சைவர்களுள் ஒருவகைச்சாராரான துவைதசித்தாந்திகள், அத்துவித சித்தாந்திகளை ஏகாத்துமவாதிகளெனச் சொல்லி யிகழ்ந்து வருகின்றார்கள். அத்துவிதிகள் ஏகாத்மவாதிகளென்பதிற் சந்தேகமில்லை. அவர்களை யிகழ்ந்துபேசும் இச்சித்தாந்திகள் ஏகாத்மவாதிகளல்லரோவெனின் இவர்களும் ஏகாத்மவாதிகள்தான். இவர்கள் மாத்திரமல்ல; வேதப்ரமாணவாதிகள் எவருமே ஏகாத்மவாதிகள்தான். யாங்ஙனமெனின், ஆத்துமாவென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் பிரமம் அல்லது சிவன் எனச் சுருதிகள் கோஷிக்கின்றன. எந்தச் சச்சிதானந்த நித்திய பரிபூரண நிர்ச்சல நிஷ்கள நிர்க்குண நிர்விகார நிஷ்கிரிய நிரஞ்சன நிராதாரப் பொருளை ப்ரம்மமென்று சுருதிகள் கூறுகின்றனவோ, அதேபொருளைச் சிவனென்றும் ஆத்துமாவென்றுங் கூறுகின்றன. அந்த ஆத்துமாவென்றும் சிவனென்றுங் கூறப்பட்ட பிரமப்பொருள், ஓரே பொருளாமன்றி இரண்டு மூன்று முதலிய பலபொருள்களன்று. அது பரிபூரணமாயிருப்பதால் ஓரே பொருளாகும். ஓரே பொருளாயிருத்தலாலும் அதற்கு ஆத்துமாவென்னும் பெயர் இருத்தலாலும் ஏகாத்துமாவென்று அந்தப்பொருளைச்சொல்வது குற்றமல்ல. குற்றமல்லாததால் ஏகாத்மாவென்று பிரமத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்; அதோடு ஏக ப்ரம்மமென்றும் ஏக சிவனென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். ஷை துவைதிகள், ஏக ப்ரம்மம் ஏகசிவனென்று சொல்லுகின்றதைவிட்டு, ஏகாத்மாவென்று கூறுவதைமாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டமையினாலும் அத்துவிதிகளை யேகாத்துமவாதிகளென்று கூறி யிகழ்வதனாலும், இந்தத் துவித சித்தாந்திகள் பல ஆத்துமவாதிகள், அதாவது ஆத்மாவென்பது கடவுளாதலால் பல கடவுள்வாதிகளாகின்றார்கள்.

ஆத்மாவென்னுஞ் சொல் ஜீவனுக்கும் பிரயோகமிருக்கிறதேயென்று வினவலாம். அஃதுண்மையே. ஜீவனுக்கும் சொல்லப்படுகிறதென்பதை நாமும் அங்கீகரிக்கின்றோம். ஜீவனுக்குச் சொல்லும்போது ஜீவாத்மாவென்றும், பிரமத்துக்குச் சொல்லும்போது பரமாத்மாவென்றும் சுருதிமுதலிய கலைகள் சொல்லுகின்றன. ஆத்துமாவென்று பொதுவாகச் சொல்லுமிடத்து அது பிரமப்பொருளில் பிரயோகிக்கப்படுகிறதா? ஜீவப்பொருளில் பிரயோகிக்கப்படுகிறதா?

என்னில் பலவிடங்களில் பிரமப்பொருளிலும் சிலவிடங்களில் ஜீவப் பொருளிலும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. இந்த வுண்மையினை யுணாராமல் ஒன்றைப் பிறிதொன்ருகத் திரிபுணர்ச்சிகொண்டு பேசுவதும், வேதாந்திகள், பிரமத்தை அல்லது சிவனைச் சுருதிசொல்லுகிறபிரகாரம் ஆத்துமாவென்று சொன்னால், ஷை சித்தாந்தசைவர் 'ஜீவர்கள் ஒன்றே'யென்று அத்துவிதிகள் சொல்லுகிருப்போல் ஜனங்களுக்குக் காட்டி யிகழ்வதும் நன்றன்று. மற்ற மதவாதிகளைப்போல வேதாந்திகளும் ஜீவர்களைப் பலவென்றுதான் சொல்லுகின்ருர்கள். அதுமாத்திரமா, அந்தக்கரண ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரிய வாயுக்களையும், சரீரங்களையும், அபிமானம் ஞாபகம் புண்ணியம் பாவம் சொர்க்கம் நரகம் கருமம் அவித்தைகளையும் வேறுவேறென்றுதான் சொல்லுகின்ருர்கள். இப்படிச்சொல்லும் வேதாந்திகளை ஜீவன் ஒன்றென்று சொல்லுகிறதுபோல் (தத்துவமின்றி வெறும் புராணகதைகளைமாத்திரம் வாசிப்போர்)நினைக்கும்படி ஏகாத்மவாதிகள் என இகழ்ச்சியாய்ச் சொல்வதும் எழுதுவதும் பிரசங்கிப்பதும் நல்லோர்க்கழகல்ல. இதுவரையில் சொல்லிவந்ததில் ஆத்துமா வொன்றே என்றும், அந்த ஆத்துமாவிற்குப் பிரமமென்றும் சிவனென்றும் சொல்லப்படுகிற துண்மையென்றும், ஜீவர்கள் பலவென்றும், அவைகளுக்கு இந்திரியஅந்தக்கரணுதிகள் ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமையாய்ப் பலவென்றும் விளக்கினும்.

இப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாக்கள் வேதாகம புராணுதிசாஸ்திரங்களின்படி கர்ம பத்தி யோகங்கள் செய்து சித்தசுத்திபெற்றுச் சிவாநுபூதிமானுய் விளங்கும் ஞானுசிரியரை யடைந்து சிரவணுதிகள் செய்து பிரமவடிவான அல்லது சிவ வடிவான அல்லது ஆன்மவடிவான நிலைமையைப்பெற்றுத் தற்போதமான ஜீவபோதத்தையிழந்து காண்பான் காட்சி காணும்பொருளான திரிபுடிதோஷமில்லாமல் ஏகமாய் விளங்குகை வேதாந்தமான அத்துவித சித்தாந்தமாம். ஆத்துமா என்னும்சொல் பிரமம் அல்லது சிவனுக்குப் பிரயோகிக்கப்படும் பிரபல ப்ரமாணங்கள் வருமாறு:—

அதர்வணவேதத்தில்

நாரத பரிவிராஜகோபநிஷத் ௫-வது உபதேசம்.

ஆதுரகுடீசகர்க்கு (அடையுமிடம்) பூலோகம் புவர்லோகம், பெகூதகனுக்குச் சுவர்க்கலோகம், அம்சனுக்குத் தபோலோகம், பரமஹம்சனுக்குச் சத்தியலோகம், துரியாதீதன் அவதூதன் இவர்களுக்கு (ஆத்ம) சுவரூபானுசந்தானத்தினுல் பிரமரகீடஞாயம்போல் ஆன்மாவிடத்திலேயே கைவல்லியம்.

ஜாக்கிராவஸ்தையைப்போல் சுவப்னுவஸ்தையிலும் ஆத்மநிஷ்டனுயி ருக்கிறவ னெவனே இப்படிப்பட்ட நிஷ்டையை யுடையவன் ப்ரம்மவாதிக ளுக்குள்ளே சிரேஷ்டனுயும் முதன்மையானவனுயும் இருக்கிறுன்.

சூ-வது உபதேசம்.

தன்னுடைய எல்லா ஆச்ரமங்களையுங் கடந்து ஆத்மாவிலேயேயிருக்கிற புருஷனெவனே, அவன் வேதார்த்தங்களைத் தெரிந்தவர்களாலே அதிவர் ணுச்ரமியென்று சொல்லப்படுகிறுன்.

யசுர்வேதத்தில் வராகோபநிஷத்

உ-ம் அத்தியாயம்.

தேகாத்மஞானத்திற்கு விரோதியான ஞானம் ஆன்மாவினிடத்தில் எவனுக்குண்டாகிறதோ, அவன் விரும்பாவிட்டாலும் மோக்ஷமடைகிறுன்.

ஷை ச-வது அத்தியாயம்.

ஆறு பூமிகளுடைய வெகுகால அப்பியாசத்தினுலே (பிரபஞ்சாதி) பேதங்களற்றுப்போய் ஆத்தும பாவனையிலேயே நிலைத்திருக்கிற தெதுவோ அதுதான் துரியகா என்கிற ஏழாவது பூமிகா.

பிரமகீதை

ஐதரேய உபநிடதார்த்தத்தை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

சின்மாத்திரமாயுள்ள வெறுஞ்சிவனே திகழ்வான்யாதுக்கு
முன்மாத்திரமும் வேறில்லை முற்றுமவனே மொழிவுற்ற
நன்மாத்திரமாய் ஆன்மாவென்றுரைக்கு நாமத்தினையுடையான்
தன்மாத்திரமேயாகிய அத்தன்மையான சங்கரன்ருன். (உ)

சூதசங்கிதைஆன்ம அநான்மவிவேகமுரைத்த அத்தியாயம்.

இந்த அத்தியாயத்தில் சிவனை அல்லது பிரமத்தை ஆன்மாவென்றும் மற்றப்பொருள்களை அநான்மாவென்றுஞ் சொல்லுகின்றன. ஜீவன், ஜீவான் மாவானுலும், சிவனை அல்லது ப்ரம்மத்தை நோக்க அநான்மாவாம். சேதனு சேதனவுலகத்தில் அசேதனம் பஞ்சபூத பௌதிக உலகம்; ஜீவன் சேதனமா யினும் சிவனை அல்லது ப்ரம்மத்தை நோக்க அசேதனமாம். இந்த அத்தி யாயத்தை வாசித்துப் பார்க்கின் மேற்சொன்ன விஷயம் நன்கு விளங்கும்.

ஆதலால் பரமார்த்தமாய்ப் பிரத்தியக்கான்மா ப்ரமேயம்ம
போதகுருவுபதேச மாதிகளால் அனுன்மாவாப் பொலிந்துதோன்றும்
காதலுறுமெவற்றையுமான் மாவாகத்தெரிந்து கொண்டான்மாவையுங்கற்
ருேதலருந்தவத்தீர் சுத்தப்பிரமமென்றுள்ளே நிச்சயித்து. (உக)

அத்தகு நிச்சயத்தையுஞ் சின்மாத்திரத்தி லயப்படுத்தியறிஞருள்ளத்
தொத்தவவ்விலயத்தையுஞ் சின்மாத்ரமாகத் தெரிவுற்ருெளிரா நிற்கும்
சுத்த கேவலரூபமா யிருப்போன்சொலும் பிரமஞானியாவன்
மெய்த்தவிந்தப் பரநிட்டைசற்குரு கடாக்ஷத்தால் மேவுமாலோ. (உஉ)

ஷ ஞானயாக வைபவமுரைத்த அத்தியாயம்.

மருவேகத்துவமியல்பினுளவான்மாவினுக்கு வந்தபேதம் பிராந்தியின ன்றியின்று, லொருவாது கடாதிகட்குப் பேதமங்கீகரித்தே யொளிரான்ம பேதமில்லை யென்றுரைக்கப்பட்ட, துருவாரக்கடாதிகள் பேதமும் வியவகாரத் துளவாகும் பரமார்த்தத்திலவாகு முணர்வீர், அருகாத பரமார்த்த சத்தியமே யாலென்றப் பேதந்தனையுரைக்க வெண்கூடாதென்னில். (உஅ)

ஷ பராசத்தி விசாரமுரைத்த அத்தியாயம்.

பாவுதானென்னும் நிறையான் மாவினின்றும் பல்லுலகமுஞ்சீர்
மேவுசிவனு மீச்சுரனும் மாயாசத்தியும் வேறல்லரம்மா
வோவில் சுயம்பூரண நற்சிவஞான முள்ளவனுமுயர்வு பூண்டோன்
தாவில்சார்வ பௌமன் போன்று சுதந்தரனுகித் தழைவானென்றும். (கக)

பிரமகீதை பிரகதாரணியவுபநிடதம்.

இந்தப்பிராணுபானுதியாரா லுண்டாயியங்குவதிங்
கெந்தப்புருடன் முன்பாக வெல்லாமிலங்கவற்றுகுங்
தொந்தப்பட வெத்தொழிலுஞ் செய்தேவன்றெழிலற்றிருக்கின்று
னந்தப்பரமனேயாவர்க்கு முள்ளாமான் மாவாகின்றான். (ரு)

ஷ சகலவுபநிடதங்களி னர்த்தத்தைத் தோதத்துரைக்கு மத்தியாயம்.

பாடுகின்றவெக்கலையின் பயனுந் தெரிந்து பகர்கின்றே, னுேடுகின்ற சிந் தையொழித் தொருப்பட்டெவருங் கேண்மினுரை, யாடுகின்ற நானென்னு முரைக்குமறிவுக்கு மறிவாய், நாடுகின்ற வுணர்வொன்றுண்டதுவே யான்மா நமக்கெல்லாம். (உ)

கூர்மபுராணம்

சாங்கியயோகமுரைத்த அத்தியாயம்.

சொச்சமாய்ச்சாந்தமாகிச் சூக்கமாய் ஒன்றாய் நாளும்
நிச்சமாய் ஞானமாகி யெங்கணும் நிறைந்ததாகி
அச்சமில் தமத்துக்கப்பாலாய கேவலமாய் என்றும்
எச்சமிலான்மா என்றென்றினி துள தென்பர்மேலோர். (ரு)

பஞ்சபூதங்களன்றுபகரு ஞானேந்திரியங்கள்
அஞ்சுமன்றுரைத்தகன் மேந்தியங்களோரைந்து மன்றும்
எஞ்சலில் சத்தமாதிவாக்காதி யிவைகளன்று
செஞ்செவே மனுதியன்று திகழுமவ்வியத்தமன்றே. (சு)

உழிதரு பிராணனன்று கருத்தனன்றுண்போனன்று
தழைபிரகிருதியன்று புருடனுமன்றுசால
விழைவுறு மாயையன்று விளங்கிய ஆன்மாயாருந்
தொழுதரு மறைகளேத்துஞ் சுத்தசைதனியமாமால் (எ)

பொருவில் வேதாந்தத்துண்மையறிந்தவர் புகன்ற ஆன்மா
விரிதருவியாபியென்றும் மேவுதத்துவங்கட்கெல்லாம்

கரியது வென்றும் மூலப்பகுதியுங் கடந்து நின்ற
துரியமதாகும் சுத்த வெளியென்றுஞ் சொல்லுவாரால் (கக)

இலிங்கபுராணம்

தியானவிதியுரைத்த அத்தியாயம்.

காரியகாரணங்கள் யாவையுங்கா சொன்றில்லாத்
தாருமான்மாவின்கண்ணே யமருமென்றறிந்துகொண்டோன்
ஓர்தருபொருள்க டன்னையன்றி வேறுளதென்றெண்ணி
யோர்தருவுள்ளஞ்சொல்லா தின்பமுற்றிருப்பனன்றே. (கக)

கைவல்லியம்.

உருவங்களிரதங்கள் பரிசங்கள் ஒரு பூவிலொன்றாகுமென்றாலுமே
கரணங்களோ ரொன்றிலோரொன்று தெரியுங்கணக்கன்றி வாராதுகாண்
அருமந்தசச்சிதானந்தச் சுபாவங்கள் ஆன்மாவின் வடிவாகிலும்
பிரபஞ்சமயமாம் விருத்திபேதத்தினற் பேதங்களா மைந்தனே. (க0அ)

வேதாந்த சூடாமணி.

கூறுமிவையிரண்டு மோரிலிங்கமென அறிக கூடத்தனே பிரமமென மறித்துமறித்துங், தேறவுரைத்திடலப் பியாசமாங் துரியன்றிகழ் பிரமாணுதீதனென்கையபூர்வதையாம், பாறிலுயிரொன்றறித லெலாமறித லென்கை பலம்பிரத்தியகான்மவுருவாம் பிரமந்தனக்கு, மாறரிய ஐந்தொழிற்கத்திருத்துவஞ் செப்புறுதல் வயங்கருத்த வாதமென மதித்திடுக தெரிந்தே. (கரு)

ஞானவாசிட்டம் இட்சுவாகுகதை.

முழுதுவடிவமா யொன்றுமான்மாமுழுது சத்தியினுங்
கெழுமு நதியிலும் வரிகளிற் கீலாலம்போ னின்றொளிரு
மொழுவினிலை வின்பரப்பிலதாயொன்றுஞ்சற்பாவந்தன்னிற்
றழுவுகூறு மாத்திரமாயுணர்வாய்ச் சகலசகங்களையும். (சகூ)

இதுவரையில் காண்பித்த பிரமாணங்களினல் ஆத்துமாவென்று வருமிடங்களிலெல்லாம் ப்ரம்மம் அல்லது சிவனென்றே பொருளாம். பிரமம் அல்லது சிவன் அல்லது ஆத்துமாவென்கின்ற பொருள் கடவுளாயிருப்பதாலும் அந்தக்கடவு ளொன்றாயிருப்பதாலும் அதைச் சித்தாந்த சைவரு மொத்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருப்பதாலும் ஷை சித்தாந்த சைவரும் ஏகாத்துமவாதிகளென்பதி லையமில்லையென்க. சிவன், பிரமம், ஆத்துமாவாகிய மூன்று பதங்களும் ஒருகடவுளையே சுருதிகள் கூற, ஷை சைவசித்தாந்திகள், சிவன் அல்லது பிரமம் என்னுஞ் சொல்லை மாத்திரங் கடவுளாகவும் ஆன்மாவை ஜீவாத்துமாவாகவுங் கொண்டு விபரீதப்பட்டார்கள். இப்படிப் பட்டார்களென்பதற்கு வேறு சாட்சிவேண்டுவதில்லை. ஜீவான்மாவைப் பரிபூ

ரண மென்று அவர்கள் பகர்வதே போதுமானதாம். ஜீவாத்துமாக்கள் கண்டமேயன்றிப் பரிபூரணமல்ல. அதைப் பூரண மென்றொப்பி அத்துடனே சிவனையும் பூரணமென்று சொல்லிச் சிவனுக்கு வேறான ஆத்துமா பூரணமென்றும், அது ஆணவத்தால் மறைப்புண்டு ஏகதேசமாய் ஜீவத்துவத்தையடைந்ததென்றும், அஞ்ஞானமுள்ளவரையில் அப்படியே கண்டப்பட்டிருக்குமென்றும் பகர்ந்து, அதன்மேல் முத்தியில் ஜீவத்துவம்போய்ப் பூரண ஆன்மா வாகின்றதென்கிறார்கள். வேதாந்திகளோ பிரமசிவவடிவான பூரண ஆன்மா அவித்தையிற் பிரதிபலித்து ஜீவனாயிற்றென்றும் அந்த ஜீவனேபிறப்பிறப்பினையடைந்து முத்தியில் பூரண ஆன்மாவாயிற்றென்றும் அந்த ஆன்மாவேதான் சிவனென்றும் ப்ரம்மமென்றும் சொல்லப்படுகிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விரண்டு மதசித்தாந்தமும் ஊகித்துணராதார்க்கு வேறு வேறு போலத்தோன்றினும் ஊகித்துணரும் நுட்பபுத்தியுடையார்க்கு ஒருவித சித்தாந்த மென்றே விளங்கும். இவ்விரண்டு மதசித்தாந்தமும் பேதப்படுமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். ஒரேபொருளுக்குச் சிவனென்றும் பிரமமென்றும் ஆன்மாவென்றுஞ் சொல்லுகின்றார்கள் வேதாந்திகள்; சித்தாந்திகளோ, பிரமமாகிய சிவன் வேறு, ஆன்மாவேறு என்கின்றார்கள். அதிலும் பலகோடி ஆன்மாக்களென்று சொல்லி அவைகளைத் தனித்தனிப் பூரணமென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். இதுசுருதியுக்தி அனுபவ விரோதம். பிரமம் அல்லது சிவன் அல்லது ஆத்துமாவென்னுஞ் சொல், கடவுளாகிய ஒரு பொருளுக்கிருக்க அதில் பிரமம் அல்லது சிவனாகிய இரண்டு சொற்களைமாத்திரங் கடவுளுக்குச்சொல்லி, ஆத்துமாவென்னுஞ் சொல்லைமாத்திரம் வேறுபொருளுக்கு அதாவது ஜீவாத்துமாவுக்குச் சொல்வது எப்படியிருக்கிறதென்றால் கை, கரம், அஸ்தம் என்கிற மூன்று சொற்களும் கையாகிய ஒருபொருளுக் கிருக்க, அதற்குக் கை, கரமாகிய இருசொற்களைச்சொல்லி அஸ்தமென்கிறசொல்லைமாத்திரம் அதற்குச் சொல்லாமல் விரலுக்குச் சொல்வதுபோலிருக்கிறது. ஆத்துமாவென்கிற சொல்லை ஜீவனுக்கு உபயோகப் படுத்தப்படாதென்று யாம் பகரவில்லை; வேதாந்திகளும் ஜீவனுக்கு உபயோகிக்கிறார்கள்; சித்தாந்திகளும் உபயோகிக்கிறார்கள். அதுவரையில் இருவருமொரு தன்மையராம். வேதாந்திகள் பிரமத்துக்கு அல்லது சிவனுக்கு அதை உபயோகிக்கும் போது, சித்தாந்திகள், அவர்களை ஏகாத்துமவாதிகள் என்று இகழ்ந்துபேசுவதுதான் சித்தாந்திகள்பேரிலுள்ள பெருங்குற்

றம். ஒரு சித்தாந்தி அவ்வாறு சொல்லிடின் அது நியாயமா, அல்லவா, நாம் அப்படிச்சொன்னுல் நாமும் அந்தத்தூஷணைக்குடன்பட வேண்டுமே, அன்றிப்பலகடவுள்வாதியு மாகவேண்டுமே, அதனோடு வேதாகமசாஸ்திர விரோதியாகவும் வேண்டுமே யெனக் கருதாமல் மற்றவர்களும் அவ்வாறு சொல்லுவது பின்னும்பெருங்குற்றமாம்.

பலகோடி ஆத்துமாக்கள் தனித்தனிப்பரிபூரணமென்று சொல்லி, அவைகளுக்கு வேறுகச் சிவன் அல்லது பிரமத்தையும் பரிபூரணமென்று சொல்லுவது யுத்தி அநுபவங்களுக்கும் விரோதம். ஒருபொருளின்கண் இன்னெரு பொருளிருத்தல் கூடாதே. அவர்கள் சொல்லுகிறபடி பரிபூரண ஆன்மாவின்கண் பரிபூரண சிவன் இருக்கக்கூடுமா? அது தவிர வொவ்வொன்றும் பரிபூரண இலக்கணமுள்ள பலகோடி ஆன்மாக்கள் இருக்கின்றனவென்று சொல்வது சரியல்லவே. ஒருபொருளினிடத்தில் இன்னெருபொருளேயிருத்தல்நியாயவிரோதமாயிருக்கப் பலகோடி ஜீவான்மாக்கள் ஒன்றிலொன்றிருக்கு மென்று சொல்வது ஒவ்வுமா? இவ்வளவு பேதைமையைத் தங்களிடத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதோடு போகாமல் தங்களைப்பதிஞானிகளென்றும் வேதாந்திகளைப் பசுஞானிகளென்றுங்கூறுவது பொருந்துமா? கடவுளுக்குப்பிரமமென்றும் சிவனென்றும் ஆத்துமாவென்றும் பெயரிருக்கவும், அம்மூன்று பெயர்களையும் அக்கடவுளுக்கு வேதாந்திகள் சொல்லவும் அவற்றிலிரண்டுசொற்களைக்கடவுளுக்கும் ஒரு சொல்லை ஜீவர்களுக்கும் ஆக்கிக்கொண்ட குற்றம் அபாரமாய்ச்சித்தாந்திகளுக்கிருக்க, இந்தக்குற்றத்தைக் குணமாகக்கொண்டு, குற்றமற்றவேதாந்திகளைப் பசுஞானிகளென்றும் தங்களைப்பதிஞானிக ளென்றுஞ் சொல்லிக்கொள்வது விந்தையாகவுமிருக்கிறது! அறியாமையாகவு மிருக்கின்றது!!

நிற்க; சிவன், அல்லது பிரமமான கடவுளுக்கு ஆன்மாவென்கிற பெயரிருக்க, அதை ஜீவர்களுக்கு உபயோகப்படுத்துவதால் தாங்களே கடவுளென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறவர்களுமாகின்றூர்கள்.

(பிரமவித்தியா, நந்தனஸு தைமீ எவ)

பிரமம் அல்லது சிவன் அல்லது ஆன்மா வென்கிற பெயர் சச்சிதானந்த நித்திய பரிபூரண இலக்கணங்கொண்ட வொருபொருளுக்கிருக்க, அவற்றில் பிரமம், சிவனுகிய விரண்டுபெயரை மாத்திரம் அப்பொருளுக்குவைத்து, ஆன்மாவென்னும்பேரைஜீவான்மாவுக் கமைக்

கிறார்கள் துவிதசைவசித்தாந்திகள் என முன்னரே பேசியிருந்தா மன்றோ? இப்போதுமதைத்தொடர்ந்து பேசுவாம்.

வேதாந்திகள் பந்ததசையில் நானென்பதற்குப் பொருள் ஜீவனாகவும் முத்திதசையில் நானென்பதற்குப் பொருள் பிரமம் அல்லது சிவன் அல்லது ஆன்மாவாகவுங்கொள்ள, துவித சைவசித்தாந்திகள் பந்ததசையிலானாலுஞ்சரி, முத்திதசையிலானாலுஞ் சரி, பிரமமென்றும் சிவனென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட ஆத்துமசொரூபத்தையே நானென்பதற்குப் பொருளாகக் கொள்ளுகிறார்கள். முத்திதசையில் ஷை பிரமம் அல்லது சிவன் அல்லது ஆன்மாவை நானென்பதற்குப் பொருளாகக்கொள்வது சரிதான். இதை வேத முதலிய நூற்பிரமாணங்களும் அங்கீகரிக்கின்றன. பந்ததசையிலும் அப்பொருளை நானென்பதற்குப் பொருளாகக்கொள்வதுதான் தவறு. இதற்கு நூற்பிரமாணங்களுமில்லை. வேதாந்திகளும் ஆன்மசிவப்பிரமப் பொருளையே பந்ததசையில் நானென்பதற்குப் பொருளாகக்கொள்ளுகிறார்களென்னின், அங்ஙனமில்லையென்பதைக்காட்டுவோம். வேதாந்திகள், ஆன்மசிவப்பிரமப்பொருள் அவித்தையிற் பிரதிபலித்ததென்றும் அந்தப் பிரதிபலனவடிவமே ஜீவனென்றும் அந்தஜீவன் அணுவென்றுஞ் சொல்ல, சித்தாந்திகள் ஆன்மசிவபிரமப்பொருள் ஆணவமலத்தாற் கட்டுண்டு அணுத்தன்மை யடைந்ததென்றும் அந்தச்சமயத்திற்கு ஜீவன் அல்லது பசுவென்னும் பெயர்வாய்ந்ததென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். வேதாந்திகள் ஜீவனைப் பிரதிபிம்பஸ்தானத்தில் வைக்கின்றமையால் ஜீவன்படும் ஜனனமரண துன்பங்களை ஜீவனே யனுபவிக்கிறான்; பிம்பமான ஆன்ம சிவ பிரமப்பொருள் அனுபவிப்ப தில்லை. எங்ஙனமெனின், நீரிற்பிரதிபலித்த பிரதிபலன சூரியன் அலைவானால் அந்த அலைதல்பிரதிபலன சூரியனுக்கேயன்றிப் பிம்பசூரியனுக்குண்டாகாது. இதைப்போலவே பிரதிபலன சூரியனை யொத்த ஜீவன் படுந்துன்பங்களை ஜீவனனுபவிப்பானேயன்றி, பிம்பத்தையொத்த ஆன்மசிவப்பிரமம் அனுபவியாது. சித்தாந்திகள் சொல்லுகிறபடி பார்த்தால் அவர்கள் ஜீவனை ஆன்மசிவப்பிரமப்பொருளின் பிரதிபிம்பமாய் ஒப்பாமையானும் ஆன்மசிவப்பிரமப்பொருளை ஜீவனாகச்சொல்வதானும் ஜீவன்படுகிறதுக்கங்களெல்லாம் ஆன்மசிவபிரமப்பொருளே படுகிறதாகச் சொல்லவேண்டியவர்களா யிருக்கிறார்கள். பிரதிபலனத்துக்குவரும் லாபநஷ்டங்கள் பிம்பத்தைச் சாராததுபோல அதாவது பிரதிபலன சூரியனுக்கு வரும் நயநஷ்டங்கள் பிம்பசூரியனைச்

சாராததுபோல ஜீவனுக்கு வரும் ஙயநஷ்டங்கள் ஆன்ம சிவப்பிரமத தைச் சாராவென்க. இப்படிச்சொல்வதால் சித்தாந்திகள் பந்தத்திலும் முத்தியிலும் நானென்ற சொல்லுக்குப் பொருள் பரிபூரணப்பொருளான ஆன்மசிவபிரமப் பொருளென்றே சொல்லுகிறவர்களாகி, ஜனனமரண சொர்க்க நரக பல இலாப நஷ்டங்களை யும் ஆன்மசிவபிரமப்பொருளே அனுபவிக்கிறதென்று சொல்லுகின்றவர்களாகவும் வேதாந்திகள் முத்தியில்மாத்திரம் நானென்கிற சொல்லுக்குப்பொருள் பரிபூரண ஆன்மசிவபிரமப்பொருளைச் சொல்லிப் பந்தத்திலுண்டாகும் ஜனனமரணசொர்க்க நரக பல இலாப நஷ்டங்களை ஆன்மசிவபிரமப்பொருளுக்குச் சம்பந்தமில்லாமல் ஜீவனே யனுபவிக்கிறதென்று சொல்லுகிறவர்களாகவு மாகிறார்கள்.

சித்தாந்திகள் சொல்வதுபோல ஜீவான்மாக்களும் பரிபூரணம்; ஆன்மசிவபிரமப் பொருளும் பரிபூரணமாகட்டுமே யென்னின் அவ்வாறு கூறினுல் சுருதி முதலிய கலைகளுக்கும் விரோதம்; யுக்தி யனுபவங்கட்கும் பொருந்தாது. ஆன்மசிவப்பிரமம் பூரணமென்பது சித்தாந்திகட்கும் வேதாந்திகட்கும் உடம்பாடே. மற்றப்படி யொவ்வொரு ஜீவான்மாக்களும் தனித்தனிப் பூரணமென்பது சித்தாந்திகட்கு மாத்திரம் உடம்பாடாகும். யும் இரண்டையும் பூரணமாய்ச் சொல்லுமிடத்து ஆன்ம சிவபிரமப்பொருள் சத்தாயிருப்பதுபோல் ஜீவான்மாக்களும் சத்துப் பொருளாமா? ஒரு பரிபூரண சத்துப்பொருளின்கண் மற்றொருபரிபூரண சத்துப்பொருளிருத்த லெங்ஙனங் கூடும்? ஒருபரிபூரண சத்துப்பொருளின்கண் பிறிதொரு சத்துப்பொருளேயிருத்தல் அமையாதாகப்பல்லாயிரங்கோடிபரிபூரணசத்துப் பொருள்களிருத்தலென்பது ஒவ்வுமா? ஜீவான்மாக்களை அபரிபூரண சத்துப்பொருளென்றாலும் அமையாதே. ஒருபரிபூரணசத்துப் பொருளினிடத்து ஏகதேசமான ஒரு அணுசத்துப்பொருளிருத்தலென்பதும் அசம்பவமாக, பலகோடி அணுசத்துப்பொருள் இருக்குமென்கை வாய்ச்சொல்லேயன்றிப் பிறிதில்லை. பலகோடி அணுசத்துப் பொருளேயிருத்தல் கூடாதென்னின் பலகோடி பரிபூரணசத்துப் பொருளிருக்கு மென்றுரைத்தலை யெங்ஙனம் அங்கீகரிக்கலாகும்? ஆன்மசிவப்பிரமம் பரிபூரணமென்றும் சத்தென்றும் வேதாந்திகளும் சித்தாந்திகளும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்களென்பது உண்மை. ஜீவான்மா விஷயத்தில் இருவரும் வேறுபடுகின்றார்கள். ஜீவர்களை அணுவென்றும் சொப்பனத்தைப்போலச் சத்துப்போலியென்றும் சொல்லுகிறார்கள் வேதாந்திகள்; சித்தாந்திகளோ, சிவனென்றும் பிரமமெ

ன்றும் ஆன்மாவென்றுஞ்சொல்லப்பட்ட பரிபூரணப்பொருளுக்கு மேற்படிபெயர்களில் சிவன் பிரமமென்னும் இரண்டுபெயர்களைத்த ள்ளி, ஆன்மாவென்னும் பெயரை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு, அப் பெயரையுடையபொருள் ஜீவான்மாவென்றும் அதற்குப்பிரமமான சிவன் வேறென்றும் அந்த ஆன்மா ஆணவமலத்தால் கட்டுண்டு ஜீவ னுயிற்றென்றுங் கூறுகிறார்கள். கூறுவதால் பிரமமே சிவனாகவும் சிவ னே ஆன்மாவாகவும் ஆன்மாவே ஜீவனாகவும் ஆகின்றன. இதனால் பிர மமென்னுஞ்சொல்லுக்கும் சிவனென்னுஞ் சொல்லுக்கும் ஆன்மா வென்னுஞ் சொல்லுக்கும் ஜீவனென்னுஞ் சொல்லுக்கும் பொருள் ஒன்றேயாமென ஏற்படுகின்றது. சித்தாந்திகள் சொல்லுகிறபடி ஆன் மா ஆணவமல சம்பந்தத்தால் ஜீவன் அல்லது பசு என்கிறபேர்பெறு கின்றது. பெறுவதால் ஆன்மாவென்னுஞ்சொல்லுக்கு ஒருபொருளும் ஜீவனென்னுஞ் சொல்லுக்கு ஒரு பொருளுமாய்ப் பேதப்படுகின்றதி ல்லை, ஆன்மாவுக்கு ஆணவமல சம்பந்தத்தைப்பற்றியே ஜீவனென்கிற பேர்வந்தமையால் ஆன்மா ஒன்று, ஜீவன் ஒன்று ஆக இரண்டு பொரு ளன்று; ஒரேபொருளாம். இனிப் பிரமமானசிவன்வேறு ஆன்மாவேறு என்னின் பிரமமானசிவனும் பூரணம்; சித்தாந்தசைவர்கள் சொல்லு கிறபடி சிவனுக்குவேறான ஆன்மாவும் பூரணம்; அன்றி யிரண்டும் சத்துப்பொருள். இது எப்படிப்பொருந்தும்? பொருந்தாமையால் சித்தாந்திகள் செய்யும்வாதம் துர்ப்பலவாதமாமென்ற றிந்திடுக.

ஆன்ம சிவப் பிரமமான சச்சிதானந்தப் பொருளைச் சிவனென் றும் பிரமமென்றும் அழைத்து அதை வேறுவைத்து; அப்பொருளு க்கு மற்றொருபெயரான ஆன்மாவை ஷை சிவனுக்கு வேறுபடுத்தி, அதை ஜீவான்மாவெனக்கொண்டு, அந்தஜீவான்மாவே நானென்பத ற்குப் பொருளென்கிறார்களாகையால், சித்தாந்த துவிதசைவர்கள், ஜீவனையே கடவுளென்றும், கடவுளையே ஜீவனென்றும் சொல்லு கின்றவர்களாகி, அந்தக்கடவுளை நானென்றுசொல்லுகின்றவர்களா கவு மாகின்றார்கள். இவ்வாறுசொல்வதால் துவிதிகள் பொருளைப்பொ ருளாகக் கொள்ளாதவர்களும் பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கொள்ளுகின்றவர்களுமான விபரீதவுணர்ச்சியுள்ளவர்களாம் என்க.

சிவனென்றும் பிரமமென்றும் சொல்லப்படுகிற சத்துப்பொரு ளுக்கு ஆன்மாவென்றும் ஏகமென்றும் பேரிருப்பதாலும் அதற்கு வேதமுதலிய நூல்கள்பிரமாணமாயிருப்பதாலும் அந்தப்பிரமாணங் களைப் பிரமாணமென வேதாந்திகளைப்போலச் சித்தாந்திகளும் அங்

கீகரிக்கக் கடமைப்பட்டிருப்பதாலும் வேதாந்திகளைப்போலச்சித்தாந்திகளும் ஏகாத்துமவாதிகளா மென்பதிற் றடையேதுமில்லை. இங்ஙுனமாக வேதாந்திகளை யேகான்மவாதிகளெனச் சித்தாந்திகள் இகழ்ந்து கூறுவதென்னை? இதுயாங்ஙன மிருக்கின்றதெனின் ஒருமனிதன் மற்றொருமனிதனை நோக்கி, “மனிதனே!”எனவிகழ்ந்து கூறுவதனோடொக்குமென்க. பிரமத்தின் பரியாய நாமமாக ஆன்மாவையும் சிவனையும் வேதம் ஸ்மிருதிபுராணாதிகள் கூற, அவைகளையெல்லாம் அப்பிரமாணமாக்கி, அவைகளுக்குமாறாக, யாரோ சில அவைதிக துவித சித்தாந்திகள் துரபிமானத்தினாலும் மதமாறினதினால் நேர்ந்த துவேஷத்தினாலும் எழுதிவைத்த அப்பிரமாண நூல்களைப் பிரமாண நூல்களெனக்கொண்டு, அவைகளை அவைக்கண் எடுத்துக்காட்டுதலும் பிரசங்கித்தலும் எழுதுதலும் பேசுதலும் நன்றாமோ!

ஆன்மாவென்பது சிவம் அல்லது பிரமமெனச் சதுர்தச வித்தைகளும் தம்பட்டம் அடிக்கவும் அவ்வாறு வேதாந்திகள் சிவஸ்தானத்தில் ஆன்மாவென்னும் சொல்லைப் பிரயோகிக்கவும், அந்தச்சிவனான ஆன்மாவை ஜீவான்மாவாக வேதாந்திகள் சொல்லுவதாய்ச் சொல்லியும், அதோடு ஏகாத்துமவாதிகளென இகழ்ந்தும் வருவது மதியீனமாம்; அன்றிச் சிவனான ஆன்மாவை ஜீவான்மாவாகக் கொண்டு, அந்தப் பிரம சிவ ஆன்மாவைவிட வேறே ஜீவனென்னும் பொருளொன்றிருப்பதாய் வெற்றுரைபுகல்வது பின்னும் மதியீனமாம். இது எவ்வாறிருக்கின்றதென்னின் வீடு என்றும் கிரகம் என்றும் பெயர்பெற்ற ஓர் பொருளை வீட்டுக்கு வேறு பொருளென்றும், கிரகத்துக்கு வேறுபொருளென்றும் விளம்புதற்கொப்பா யிருக்கின்றதென்க. இவர்கள் ஒரு பொருளை இருபொருள்க ளாக்கிக்கொண்டு பேசினால் அவ்வாறே அது இருபொருள்களாய்விடுமா? நூற்பிரமாணங்களுக்குமாறாக, இவர்கள் சொல்வதை யங்கீகரித்தாலும் யுக்தி அனுபவங்கட்குப் பொருந்தவில்லையே!

சூரியனொன்று, நீர் ஒன்று, நீரிற்பிரதிபிம்பித்த பிரதிபிம்ப சூரியனொன்று ஆக முப்பொருள்களும் உவமானம். சிவனென்றும் ஆன்மாவென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பிரமம் ஒன்று, அவித்தையொன்று, அவித்தையிற் பிரதிபிம்பித்த ஜீவனொன்று ஆக முப்பொருள்களும் உவமேயமாம். உவமானத்தில் நீர்வற்றிப்போனால் பிரதிபிம்பசூரியன் பிம்பசூரியனாய்ப்போய்ப் பிம்பசூரியனே மிஞ்சுகிறான். அவ்வாறே முத்திநிலையில் நீர்போன்ற அவித்தியாநாசத்தில் பிரதிபிம்பசூரியனைப்

போன்றஜீவன்போய், பிம்பசூரியனைப்போன்ற சிவன் அல்லது பிரமம் அல்லது ஆன்மாவாய் மிஞ்சுகிறுன். இது பிம்பப்பிரதிபிம்ப உவமானத்தை அனுசரித்துச்சொல்லும் வேதாந்த சித்தாந்தமாம். இனித் துவித சித்தாந்திகளின் நிலைமையாவது ஜீவனுன பசுவுக்குப் பசுத் தன்மை யொழிந்து ஜீவ பசுவுக்குப் பொருளான பரிபூரண ஆன்மாவாகி, அதன்பேரில் பரிபூரணசிவனுன பிரமத்தோடு ஒன்றுபட்டிருக்குமென்பது. ஒன்றுபட்டிருக்குமென்கை யுபசாரம். இரண்டு இரண்டேயென்பது அவரது மதசித்தாந்தம். இதிலுள்ள நியாயாநியாயங்களைப் புத்திமான்கள் அறியாமற்போகார்!

சித்தாந்திகள் ஜீவர்கள் பல என்றுல் வேதாந்திகளும் அங்ஙனமேயென்கிறுர்கள். சித்தாந்திகள் சிவன் அல்லது பிரமத்தை யொன்றென்றுல் வேதாந்திகளும் அங்ஙனமே பகர்கின்றுர்கள். இருகக்ஷிக்காரரும் ஜீவர்கள் விஷயத்திலும் பிரமம் அல்லது சிவன் விஷயத்திலும் ஒத்துப்போனுர்கள். இனிப் பாக்கியிற்பது ஒன்றே. அதுதான் ஆன்மாவென்பது. இந்த ஆன்மாவைப் பற்றித்தான் இப்போது விசாரணை. எந்தப்பொருளுக்குச் சிவன் அல்லது பிரமமென்று வேத சாஸ்திரங்களில் பேரிடப்பட்டிருக்கின்றதோ, அந்தப்பொருளுக்கு ஆன்மாவென்னும் பேர் இடப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லையா? இடப்பட்டிருக்கிறதென்பதற்குப் பிரமாணம் நந்தன ஹு தைமீ 7உ பத்திரிகையில் காட்டியே யிருக்கின்றும். ஆதலால் சிவப்பிரமத்துக்கு ஆன்மாவென்கிறபேர் உண்மையே. சீவனுக்கும் ஆன்மாவென்கிற பேர் இருக்கிறதேயென்னின் இருக்கிறதென்பது உண்மைதான். ஜீவனுக்கு ஆன்மபதத்தை யுபயோகிக்கும்போது ஆன்மா அணுவாகின்றது; சிவன் அல்லது பிரமத்துக்கு உபயோகிக்கும்போது ஆன்மா பரிபூரணமாகின்றது. வேதாந்திகள் இவ்விருபேதங்களையும் உணர்ந்திருக்கின்றமையால் எது எதை யெங்கெங்கே யுபயோகிக்க வேண்டுமோ, அது அதை யங்கங்கே யுபயோகிக்கின்றுர்கள்.

பரிபூரணமான சிவப்பிரமத்துக்கு வேறுகப் பரிபூரணமான ஆன்மாவென்ப தொன்றுண்டென்னின், அந்தப் பரிபூரண ஆன்மா, அந்தப் பரிபூரண சிவப்பிரமத்துக்கு எப்பக்கத்தில் இருக்கின்றது? மேலே யிருக்கின்றதா? கீழே யிருக்கின்றதா? பக்கங்களி லிருக்கின்றதா? எங்கிருக்கிறதாகச் சொன்னுலுஞ்சரி, சிவப்பிரமம் கண்டப் பொருளாய்விடும். அதுமாத்திரமா, தனித்தனிப் பரிபூரணமெனச் சித்தாந்திகளாற்சொல்லப்படும் ஆன்மாக்கள்யாவுமே கண்டப்பொரு

ளாய்விடும். சிவப்பிரமத்துக்கு மேலாவது கீழாவது பக்கங்களிலா வது ஆன்மாக்கள் இருக்கின்றனவென்று சொல்லும்போது ஷை மேல் கீழ்ப் பக்கங்களில் சிவப்பிரம மில்லாமற்போம். கடத்துக்கு மேலா வது கீழாவது பக்கங்களிலாவது படமிருக்கிறதென்றால் அந்தப்படம் இருக்கிறவிடத்தில் கடமும், கடமிருக்கிறவிடத்திற் படமும் இரா. அங்ஙனமே சிவப்பிரமம் இருக்கிறவிடத்தில் ஆன்மாக்களும், ஆன் மாக்கள் இருக்கிறவிடத்தில் சிவப்பிரமமும் இல்லையென்று சொல்ல நேரிடும். சிவப்பிரமத்துக்கும் ஆன்மாக்களுக்கும் தனித்தனிப் பரி பூரணஞ்சொல்லும் சித்தாந்திகளுக்கு இஃதுடன்பாடாமா? சிவப் பிரமத்துக்கு மேலாவது கீழாவது பக்கங்களிலாவது ஆன்மாக்கள் இருக்கின்றனவென்பதில் இவ்வளவு ஒவ்வாமையிருப்பதால் "சிவனுக் குள் ஆன்மாக்கள் பூரணமாயிருக்கின்றன ; அது எதுபோலென்னின் குடத்துக்குள் நீர் இருப்பதுபோல்" என்றாலோ குடமென்னும் சொ ல்லுக்குப்பொருள் மண்ணினாலான ஓடுதான். அதுசுற்றிலும் இருக் கின்றது; இடையிற்பொருளில்லை; வெறும் வெளிதான். அந்த வெளி யிற்றான் நீர் இருக்கிறது. அந்த நீருள்ளவிடத்தில் குடமும், குட மிருக்கிறவிடத்தில் நீரும் இல்லை. குடத்துக்குள் இருக்கிற வெறு வெளியில் நீர் இருக்கிறதேயன்றிக் குடமா யிருக்கிற பொருளில் இல்லை. அவ்வாறு சிவனுக்குள் வெறு வெளியிருக்கவேண்டும்; அவ் வெளியில் சிவனிருக்கப்படாது. சிவனில்லாத அவ்வெறு வெளியிற் றான்ஆன்மாக்கள் இருக்கவேண்டும். இவ்வுவமானத்தால் குடமும் நீரும் எவ்வாறு நிறைவற்றபொருளோ, அவ்வாறே சிவமும் ஆன்மாக் களும் நிறைவற்றபொருளாகின்றன. ஆதலால் இவ்வுவமானம் பயன்ப டாது. இனிப் பாலில் நெய்யிருப்பதுபோலச் சிவனிடத்தில் ஆன்மாக்க ளிருக்கின்றனவென்னின் பாலில் நெய்யிருப்பதனால் பாலும் நெய்யும் பரிபூரணமாகாது. பாலிலிருந்து நெய்யை வேறுபிரித்தால், வேறு பிரி ந்த நெய், எவ்வளவோ அவ்வளவு எடை அல்லது அளவு பாலில் குறைந்துபோம்.பாலிலிருந்து நெய்யைப்பிரித்தால் பிறகுபாலென்னும் பேரில்லை ; பாலுமில்லை. தயிரும் நெய்யுமேதானிருக்கின்றன. பாலைக் காய்ச்சிக் கடைந்தால் தயிருநெய்யுமாய்ப்பிரிகின்றது. எது பிரிகின் றதோ அது முன்பு கூடியே யிருக்கவேண்டும். தயிரும் நெய்யும் ஒன் றாய்க் கூடியிருந்தகாலத்தில் பாலென்றுபேர். பாலென்ற சொல்லுக் குப் பொருள் நெய்யுந் தயிருந்தான். பொன்னுங் களிம்பும் ஒன்றாய்க் கூடியபோது செம்பென்று பேர். பிரித்துவிட்டால் பொன்னுங் களி ம்பு மாகின்றது. பொன்னுங் களிம்புமன்றிச் செம்பென்னுஞ் சொல் லுக்குப் பொருளில்லை. செம்பு என்பது சொல்லும் அதற்குப் பொ ருள் பொன்னுங் களிம்புமாம். அங்ஙனமே பால் என்பது சொல்லும் அதற்குப்பொருள் நெய்யும் தயிருமாம். பாலென்னுஞ் சொல்லுக் குத் தயிர் நெய்களையன்றி வேறே யொருபொருளிருப்பதாய்க் கருது வது பிராந்தியே. பாலிலிருந்து தயிர்நெய்களை வேறுவேறு பிரித்து

விடுகின்றமையால் அது பின்ன சம்பந்தியேயாம். நெய்யுந் தயிரும் பின்னசம்பந்தியா யிருப்பதுபோல் தயிரும் வெள்ளை நிறமும் பின்ன சம்பந்தியாகாது; அபின்ன சம்பந்தியாம். எது பின்ன சம்பந்தியோ அது ஒரு காலத்தும் அபின்ன சம்பந்தியாகாது, பின்னம் அபின்ன மாதலும் அபின்னம் பின்னமாதலும் ஒருபோதுமின்று. பாலின்கண் தயிரும் நெய்யும் அபின்னம்போற் றோற்றினும் பின்னம் பின்னமே. பாலை அணு பரமாணுக்களாகப் பிரித்துப்பார்க்கும் சத்தி நமக்கிருந் தால் அது வேறுவேறாகவே தோன்றும். உப்புநீரிலும் நல்ல நீர், உப்பு இவை வேறுவேறாயிருக்கின்றன. உப்புநீரில் நல்ல நீர் வேறாகவும் உப்பு வேறாகவும் நமக்குத் தோன்றாவிடினும் அவை வேறுவேறு தான். உப்பு நீரில் நூற்றுக்கு இருபத்தேழுபங்கு உப்பும் மற்றப் பங்கு நல்லநீரும் இருக்கின்றன. உப்புநீரைக் காய்ச்சினால் நூற்று க்கு எழுபத்துமூன்றுபங்கு நல்லநீர் ஆவிரூபமாய் மேலேபோக மற்ற இருபத்தேழுபங்கு பூமியிற் றங்கிவிடுகின்றது. உப்பும் நல்ல நீரும் பிரிந்துபோகின்றமையால் அவை பின்னமாகக் கூடியிருந்தனவெ ன்றே சொல்லவேண்டும். உப்புநீரைப் பார்த்தால் நீரும் உப்பும் அபின்னமாய் ஒன்றுபட்டிருப்பதாகவே தோற்றினாலும் உண்மையில் பின்னமாய் இரண்டுபட்டேயிருக்கின்றன. இரண்டுபட்டே யிருக்கின் றமையால் ஒன்றிருந்த விடத்தில் மற்றொன்றில்லை. அதாவது உப்பு இருந்தவிடத்தில் நீரும் நீர் இருந்தவிடத்தில் உப்பும் இல்லை. இதைப் போலவே பாலாயிருக்குங் காலத்திலும் நெய்யிருக்கு மிடத்தில் தயி ரும் தயிர் இருக்குமிடத்தில் நெய்யும் இரா. இனி எள்ளில் எண் ணெய்போலென்னின் எள்ளையெடுத்துப் பிழிந்தால் பிண்ணாக்கும் நெய்யுமாகப் பிரிகின்றன. பிண்ணாக்கும் நெய்யுஞ் சேர்ந்தே யெள் ளென்னும் பேர்பெறுகின்றது. அதுவும் இரண்டுபொருளாய் வேற்று மைப்பட்டுப் போகின்றமையால் உய்த்து நோக்குழிப் பிண்ணாக்கு இருந்தவிடத்தில் நெய்யும் நெய் இருந்தவிடத்தில் பிண்ணாக்கும் இல்லையாகி வேறு வேறு பொருளாகின்றன. ஆதலால் இது வும் பொருத்தமுடையதாகாது. ஆகாயமானது மற்ற வாயு தேயு அப்பு பிருதிவியாகிய விவற்றி னிறைந்திருப்பதுபோல், சிவப்பிரமமா னது ஆன்மாவில் நிறைந்திருக்கிறதென்று சொன்னால் யாதுதோஷ மென்னின் தோஷம் தோஷமே. ஆகாயமானது: மற்ற வாயு தேயு அப்பு பிருதிவிகளுடன் காரணகாரிய சம்பந்தம்பெற்றது; மண்ணுங் குடமும்போல. ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்துதேயுவும், தேயுவிலிருந்து அப்புவும், அப்புவிலிருந்து பிருதிவியும் உண்டாகி ஒடு ங்குங்கால் தோன்றியமுறைப்படி ஒடுங்குகின்றனவாக வேதமுதலிய கலைகள் விளம்புகின்றன. ஆதலால் ஆகாயமும் மற்றச் சதுர்பூதங் களும் காரண காரிய சம்பந்தத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன வென்பது மறுக்கப்படாத விஷயமாம். ஆகாயங் காரணமும் மற்றப் பூதங்கள் காரியமுமாகிறபோது காரணமான மண்ணையன்றிக் காரியமான குட

த்துக்குப் பொருள் எவ்வாறின்றோ, அவ்வாறே காரணமான ஆகாயத்தையன்றிக் காரியமான வாயு தேயு அப்பு பிருதிவிகளுக்குப் பொருளில்லாமற்போம். இந்தப்பிரகாரமே சிவப்பிரமப்பொருள் காரணமும், ஆன்மாகாரியமுமாகி, சிவப்பிரமத்தையன்றி ஆன்மாவுக்குப் பொருளில்லாமற்போம். காரியத்திற் காரணம் பூரணமாயிருக்கிறதெனல் காரணத்தைப்போல காரியஞ் சத்தாயிருந்து, அதில் நிறைய காரணமிருக்கின்றதென்பதல்ல. மண் குடத்தினிறைய விருக்கின்றதென்னில் மண்ணைப்போலக் குடமென்கிறபொருள் ஒன்று சத்தாயிருந்து, அதில்நிறைய விருக்கின்றதென்பதல்ல. கயிறானது பாம்பின்கண் நிறைய விருக்கின்றதென்றால் கயிற்றைப்போலப் பாம்பென்கிற பொருள் ஒன்று சத்தாயிருந்து அதில் கயிறு நிறைந்திருக்கின்றதென்பதல்ல. கயிறு உண்மை; பாம்பு உண்மைப்போலி. அதுபோல் மண் உண்மை; குடம் உண்மைப்போலி. இத்திருட்டாந்தங்களைப்போல் ஆகாயம் உண்மை; மற்றச் சதுர்ப்பூதங்களும் உண்மைப்போலி. இவைகளைப்போலச் சிவப்பிரமம் உண்மைப் பொருள்; ஆன்மா உண்மைப்போலிப்பொருளாம். சிவப்பிரமமும் ஆன்மாவும் குடமும் படமும்போலல்ல. குடமும் உண்மைப்பொருள்; படமும் உண்மைப்பொருள். இவ்வாறு சிவப் பிரமத்தையும் ஆன்மாவையுஞ் சொல்லின் இரண்டுங் கண்டப்பொருளாய் அபரிபூரணதோஷத்தை அடையும். இரண்டையும் பரிபூரணப் பொருளெனக்கூறும் துவித சித்தாந்திகட் கிஃதுடன்பாடாமா? சிவப்பிரமத்தைப் பரிபூரண சத்தாகவும் ஆன்மாவை அணுரூப சத்தாகவுங் கொள்பவர்க்கே கடபடம்போல இரண்டும் சத்தாகாவென்னின் இரண்டையும் பரிபூரணமென்பார்க் கெங்ஙனம் பொருந்தும்? இதனால் ஆகாயம் மற்றச் சதுர்பூதங்களிலிருப்பதுபோலச் சிவப்பிரமம் ஆன்மாவில் பூரணமாயிருக்குமென்கை துவிதிகளுக்குப் பாதகமும் அத்வைதிகளுக்குச் சாதகமுமாய் முடிந்ததென்றறிக.

இதனாற் றேர்ந்ததியாதெனின் சச்சிதானந்த நித்திய பரிபூரணப் பொருளுக்குப் பிரமமென்றும், சிவனென்றும், ஆன்மாவென்றும் சுருதிமுதலிய பிரபலநூல்கள் கூறுகின்றனவெனவும், அப்பொருள் ஏகமாயிருப்பதால் வேதமுதலிய நூற்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்ட யாவரும் ஏகான்மவாதிகளாமென்று சொல்லத் தக்கவரெனவும், ஷை பிரமாணங்களை இச் சித்தாந்திகளும் அங்கீகரிக்கக்கடமைப்பட்டிருப்பதால் இவர்களும் ஏகான்மவாதிகளே யாமெனவும், இதற்கு மாறிப் பேசுவோர் வேதசாஸ்திரவுண்மை யறியாதாரெனவும், அப்பரமசிவ ஆன்மப்பொருளுக்குப் பின்னமாக ஜனனமரண துன்பங்கட்குட்பட்ட அணுஜீவர்கள் பலஅநிர்வசனீயமாக வுள்ளனவெனவும், இடையில் பரிபூரண ஆன்மாக்கள் பல சத்தா யிருக்கின்றனவென்பது வெற்றுரையே யாமெனவும், துவிதசைவ சித்தாந்தம் போலிச்சிங்காந்தமாய்த் தள்ளத்தக்கதெனவும், அத்துவிதசைவசித்தாந்தமே யதார்த்த

சித்தாந்தமாய்க் கொள்ளத்தக்கதெனவும், அதுவே சுருதியுக்தி அனுபவங்கட்குப் பொருந்தியதெனவும் பசுமரத்தாணிபோல் நாட்டிய வாறுமென்றறிக.

வேதாந்திகள் காரணகாரியவாதம் பரிணாமவாதம் பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம் விவர்த்தவாதமுதலிய பலவித வாதங்கள் ஒவ்வொரு அவசரத்தினிமித்தம் ஒவ்வொன்று கூறினும் முடிவில் தீர்மானமாய் விவர்த்தவாதமே கூறுகின்றார்கள். அவ்விவர்த்தங்கள் பலவற்றிலும் அதாவது கயிற்றரவு கானனீர் இந்திரசாலம் சொப்பனவுலகு முதலியவற்றிலும் சொப்பனவுலகே தீர்மானமாய்க் கூறுகின்றார்கள். ஒவ்வொரு அவசரத்துக்கு ஒவ்வொன்று கூறுவதற்குக் காரணமின்னதென "ஓர்இந்து" என்பவர் விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறார். அப்படியே பிரதிபிம்பமாகச் சொல்லிய சீவனையுங் கொள்க. பிரமஸ்தானத்தில் மனதையும் சீவன் ஸ்தானத்தில் சொப்பனசீவனையும் சீவனுக்கிடமான அவித்தியாஸ்தானத்தில் சொப்பன சீவர்கள் தோற்றுவதற்கிடமான (மனத்தின்கணுள்ள ஓர்வித)சத்தியையும் உவமானகவைத்துப் பார்க்க வேண்டியது இனி முன்பத்திரிகையில் எழுதிய பிரமாணங்களோடு இதிலுள்ளவற்றையுஞ்சேர்த்து வாசிக்க.

சூதசங்கிதை எக்கியவைபவகாண்டம்
ஆன்மமந்திரமுரைாத்த அத்தியாயம்.

மருவுபரவான்மாசத்தியசொரூபன்பூரணன்மெய்வயங்குஞான
வுருவனிலகானந்தசொரூபனகம்பதார்த்தமாயுற்றவான்மா. (கூ)
விசுத்தசத்துவப்பிரதானமாயோபாதிகனுனவிமலமூர்த்தி
யசுத்தசமுசாரவர்ச்சிதனகம்பதார்த்தமாகியவான்மாவும். (கரு)

ஷை ஷை ஞானயாகவைபவமுரைாத்த அத்தியாயம்.

புனிதவேதவாக்கியங்களும்ஆன்மாஏகனென்று. (கூ0)

ஷை ஷை பராசத்திவிசாரமுரைாத்த அத்தியாயம்.

பாவுதானென்னும்நிறையான்மாவினின்றும்பல்லுலகமுஞ்சீர்
மேவுசிவனுமீச்சுரனுமாயாசத்தியும்வேறல்லரம்மா. (கக)
ஆன்மஞானிக்குவிதிநிடேதவிவகாரங்களனைத்துமில்லை
மேன்மைமிகுமான்மஞானத்திருமாமகத்தின்வளம்விள்ளமுற்றும்
பான்மையுறுகோடிகற்பமாறுலுமுடியாதுபரசுபாணி
வான்மதிக்குமருளானீரிதுதெரிந்துதன்னியராய்வயங்கினீரோ. (கரு)

ஷை ஷை திரவியசுத்தியுரைாத்த அத்தியாயம்.

துரமிகுசச்சிதாநந்தஆன்மாவென்றியாவர்களுமுரைாக்கும்வத்து. (உ)

ஷை ஷை பாவபரிபாகமுரைாத்த அத்தியாயம்.

பொருவிலான்மசொரூபத்தைப்போற்றியுணர்ந்துபொலிகின்றோன்
கருமபந்தமிலாதிருப்பன்கரைாந்தஇந்தப்பிரமவித்தை
பெருகுமருளார்பராசத்திபிரசாதத்தினுற்கிடைக்கும். (உஅ)

பிரமவித்தியா விஜயஹு ஆவணிமூ உஎஉ

சிவமயம்.

அத்வைத தூஷண பரிகாரம்.

திருநெல்வேலி ஜில்லா தூத்துக்குடியில் "சைவப்பிரகாச சமாஜ"த்தார்
"மாயாவாதி மதக்குழப்பம்" என நான்குபக்கங்கொண்ட ஓர் சிறுபத்திரம்
விஜய௵ ஆனி௴ 30௳ பிரசுரித்திருக்கின்றார்கள். அதன்கீழ் ம-ா-ா-ஸ்ரீ
சோமசுந்தரநாயகர் அதை எழுதியதாய் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதிற்பேசிய
விஷயம் அத்துவித மததூஷணையைத் தவிரப் பிறிதொன்றுமில்லை. அது
கற்றவரும் மற்றவரும் பரிகசிக்கத்தக்க தொன்றாயினும் வேதமுதலியவற்
றின் பொருள்களைத் தூஷித்து ஆக்ஷேபித்திருப்பதால் அதற்குச் சமாதா
னஞ் சொல்லவேண்டுவ தத்தியாவசியகமாயிற்று. சோ. நாயகர் அத்வைத
மதத்தை மாயாவாதம் என்று சொல்லுகிறார். அது தவறென்பதற்கும், அத்
வைதிகள் மாயாவாதிக ளல்லவென்பதற்கும், இவர் மதத்தினரே மாயாவாதி
கள் என்பதற்கும் வேண்டியமட்டும் நியாயமழைகளைச் சொரிந்து, நந்தன௵
புரட்டாசி௴ 22௳ ப்ரம்மவித்தியாவில் முடிவாக எழுதியிருக்க, அதைப்
பூர்வபக்ஷஞ்செய்து, மேல் தமது கட்சியைத் தாபித்துக் கொள்வதைவிட்டு,
ஒரு நியாயமுமில்லாமல் மீண்டும் அத்வைதிகளை மாயாவாதிகள் என்று வரை
வது பித்தர் செய்கையேயன்றி மற்றவர் செய்கையன்று. சோ. நாயகர் வெட்
கத்துக்கஞ்சி அவ்வாறுசொல்லினும் ஷை சமாஜத்தாரும் அதற்கிணங்கியது
சிலகாலமாய்ப் பத்திரிகையில் நடந்த வாதவிஷயத்தை அறியாமைபோலும்!
அறிந்திருந்தால் இந்த வாதத்தில் தலைகொடுக்கமாட்டார்களென்றே நினைக்
கின்றோம். இந்தச் சோ. நாயகர் எம்மிடத்தில் மாயாவாத விஷயமாக மாத்
திரமன்று, இன்னும் பலவகையிலும் தோல்வியடைந்ததற்கும், இனியிவ்
வாதத்திற் பிரவேசிப்பதில்லையென முடிவுரைகூறி யெழுதியதற்கும் பத்
திரிகைகள் சான்று சொல்லவும் அவைகளையெல்லாம் மறையவைத்து, தூத்
துக்குடியிற் புகுந்து, ஷை சமாஜத்தாருக்குச் சிறுபத்திர மெழுதிக்கொடு
த்து, அதிலும் தோல்விப்பத்திர மெழுதிக்கொடுத்து, அதிலும் நம்மாலும்
பிறராலும் கண்டிக்கப்பட்ட விஷயங்களையே யெழுதிக்கொடுத்து, தாம்
தோல்வித்தானத்தி னிற்பதோடு அச்சமாஜத்தாரையுங் கூடத் துணையாகத்
தோல்வித்தானத்திற் கிலக்காகவைத்தது படிற்றொழுக்கத்தவர் செய்கை
யாம்; மற்றையர் செய்கையன்றாம். ஷை சமாஜத்தார், தமது மதசித்தாந்த
மாய் ஏதேனும் எழுதிக்கொண்டு போவதைவிட்டு, கலகஞ்செய்தலையே வடி
வாகப்பெற்ற சோ. நாயகருடைய இணங்காப் புத்தியைக் கேட்டு, அத்து
விதிகளுடன் வலிய வாதஞ்செய்வதற்காக எழுந்து, மெய்யாகவன்றிப் பொய்ப்
பத்திர மெழுதிவிடுவது சமாஜத்தார்க்கு நியாயமுமன்று; அழகுமன்று. சோ.
நாயகருடன் நாம் நேரில் வாதப்போர்செய்ய அவரிடங் கொடுக்கின்றனை

ரில்லை. அவர் முதுகுகாட்டி யோடுகின்றார்; ஒளிகின்றார்; முடிவுரைகூறிப் பதுங்குகின்றார்; பதில் வந்தவற்றையெல்லாம் வாராமைபோல் காட்டி எழுதுகின்றார்; அங்ஙனம் பேசுகின்றார்; பிரசங்கிக்கின்றார். எந்தெந்த ஆக்ஷேபங்கட்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகின்றோமோ, அந்தந்தச் சமாதானங்களைக் கவனிக்காமல் பின்னும் ஆக்ஷேபமாகவே யெழுதுகின்றார். இப்படிப்பட்ட குணம் சோ. நாயகரிடத்தில் நிறைந்திருப்பதால் அவரிடத்தில் எவ்வளவு பேசினாலும் எவ்வளவு வெற்றிபெற்றாலும் பயனில்லாம லிருக்கின்றது. நாம் நூறுவிஷயங்கட்கு மறுப்பெழுதிச் சமாதானஞ் சொன்னால் அவற்றிலிரண்டொன்றைத் தப்பும் தவறுமாய்ச் சொல்லி விருது பேசுகின்றார்; எதிரிகளுடைய பூர்வபக்ஷத்தை அவர்களே கண்டிக்க, அப்பூர்வபக்ஷத்தை அவர்கள் சித்தாந்தமாய்ச் சொல்வதுபோல் அபிநயித்துச் சொல்லி யிகழ்ந்து, அதனால் வெற்றிபெற்றதுபோல் காட்டி இறுமாப்படைகின்றார். அவருடைய செய்கை அவ்வாறிருப்பதால் அவரிடத்தில் வாதுபுரிய வெறுப்பாயிருக்கின்றது. இங்ஙனமாக, ஷை சமாஜத்தார் மலையிலக்குப்போல் வாய்த்தது நமக்கு மிகச் சந்தோஷம். இச்சமாஜத்தார் அவரைப்போலிருக்க முடியாது. சபையில் பலபேரிருப்பதால் ஒருவரில்லாவிட்டாலும் ஒருவர் பதில் சொல்லியே தீரவேண்டுமென வாதிப்பர். ஆதலால் எப்படியும் இவ்விவாதம் நீண்டு நடக்குமென்று நினைக்கின்றோம். ஷை சமாஜத்தார் சோம. நாயகரைப் போல் ஆங்கொன்று ஈங்கொன்று ஆபாசமாய்ப் பேசிப் பயனில்லா வெற்றி கூறமாட்டார்கள். நாம்பேசும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் வாதித்துப் பதில் கொடுப்பார்கள். இவ்வாதம் ஐந்துவருஷமாக நடந்துவருகிறதென்பதைச் சமாஜத்தார் அறிந்துகொள்ளக் கடவர். இவ்வாதத்தை ஷை சமாஜத்தார் இப்போது தலைமேல் தூக்கிவைத்துக் கொண்டமையால் இனிக் கொஞ்சத்தில் இறக்கமுடியாது. பழைய வாதங்களையெல்லாம் தொடர்ந்தே இதற்குப் பதில்சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். சோம. நாயகர் ஐந்துவருஷகாலமாய் அத்துவிதிகளிடத்தில் தோல்வியடைந்து அவமானமாய் ஒளிந்திருக்கின்றமையும், எதிர் வாதிகளுடன் நாணமாயும் நாகரீகமாயும் மரியாதையாயும் பேசும் சுபாவமின்றி அவைகளுக்குப் மாறாகப்பேசி, கிரிமினல் குற்றத்திற் குட்பட்டுப் போலீசில் வலிக்கப்பட்டு வேறு தப்பவழியின்றிப் பின் அடிமைப்பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்துப் பணத்தண்டமு மிறுத்தமையும் ஷை சபையினர் உணர்ந்தார்களோ என்னமோ அறியோம்! எப்படியிருந்தாலும் அவரிடத்தில் சமாஜத்தார் மிகுஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். சோமசுந்தர நாயகருக்குப் போலீசு என்றால் முக்கனியும் பாலும் கற்கண்டும் போலத்தான். சபையார் போலீசு என்றால் பயப்படுவார்களென நினைக்கின்றோம். ஆதலால் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் கிரிமினல் சம்பந்தமாயாவது ஸிவில் சம்பந்தமாயாவது வழக்கு நேரிடாதபடி எழுதப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது. இதைக்குறித்து நாம் அடிக்கடி எழுதவேண்டுவதில்லை. நிற்க, வேதாந்த சித்தாந்த வாதத்தின் உண்மை வெளிப்படுங்காலம் நேர்ந்தமைபற்றி யாவரும் சந்தோஷிப்பார்களென்பதி லையமின்றெனக

நாம் "சங்கராசாரியாரது அவதாரமகிமை"யில் துரிய சிவனிடத்திலிருந்து சிவனடியாருண்டாவ தெங்ஙனமெனக் கேட்டு அது விஷயமாக நேரும் ஆக்ஷேபங்களைப் பலவுபமானங்களின் வாயிலாகக் காட்டிக் கண்டித்திருக்கின்றேமன்றே? அதற்கிதுகாறும் விடை யிறுக்க முடியாமல் சோ. நாயகர் தலைமறைந் திருக்கின்றாரன்றே? அதுபற்றிப் பலர் "ஏனையா அவைகளுக்கு விடைபகாரம விருக்கின்றீர்? விடையுண்டா? இல்லையா? இல்லையானாற் சொல்லிவிடும், "சும்மா இருக்கிற தாரையை யூதிக்கெடுத்தான் ஆண்டி" என்பதுபோலக் கௌரவமாயிருக்கும் சித்தாந்த துவித சைவத்தை நடுத்தெருவில் இழுத்துப்போட்டு அவமானத்துக்குள்ளாக்கினீரே" என்று கேட்டிருக்கக் கூடும். அதற்கிவர் இத்தனைநாளில் விடைதருகிறேனெனச் சொல்லி யிருப்பார். அதன்பேரில் "குரங்கேறி விளங்காய்" கதையையுன்னி, அத்துவிதிகளையே அம்மாதிரிக் கேள்விகளைத் திருப்பிக் கேட்டால் அவர்கள் உத்தரஞ் சொல்லிவிடுவார்கள், அதையே ஷை பலர்க்கும் சொல்லிவிடலாம்" எனக் கருதியிருப்பார். அப்படியே அத்வைதிகளைக் கேட்கவேண்டுமே; அதற்கு யாதுவழியென யோசித்து "நேரே பத்திரிகையிற் கேட்கிறதென்றால் முன் கேட்ட கேள்விக்குச் சமாதானஞ் சொல்லாமல் கேட்கப்படாதே, மேலும் இதுவிஷயமாக இனிப் பேசுவதில்லையென யுறுதிமொழியும் பகர்ந்துவிட்டோமே" என நினைத்து முடிவில் தூத்துக்குடி சைவப்பிரகாச சமாஜத்தார் விரும்பினதுபோலவும் அவர்கள் நிமித்தம் எழுதிக்கொடுத்ததுபோலவும் மேலுக்குக் காட்டி, உள்ளுக்குள் தமது கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டாரெனச் சொல்லவேண்டும். அங்ஙனமல்லாவிடில் "துவிதசைவம் சுத்த ஆக்ஷேபமா யிருக்கின்றதே, இதை யேன் கட்டிக்கொண் டவஸ்தைப் படவேண்டும், துவிதியாயிருப்பதனாலே யல்லவா பலபேர் ஆக்ஷேபஞ் செய்கின்றார்கள், இதைவிட்டுப் பழையபடியே அத்வைதத்திற் பிரவேசித்துவிட்டால் இந்தத் தொல்லையெல்லா மில்லாமற்போமே, அத்வைத மதத்திற் பிரவேசித்தாலும் இப்படிப்பட்ட கேள்விகளுக்கு உத்தரவு தெரிந்திராவிட்டால் அவமானமாயிருக்குமே, அத்வைதியாய்ப் பின் சுவடியேந்திப் படிப்பது அவமானமாயிற்றே, ஆதலால் துவைத மதத்திலிருந்தே "குரங்கேறி விளங்காய்" கதையாய் வேண்டிய கேள்விகளைக் கேட்போம், உத்தரவு வந்தால் அதைத் தெரிந்துகொண்டு பழையபடி அத்வைதியாய்ப் போய்விடுவோம். பின்னர்த் துவித சித்தாந்திகள் கேட்டால் துவைதமதத்தில் பல ஆக்ஷேபங்க ளிருப்பதாலும் அதற்குச் சமாதானம் ஒருவரும் சொல்லாமையாலும் சமாதான மில்லாமையாலும் சொல்லாத பக்ஷத்தில் அத்வைதிகள் சிலுக்க வலிக்கிறபடியாலும் அந்த அவமானம் பொறுக்க முடியாததா யிருப்பதாலும் துவிதமதத்தை விட்டு அத்வைத மதத்திற் பிரவேசித்தோம் எனச் சொல்லிவிடுவோம், அத்வைதிகள் சந்தேகங் கேட்டாலுஞ் சொல்லி விடுவோம்" என யோசித்தே யிப்படிப்பட்ட ஷை கேள்விகள் கேட்டிருக்கவேண்டும்; இவ்விதமான வஞ்சகத்தை வைத்துக்கொண்டே ஷை பத்திரத்தை ஷை சமாஜத்தார்க்கு எழு

திக் கொடுத்திருக்கவேண்டும். சமாஜத்தார் ஆழமாய் விசாரித்திருக்கும் பக்ஷத்திலும் முன்பின் சங்கதிகளைத் தீரயோசித்துத் தெளிந்திருக்கும் பக்ஷத்திலும் "சணப்பன் வீட்டுக்கோழி தானே விலங்கில் மாட்டிக்கொண்டது"போல் இவ்வீண் வம்பில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். சும்மா வழியே போகிற சனியனை விலை கொடுத்து வாங்கவுமாட்டார்கள். வாங்கியாய்விட்டது. இனிச் செய்வதென்னை? இனிச் சோம. நாயகர் இவ் வாதம் முடிகிறவரையில் "துவித சித்தாந்தியாகவே யிருக்கவேண்டும், அத்வைதியாக மாறிவிடப்படாது" எனச் சமாஜத்தார் அவரிடத்திற் பத்திரமெழுதி வாங்கவேண்டும்; அன்றி அவரை நோக்கி: "இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் பலவற்றை "ஓர் இந்து" என்பவர் உம்மைக் கேட்டிருக்கிறாரே, அவைகளுக்கெல்லாம் பதில் கூறினீரா? கூறிவிட்ட பிறகன்றோ அத்வைதிகளை இன்னோரன்ன வினாக்களை வினவல் வேண்டும்? நீர் அவமானப்படுவது போதாமல் எங்களையும் அவமானத்துக்குள்ளாக்கி நடுத்தெருவில் இழுத்துவிட்டீரே, இது நியாயமா?" என்றுங் கேட்கவேண்டும். சமாஜத்தாரே! இனிச் சோ. நாயகர் நழுவினாலும் நீங்கள் நழுவமுடியாது. சோம. நழுவுவது அவர்க்குச் சுபாவம்; அவ்வாறு நீங்கள் நழுவுவீர்களென்று நாம் நினைக்கவில்லை. "வழிவந் தகப்பட்டானைத் தொழுவத்தில் மாட்டிவிட்டு வாய்க்காலுக்குப் போய்வருகிறேனென்று போய்விடுவது"போல உங்களை மாட்டிவிட்டு அவர் போனாரேயென வருந்துகின்றோம். இதனுண்மை போகப்போக உங்களுக்குத் தெரியும்.

நிற்க, ஆரம்பத்திலேயே இச்சமாஜத்தார் சுருதி ஸ்மிருதி புராணேதிகாசங்கட்கும் அவற்றினுக்கு மாறில்லாமல் ஞானவான்களா லியற்றப்பட்ட நூற்பிரமாணங்கட்கும் விரோதிகளெனவும் அவைதிக சித்தாந்திகளெனவும் ஷை வேதாதிகளை அப்பிரமாணமாகக் கொள்ளும் புறமதஸ்தர்களெனவும் காட்டிக்கொள்ளும்படி "மாயாவாதி (அத்வைதி) மதத்தில் பிரமம் ஒன்றேயென்றும், ஜகஜீவபரங்கள் மித்தையென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது" என்று கூறினார்கள். இது மிக விந்தை! இவ்வாறு சொல்பவர்கள் அத்துவிதிகளேயாம். அவர்கள் தாங்களாகச் சொல்லவில்லை. வேதசாஸ்திரங்கள் சொல்வதாலும் அவைகளுக்குக் கட்டுப்பட் டிருப்பதாலும் அவர்கள் வைதிக சித்தாந்திகளானதாலும் யுக்தி அநுபவங்கட் கொத்துப் பேசுபவர்களானதாலும் ஆரியர்களானதாலும் வேதசாஸ்திரங்களை அவமதிக்கும் புறமதஸ்தரல்லாததாலும் இவைபோல் இன்னும் நியாயமான பல காரணங்களினாலும் சொல்லுகின்றார்கள். இதைப்பற்றி ப்ரம்மவித்தியா பல பத்திரிகைகளில் வேண்டியமட்டும் சமாதானஞ் சொல்லியிருக்கின்றோம்; அவ்வாறு சொல்லாவிடில் வரும் பெரும் அநர்த்தங்களையுங் காட்டியிருக்கின்றோம். அங்ஙனமாக, அதைப் பூர்வபக்ஷஞ்செய்து மேல் ஆசங்கை செய்யாமல் ஒன்றும் அறியார்போல மறைந்து பின்னும் அவ்வாறே பேசுவது படிற்றொழுக்கத்தவர்க்கே தகுதியாம். பிரமம் ஒன்றே சத்தியமென்பதற்கும் மற்றப்

பொருள்கள் அதாவது ஜகஜீவபரங்கள் மித்தை யென்பதற்கும் வேண்டிய வேதமுதலிய பிரமாணங்கள் பல இப்பிரமவித்தையில் எம்மாலும் பிறரா லும் காட்டப்பட் டிருக்கின்றனவாயினும் இப்போதும் சில பிரமாணங் களைக் காட்டுகின்றோம்.

ருக்வேதத்தில் ஆத்மபோதோபநிஷத்.

பழுதையில் பாம்புமுதலியனபோல் (பழுதையில் பாம்பு என்கிற பிர மைக்குக் காரணம் பழுதைபோல்) பிரபஞ்சத்திற் காதாரரூபமாய் பிர்ம்ம சத்து மாத்திரமே சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது: ஆகையால் ஜகத்தில்லை.

இலிங்கபுராணம்.

தியானவிதியுரைத்த அத்தியாயம்.

விரிந்தபூதங்களினோடு விளம்பிந்தியங்கள் தத்துவங்கள்
திருந்தா அகங்காரத்தினோடு செறிமுக்குணங்கள் மாத்திரைகள்
பொருந்துமாயை சீவனிவை பொய்யாம் யாமே பொய்யின்றி
யிருந்தெவ்விடத்து நிலைபெறுவோ மதனல் தானுவென இசைப்பார். (௩க)

கூர்மபுராணம்: சாங்கியயோகமுரைத்த அத்தியாயம்.

ஆதலால் பிரமமொன்றே நித்தியம் அலகைத்தேரிற்
பேதுறத்தோன்றுநீரிற் பிரபஞ்ச மருண்டுதோன்றும். (உரு)

மகா இதிகாசமாகிய சிவரகசியத்தின் ஆறவது அம்சத்திலுள்ள ரிபுகீதை முப்பத்தோராவது அறுபத்துநான்கு திருட்டாந்தத்தோடு அத்துவித வுண்மை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

மலடிமகன் வசனத்தா லியார்க்கும்பீதி
மன்னிடுமேன் மாயைமுதற் சகத்துஞ்சத்தாஞ்
சலனமிகும் பரியின்கோ டுண்மையாகிச்
சமர்தருமேற் சராசரமாஞ் சகத்துஞ்சத்தா
மலமனுடன் கோடதுவா மம்புகொண் டிங்
காரேனு மழிவுற்றுற் சகத்துஞ்சத்தாங்
கலனமற விசாரிக்கிற் சகத்தேயில்லை
களங்கமிலாப் பரப்பிரம மொன்றேயுண்மை. (ச)

கானலினீ ரருந்தியதாற் றிருத்தியார்க்குங்
கலந்திடுமேற் ககனமுதற் சகத்துஞ்சத்தாம்
வானிலுறுங் கந்தருவ நகாமுண்மை
வடிவாமேல் வசனிக்குஞ் சகத்துஞ்சத்தா
மீனமுறுக் ககனத்தி னீலரூப
மிறவாம லிருந்திடுமேற் சகத்துஞ்சத்தா

மூனமற விசாரிக்கிற் சகத்தேயில்லை
யுணர்வுருவாம் பரப்பிரம மொன்றேயுண்மை. (ரு)

உலகு அசத்தென்பதற்கு இம்மாதிரி அறுபத்துநான்கு திருட்டாந்தங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி யுக்தி அநுபவங்களைப்பற்றியும் வரைவாம். பிரமம் ஒன்றே சத்தியம், மற்றவை அதாவது ஜகஜீவபரங்கள் மித்தை அதாவது அநிர்வசனீயமென்று சொல்லாவிடினும், அவைகள் சத்தியமெனச் சொல்லிடினும் பிரமம் கண்டிதமாய்ப்போம். கண்டிதமாய்ப் போனாலும் போகட்டும், சொல்வமேயென்னின் வேதசாஸ்திர விருத்தமுமாம். வேதசாஸ்திர விருத்தசமயிகளும் கடவுள் பரிபூரணரெனச் சொல்ல, அவர்களுக்கும் விரோதமாகக் கடவுள் அபரிபூரண ரென்றால் வேதப் புறப்புறச்சமயியாய்ப் போகவேண்டிவரும். பிரமத்துக்கும் பரிபூரணஞ் சொல்வோம், அதிற் சகஜீவபரங்களும் இருக்கின்றனவாய்ச் சொல்வோமே யென்னின், இது நாற்கோணத்தில் முக்கோண மிருக்குமென்று சொல்வதுபோ லிருக்கின்றதன்றி, பதார்த்த விஞ்ஞான சாஸ்திர மறியாத குற்றமுமாம். பிரமம் பரிபூரணமென்பது இருபகுதியாரும் ஒப்புக்கொண்டவிஷயம். அப்படிப்பட்ட பரிபூரணப்பொருளில் ஜகஜீவபரங்க ளிருக்குமென்கை பொருந்தவே மாட்டாது. ஒரு இரும்புக்குண்டில் மற்றொரு இரும்புக்குண்டு இருக்குமென்று கூறுவது கூடாது. இது அநுபவ விரோதம். பிரமத்தில் ஜகஜீவபரங்கள் இருக்குமென்றால் அதுவரையில் பிரமம் இல்லாமற்போம். இல்லாமற்போனாலும் போகட்டுமேயென்னின் அப்போது அங்கிருந்த பிரமம் எங்கு போயிற்று? அது போகிறதற்கு ஒரு இடம் வேண்டுமே. பிரமம் நீக்கமின்றி யெங்கும் நிறைந்திருப்பதாலும் அது இல்லாவிட மின்மையாலும் அது போகவுமாட்டாது; போகவிடமுமில்லை. பெட்டிக்குள் பலசாமான்க ளிருப்பதுபோலப் பிரமத்தினுள் ஜகஜீவபரங்கள் இருக்கின்றன வென்றாலோ இதுவும்பொருந்தாது. பெட்டி பூரணப்பொருளன்று; அது ஓரத்தின் மாத்திரந்தான் பொருள்; இடையில் பொருளில்லை; புரையே. அந்தப்புரையில்தான் பலசாமான்கள் இருக்கின்றன. அங்ஙனமே பிரமமும் ஓரத்தில் பொருளுள்ளதாயுந் இடையில் புரையுள்ளதாயு மிருத்தல்வேண்டும். அந்தப் புரையில்தான் ஜகஜீவபரங்க ளிருக்கின்றனவாய்ச் சொல்லவேண்டும். அவ்வாறு பகருங்கால் பிரமமுள்ள விடத்தில் ஜகஜீவபரங்களும், ஜகஜீவபரங்களுள்ள விடத்தில் பிரமமும் இல்லையென்று கூறுதற் கிடனாம். பெட்டியான பொருளுள்ளவிடத்தில் சாமான்களும், சாமான்களுள்ள விடத்தில் பெட்டியு மில்லாதிருப்பது காட்சிப்பிரமாணம். இதனால் ஒருபொருளுள்ளவிடத்தில் மற்றொருபொரு ளிராதென ஏற்படுகின்றது. கடனீரில் உப்பு அடங்கி யிருப்பதுபோல் பிரமத்தில் ஜகஜீவபரங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன வென்னின் இப்படிச் சொல்பவரும் பதார்த்த சோதனை செய்தறியாதவரேயாம். ஏனெனின், உப்பு நீரில் நூற்று

க்கு இருபத்தேழுபங்கு உப்பும், எழுபத்து மூன்றுபங்கு நல்ல நீரும் இருக்கின்றன. அவைகள் ஒன்றிருந்த விடத்தில் மற்றொன்றில்லை. ஆதலால் அவை பின்னப்பொருள்களேயாம். சூரியனது உஷ்ணகாலத்தில் கடலின்கணுள்ள நல்ல நீர் ஆவிரூபமாய் மேலே போகப்போக வுப்பு என்னும் பொருள் கீழே தங்கிவிடுகின்றது. ஒன்று மேலேபோக வொன்று கீழே தங்கி விடுகின்றமையின் இரண்டும் பின்னப் பொருள்களாம். அவை அபின்னம் போற் காணப்படினும் நுட்பமாய் ஆராய்ந்துழி, ஒன்றிருந்த விடத்தில் மற்றொன்றில்லையென்று கூறுதற் கிடனுகி, பின்னப் பொருள்களாகவே யிருக்கின்றன. இன்னும் 'சங்கராசாரியார் அவதாரமகிமை'யில் எள்ளிலெண்ணெய் முதலிய பல திருட்டாந்தங்கள் கூறி, அவற்றிலுள்ள ஆசங்கைகளை யெல்லாம் விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றோமாகலின் அவற்றினை ஆங்குக் கண்டு தெளிக.

ஒரு பலம் நீரில் ஒருபலம் உப்பைப் போட்டால் இரண்டு பலம் எடையிருக்கும். எடை யிரட்டிப்பாயினும் பருமனில் இரட்டிப்பாகாது. அப்படியே நீரும் சர்க்கரையுமாம். இதற்குக் காரணங் கூறுகின்றோம். எப்படிப்பட்ட கடினமான பொருளென்றாலும் அதனது அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று இடையில்லாமற் சரியாய்ச் சேர்ந்திருக்க மாட்டாது. பொருள்களுடைய அணுக்களுக்குத் தக்கதாகவும் அணுக்களுக்கு ஊடே ஊடே யிருக்கிற துவாரங்களுடைய திரட்சிக்குத் தக்கதாகவும் தெத்துகளுக்கு ஊடே யிருக்கிற அணுக்கள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபித்திருக்கிறதற்குத் தக்கதாகவும் அது அடர்த்தியான பொருளென்று சொல்லத்தகும். ஆதலால் அந்தந்தப் பொருள்களினுடைய அணுக்கள் ஒரே யளவாய் நெருங்கி யிருக்கமாட்டா. ஓர் சதுர அங்குல ஈயம் நாற்பது சதுர அங்குல சீமைக் கிடைச்சிக்குச் சமான பாரமுள்ளது. ஒரு சதுர அங்குல ரசம் பதினறு சதுர அங்குல தண்ணீருக்குச் சமானமான பாரமுள்ளது இதனு லெந்தப்பொருள் களிலும் அணுக்களொன்றோடொன்று இடையில்லாமல் சரியாய்ச் சேர்ந் திருக்கமாட்டாதென ஏற்படுகின்றது. அதுபற்றியே தண்ணீரில் உப்பும் சர்க்கரையும் பருமனில் குறைந்துபோகின்றன. தண்ணீரில் ஒரு அணுவுக்கும் மற்றொரு அனுவுக்கும் இடையில் சந்திருப்பதால் அந்தச் சந்தில் உப்பேனும் சர்க்கரையேனும் போய் அடைகின்றது. அவை வேறு வேறாயிருக்கின்றமையின் பின்னம் பின்னமேயாம். இந்தநுட்பம் அறியாதார் ஒருஅளவு நீரில் அந்த அளவு உப்பு அடங்குமெனச் சொல்லி, இவ்வாறு பிரமத்தில் ஜகஜீவபரங்கள் அடங்குமெனக் கூறுவார்கள். அப்படியும் ஒரு அளவு நீருக்கு அவ்வளவு அளவு உப்பு அல்லது சர்க்கரை அடங்காது; கிஞ்சித்துத் தான் அடங்கும்.

கண்ணெளி சூரியனெளி திருட்டாந்தங் கூறி, எம்மாலும் பிறராலும் சோ. நாயகர் வாய்ப் பூட்டப்பட்டாரென்னும் சங்கதி எவருந் தெரிந்த விஷயந்தான். பூட்டப்பட்ட வாய் பூட்டினபடியேதா னிருக்கின்றது. இதுகாறும்

திறக்கப்படவில்லை. சூரியனுக் கொளியிருப்பது உண்மைதான். அவ்வாறு கண்ணுக்குஞ் சொல்வதுதான் பிசகு. கண்ணுக்கு ஒளியில்லையென நியாயத்தால் நாமும் பிறரும் கிளிப்பிள்ளைக்குச் சொல்வதுபோல் பல பத்திரிகைகளிலும் பல மாசங்களாக எழுதிவர, மீண்டும் வெட்கமின்றி "அரக்கோணவாசி" எனப் பெயர்பூண்டு கண்ணுக் கொளியுண்டென நாககைநீலலோசனி விஜயஸு ஆடிமீ ௧௦வ பத்திரிகையில் இவரதபேத தோழர் வரைந்து, நம்மால் மறுபடியும் கண்டிக்கப்பட்டா ரென்ற சங்கதி இதற்குமுன் எழுதிய "மாயாவாத சைவசண்டமாருதம்" என்னும் விஷயத்தாலினிது விளங்கும். சூரியனுக் கொளியிருப்பதுபோலக் கண்ணுக்கும் ஒளியிருந்தால்தானென்ன ? இதனால் பரிபூரணஞ் சித்தித்துவிடுமா ? ஆகாயத்திற் பறக்கும் அணுக்கள் ஒன்றுக்குள் ஒன்றடங்காதும், ஒன்றிருந்த விடத்தில் ஒன்றிராதும் வேறுவேறாய் எப்படியிருக்கின்றனவோ அப்படியே சூரியனொளியும் கண்ணொளியும் பேதமாகவே யிருக்கும். ஒரு காற்றோடு மற்றொரு காற்றுப் படுமபோது ஒன்றிலொன் றடங்காது வேறுவேறாய் எப்படிப் பேதப்பட் டிருக்கின்றனவோ, அப்படியே பல வொளிகளும் ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமைப்பட்டேயிருக்கும் என்றறிக.

ஜகஜீவபரங்கள் மித்தை யென்கின்றனரெனச் சொல்லி, மேல் "பொய்யாகிய இம்மூன்றனுள்" எனக் கூறியதால் அத்துவிதிகள் ஜகஜீவபரங்களை மலடிமகனைப்போலப் பொய்யென்று சொல்வதுபோ லாகின்றது. இது விஷயமாக இச் சோ. நாயகருக்குக் கூறிய சற்புத்தி அத்தனை இத்தனையன்றே; எத்தனை முறையோ கூறினோமே. அவைகளுக்கெல்லாம் பதில் கூறாது பின்னும் நம்மால் கண்டிக்கப்பட்டதையே கூறுவது ஆண்மையன்றே. ப்ரம்மவித்தியா ௬-வது புத்தகம் ௧௧-வது ௧௬-வது பத்திரிகைகளிலும், அதே புத்தகம் ௨௦-வது முதல் ௨௬-வது பத்திரிகைகளிலும் அவை சத்துமல்ல, அசத்துமல்ல, சதசத்துமல்ல, சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென இவருக் கிடித்திடித்துக் கூறியிருக்கின்றோம். அதுமாத்திரமா ? நந்தனஸு ஆடிமீ ௧௦வ ப்ரமவித்தியாவில் "சுதேசி" என்பவர் ஆஸ்திக நாஸ்திக விஷயமா யெழுதி யிவர்மதத்தை நாஸ்திகமாக்கிப் பேசியபோதும் அவ்வாறு பேசியிருக்கிறாரே; அது மாத்திரமா ? 1888ஸு செப்டம்பர்மீ 30வ பிரமவித்தியாவிலும் இவருக்கு இவ்வாறே "ஓர் நண்பர்" என்பவர் கூறியிருக்கின்றாரே; அதுமாத்திரமா? ம-௱-௱-ஸ்ரீ சபாபதி நாவலரவர்களை மறுத்து "வேதாந்த சங்கை நிவாரணம்" என்னும் விஷயம் எழுதியபோதும் இதேமாதிரி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே. இவர் படிற்றொழுக்கமுள்ளவராகலின் அதை யறியார்போல் எழுதினாலும் ஷ சமாஜத்தார் இவ்விஷயங்களை யெல்லாம் அறியாது ஏமாந்து போனதும், சோ. நாயகர் இப்படிச் செய்வதிற் பழைய ஆசாமியென்றும் வந்த விடையை மறைத்து வாராததுபோல் எழுதும் இயற்கைக் குணத்தவரென்றும் உணராது மயங்கி அவரை நம்பி அவரெழுதிக்கொடுத்த விஷயத்தை வாங்கி அச்சிட்டதும் மிக விசனிக்கத்தக்கதாம்.

இவரையும் சபாபதி நாவலரையும் பிறரையும் மறுத்து ஐந்துவருஷகால மாக உலகு சத்துமல்ல, அசத்துமல்ல, சதசத்துமல்ல, அநிர்வசனீய மென்று காட்டி யெழுதியவற்றுள் சிலவருமாறு:—

ப்ரம்மவித்யா 1888ஷு செப்டம்பர்மீ 30உ "ஓர் நண்பர்" இவர்க்குக் கூறியது:—

"இரஜ்ஜு (கயிறு) வின்கண் தோன்றும் சர்ப்பம் சத்தா? அசத்தா? சதசத்தா? இவ்வினவுக்குச் சத்தெனின் இரஜ்ஜு (கயிறு) என்றறிந்தபோது சர்ப்பம் தோன்றவேண்டும்; தோன்றாமையின் சத்தெனல் அமையாது. அசத்தென்பாமெனின் மலடிமைந்தன் போன்று தோன்றாமல் இருக்கவேண்டும்; தோன்றுதலின் அசத்தென்று முரைத்தல் கூடாது. சதசத்தென்றுரைக்கப்படுமோவெனின் மறுதலைப்பட்ட இரண்டு தருமம் ஒன்றின்கணிரா. ஆகவின் சர்ப்பமானது சதசத்விலக்ஷணமென்க. அன்றி இன்ன தன்மைத்தென்று கணிக்கப்படாதெனப் பொருள் கொள்ளும் அநிர்வசனீயமுமாம். இவ்வாறே யுலகமும் சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென்க. முன்பு உலகை அசத்தென்றுரைத்தது யாதுக்கெனின், உலகம் சத்தென்பாரை மறுத்தற்கென்க. உலகம் அசத்தென்பது பூர்வபட்சமேயன்றிச் சித்தாந்தமன்று."

ப்ரம்மவித்யா கூ-வது புத்தகம் கக-வது பத்திரிகையில் இவர்க்கு நாம் கூறியது :—

"இவர் மதத்தில் எல்லாம் மிச்சையென்று கூறும் வழக்குண்மையாலிவரை மிச்சாவாதியென்று கூறுதலுமாம். மிச்சையென்பது பொய்யென்று பொருள்படும்." எனச் சோம. நாய்க்கர் நாகைநீலலோசனியில் எழுதியதற்கு நாம் கூறிய பதிலாவது :

"இவர் சொல்வதுபோல வேதாந்திகள் மாயையைப் பொய்யென்று சொல்லுகிறார்களோவென்னில் அவ்வாறு சொல்வது கிடையாது. அவர்கள் மாயையை மெய்க்கும் பொய்க்கும் விலட்சணமென்றும், அதோடு இன்ன தன்மைத்தென வுரைக்கப்படாதென்று பொருள்கொள்ளும் அநிர்வசனீயமென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். இவர் "எல்லசெட்டிலக்க ஏகலக்க" என்கிற படி யெல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்துப் 'பொய்யென்கிறார்கள்' என்கிறார். வேதாந்திகள் அவ்வாறு சொல்வதில்லை. பொய் நான்கு வகைப்படும். வந்தியா புத்திரனும் பொய்தான்; ரச்சு சர்ப்பமும் பொய்தான்; கானற்சலமும் பொய்தான்; கனவுலகமும் பொய்தான். இவ்வாறு பொய்யில் பலவித பேதங்களிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஒவ்வொன்றுபயோகமாகும். உலகம் பொய்யென்பது வரையில் வந்தியாபுத்திரன் திருட்டாந்தம்; பொய்யானால் தோன்றாமலிருக்கவேண்டுமே என்னும்போது ரச்சு சர்ப்பதிருட்டாந்தம்; சர்ப்பம் பொய்யென்றறிந்தால் தோற்றுகின்றதில்லையே யென்றும் உல

கம் காரிய காரணமுதலிய விசாரணையில் பொய்யென்றறிந்தாலும் தோற்று கின்றதே யென்றும் வினு நிகழும்போது கானற்சல திருட்டாந்தம்; கானற் சலம் பொய்யென் றறிந்த பின்னரும் தோற்றிக்கொண்டிருந்தாலும் நீர் அருந்துகிறதற் குதவவில்லையே யென்னும் கேள்வி யுண்டாம்போது கனு வுலக திருட்டாந்தமாம். கனுவுலகம் பொய்யென்று ஒருவிதத்தில் பூர்வ பக்ஷமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றதே யன்றிச் சித்தாந்த மல்ல. பொய்யானல் வந்தியாபுத்திரன்போல் தோன்ருமலிருக்கவேண்டும்; மெய்யானல் முக் காலத்து மிருக்கவேண்டும். பொய்மெய் யென்னலாமெனில் எதிர்மறை யான இரு இலக்கணமுள்ள பொருள் இராது. ஆதலால் கனுவுலகம்பொய்க் கும் மெய்க்கும் வேருன அநிர்வசனீயமென்றே சொல்லத்தகும். இந்த இலக் கணத்தையே மாயைக்குச் சொல்லுகின்ருர்கள் வேதாந்திகள்.”

... ...

“இனி அசத்து இப்படிப்பட்டதென ஆராயின் அது வந்தியாபுத்திர னும் அசத்து; ரச்சு சர்ப்பமும் அசத்து; கானற்சலமும் அசத்து; சொப்பன வுலகமும் அசத்து. யாவும் அசத்தாயினும் மாயை சொப்பன வுலகம் போன்ற அசத்தாம். மற்ற வுவமான மெல்லாம் பூர்வபக்ஷம். மாயை முற்று மில்லையென் றுரைத்தல் கூடாது; இருப்பதாய்க் காணப்பட்டு விவகாரத் துக்கும் அனுபவத்துக்கும் இயைந்திருப்பதாகிப் பொய்யாய்ப் போதலால். அதுபற்றியே சொப்பனவுலக திருட்டாந்தஞ் சொல்லப்படுகின்றது. சொப் பனவுலகம் முற்றும் மெய்யென் றுரைக்கப்படாமையாலும் முற்றும் பொய் யென்று முரைக்கப்படாமையாலும் மெய் பொய்யென்று சேர்த்துச் சொல் லலாமெனில் நேர்விரோதமான இரண்டு தருமம் ஒரு பொருளினிடத்தி லிராமையாலும் மாயை யென்பது மெய் பொய் இரண்டுக்கும் வேருனதென் றும் இன்னதன்மைத்தென்று கணிக்கப்படாதென்று பொருள் கொள்ளும் அநிர்வசனீயமென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறு மாயைக்கு இலக் கணம் சதசத்விலக்ஷணம் என்றும் அநிர்வசனீயமென்றும் வேதாந்த நூல்கள் கோஷித்தும் பிரசங்கித்தும் அனேக பத்திரிகைகளி லெழுதியும் இந்தச் சோமசுந்தர நாயகரென்பார் அவைகளை யெல்லாங் கவனியாமல் “தான் பிடி த்த முயலுக்கு மூன்றேகால்” என்பதற்கினமாய்த் தாம் பிடித்த முரட்டுப் பிடியை விடாமல் வேதாந்திகள் மாயையைப் பொய்யென்கிருர்களென்றும் உலகைப் பொய்யென்கிருர்களென்றும் சொல்வதுடன் வாயில் வந்தபடி திட்டியும் அவ்வாறு எழுதியும் வருகின்ருர்.”

ப்ரம்மவித்யா ௬-வது புத்தகம் ௧௧-வது பத்திரிகையில் பொதுவாய்ச் “சுதேசி” எழுதியதில் இது விஷயமாகக் கூறியது:—

“கயிற்றின்கண் அரவு சத்தா? அசத்தா? சதசத்தா? இக்கேள்விக்குச் சத்தெனின் சத்தென்பதற்குப் பொருள் உள்ளதாதலால் கயிறென்றறிந்த பின்னரு முளதாதல் வேண்டும்; அங்ஙன மிராமையின் சத்தென்றுரைத்

தல் கூடாது. அசத்தெனின் அசத்தென்பதன் பொருள் இலதாமாதலால் மலடிமைந்தன் தோன்றாதிருத்தல்போல் அரவு தோன்றாமலே யிருத்தல் வேண்டும். தோன்றுதலால் அசத்தென்றுஞ் சொல்லுதல் கூடாது. சதசத் தென்று சொல்லலாமென்னில் சதசத்து என்பதன் பொருள் உளது இலது ஆதலாலும் ஒன்றுக்கொன்று நேர்விரோதமான இலக்கண மமையப்பெற்ற பொருள் இராதாதலாலும் சதசத்தென்றுங் கூறுதலமையாது. அன்றி எது சதசத்தோ அது உண்மையில் அசத்தேயாம். கயிற்றரவு முன்பு சத்து; சோதனையில் அசத்து; அது உண்மையில் அசத்தேயாம். பின்னைப் போம் வழி யாதெனின் இன்னதன்மைத்தெனச் சொல்லுதற்கமையாத சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென்று கூறுதலே அமைவுடைத்து. இந்த இலக்கணத்தையே சொப்பன வுலகத்திற்கும் சொப்பன வுலகத்தை யுவமானமாகக் கொண்ட சாக்கிரவுலகத்திற்கும் சொல்லத் தகுதியாம். இவ்வாறு கூறுவதனால் கடவுளுக்கும் பரிபூரணஞ் சித்திக்கின்றது; உயிர் உலகங்களுக்கும் இருப்பு ஏற்படுகின்றது."

ப்ரம்மவித்யா கூ-வது புத்தகம் உ0-வது முதல் உச-வது பத்திரிகை வரையில் இவரை நாம் மறுத்துச் 'சங்கராசாரியார் அவதாரமகிமை' எழுதியதில் இது விஷமாகக் கூறியது:—

"இனி இவ்வித ஆக்ஷேபங்கள் அணுத்துணையுமில்லா அத்வைத சித்தாந்தத்தை அநுசரித்து அவராக்ஷேபத்துக்குச் சமாதானங் கூறுவாம். பிரதமத்தின்கண் சீவவுலகங்க ளிருக்கவும் வேண்டும்; பிரமத்துக்குப் பரிபூரண தோஷமும் வரப்படாது. சீவவுலகங்களினது நயநஷ்டமும் பிரமத்தைச் சாராமலும் இருக்கவேண்டும். எப்படிச் சொன்னால் சாராமலிருக்கும்? எப்படிச் சொன்னால் தோஷம் வராது? தோற்றமாய்ச் சொல்லிவிட்டால் தோஷம் வராது. அஃது யாங்ஙன மெனின் கயிற்றிற்கண் அரவுபோல் என்பதாம். "கயிறு உண்மை, அரவு பொய்யென் றறிந்தவுடனே அரவு தோற்றுவதில்லை; உலகம் அவ்வாறன்று; ப்ரம்மத்தைத் தவிர வுலகமின்றென வுணரினும் பின்னும் தோற்றுகின்றதே" என்னின் அஃது உண்மைதான். உலகு பொய்யென்பது வரையில் கயிற்றரவு திருட்டாந்தம்; காரியம் பொய்யென் றறிந்தும் பின்னும் தோற்றுதற்குத் திருட்டாந்தம் கானல் நீராம். "இதிலும் சங்கையுள்ளது; அது நீர் அருந்துதற் குதவுவதின்று; உலகு அநுபவத்திற்கு வருகின்றது" என்னின், காரியம் பொய்யென்றுணர்ந்த பின்னரும் தோற்றுகின்றது என்பதுவரையில் கானனீர் திருட்டாந்தம். இனி யநுபவத்திற்கு வருகிறது என்பதற்குத் திருட்டாந்தம் சொப்பனவுலகாம். சொப்பனவுலகு பொய்யாயிருந்தும் தோற்றுதலும் பொருளாயிருத்தலும் அநுபவித்தலுமாகிப் பொய்யென்று சொல்லற் கிடனுகின்றது. சொப்பனவுலகு பொய்யாயினும் முற்றும் பொய்யன்று. பொய்யென்பதே திண்ணமெனின் மலடிமைந்தன் ஆகாசதாமரைகளைப்போல இல்லாமலிருக்கவேண்டும். மெய்யென்பதே திண்ணமெனின் சிவத்தைப்போல முக்காலத்தும் இருக்கவேண்

டும். சொப்பனவுலகு மலடிமைந்தனைப்போல இல்லாமற் போதலுமன்று; சிவத்தைப்போல முக்காலத்து முள்ளதா யிருப்பதுமன்று. உள்ளது (சத்து)ம், இல்லது (அசத்து) மாகச் சொல்லலாமென்னின் ஒன்றுக்கு ஒன்று நேர்மாறான இரு இலக்கணமுள்ள பொருள் இராது. மேலும் எது உள்ளது (சத்து)ம், இல்லது (அசத்து)மோ, அது உண்மையில் இல்ல (அசத்து) தேயாம். கானனீர் முன்பு உள்ளது; தேர்ச்சியில் இல்லது. அதை இல்லதென்றே சொல்லவேண்டும். ஆதலால் சொப்பனவுலகு சதசத்விலட்சணமென்றே சொல்லவேண்டியது. அப்படியே அதுபோன்ற இவ்வுலகையும் சதசத்விலக்ஷண மென்றே சொல்லவேண்டியது. இதுபற்றியே சூதசங்கிதை வேதாந்த முரைத்த அத்தியாயம் ஆறாவது பாட்டில் மாயையைச் "சதசத்திற்குப்பின்னம்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனர்த்தத்தையுணரார் "அத்துவிதிகள் உலகைப் பொய்யென்கிறார்கள்" என்று சொல்லுகின்றனர். பொய்யென்பதில் இவ்வளவு வித்தியாச மிருக்கின்றது. சொப்பனவுலகு ஒருகாலத்தில் தோற்றி யொருகாலத்தி லில்லாமற் போகிறது. அப்படியே சாக்கிரவுலகும் ஒரு காலத்திற் றோற்றி ஒரு காலத்தி லில்லாமற் போகின்றது."

... ...

'சிவன்' அல்லது ஆன்மா, அல்லது பிரமமான பொருள் ஒன்றே முக்காலத்துமுள்ள பரிபூரண சத்துப்பொருள்; மற்றப்படி ஜகஜீவபரங் (பிரமவிஷ்ணு உருத்திரர்) கள் சிருட்டிகாலத்தில் தோன்றிச் சங்காரகாலத்தில் இலயமாகின்ற வோர்காலப் பொருள்கள். பிரமத்தை நோக்க அவை சத்துப் போலிக் கற்பிதப் பொருள்கள்தான். "இவைகளையுஞ் சத்தாகச் சொன்னாலென்னையெனின் பிரமத்தைக் கண்டப்பொருளாகச் சொல்லி, அவைகளுக்கு உற்பத்திஸ்தானம் பிரமமல்லாத வேறு பொருளைச் சொன்னால் சொல்லலாம். இப்படிச் சொல்லாவிடில் நாம் சொன்னபடிதான் சொல்ல வேண்டும்.

... ...

"இனிச் சாக்கிரத்தில் மலடி மகனும் ஆகாயதாமரையும் சுத்தபொய், கயிற்றின்கண் அரவோ் மருண்டபோது பொய்; கயிறும் அதைக்கண்ட சாத்தனும் மெய்யாகின்றார்கள். இப்படியே கயிறு ஸ்தானத்தில் உலகும் சாத்தன் ஸ்தானத்தில் ஜீவனுமாம். சொப்பனாவஸ்தையில் கயிறும் சாத்தனும் உண்மையானாலும் சாக்கிராவஸ்தையை நோக்க எப்படிப் பொய்யாமோ, அப்படியே சாக்கிரா வஸ்தையில் சாக்கிரவுலகும் ஜீவனு முண்மையானாலும் துரியசிவாவஸ்தையில் பொய்யாம். துரியசிவனை நோக்காவிடத்து ஜகஜீவபரங்களான முப்பொருள்களு முண்மைதான். ஷை முப்பொருள்களும் சிருஷ்டி காலத்தில் துரியசிவனிடத்திலிருந்து தோன்றி, லயகாலம்வரையிலிருந்து லயகாலத்தில் தோன்றிய முறையே லயமாகின்றன. இம்மூன்றுங் காரியப் பொருள்கள். துரியசிவன் காரணப்பொருள். காரணப்பொருள் முக்காலத்துள்ள பொருளாகலின் சத்தே; காரியப்பொருள் ஓர்காலப் பொரு

ளாகலின் சத்துப்போலியாம். காரியப்பொருள் முற்றும் சத்துமன்று, முற்றும் அசத்துமன்று. சத்தானல் துரியசிவனைப்போல் முக்காலத்து மிருத்தல் வேண்டும்; அசத்தானல் வான்மலர் வந்தியா புத்திரனைப்போ வில்லா திருத்தல்வேண்டும். சதசத்தெனின் ஒன்றுக்கொன்று எதிரான இலக்கண முள்ள பொருளிருத்தல் அரிது. அதுபற்றி ஜகஜீவ பரங்களைச் சதசத் விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென்று சொல்வது தகுதியாம். இந்த ஜகஜீவபரங் களை வான்மலர் வந்தியா புத்திரனைப்போல் சொல்வது குற்றமாதலால் அசத்தென்று சொல்லப்படாது. ஆனதுபற்றியே வியாவகாரிகசத்தென்று கூறப்படுகின்றது."

சபாபதிநாவலரை மறுத்து "அத்வைத சிந்தாந்தி" எழுதியதில் இது விஷயமாகக் கூறியது:—

... ...

'வேதாந்திகள்' சத்தியமென்பாரை மறுக்க அசத்தியமென்று சொல்லி டினும் உண்மையில் அவர்கள் அசத்தியமென்று சொல்லுகின்றன ரில்லை; சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென்றே சித்தாந்தப்படுத்தி யிருக்கின்றனர். இங்ஙனமாக, அவர் அசத்தியமென்று கூறுவதாய் வைத்து, அவரை மறுக் கப் புகுவது, கயிற்றைப் பாம்பாக வெண்ணி, அப்பாம்பைத் தடிகொண் டடிக்கின்றமைக் கொப்பாம்."

... ...

சூனியமென்பது இன்மையையே வடிவமாகப் பெற்றது. அதற்குவ மானம் வான்மலர், மலடிமகனும். அநிருவசனீயமென்பது சத்துமல்லாமல் அசத்துமல்லாமல் சதசத்துமல்லாமல் இன்னதன்மைத்தெனக் கணிக் கப்படாத இலக்கணத்தைப் பெற்றது. அது ஒரு சத்துப்பொருளிடத்து உண்மைபோல் மற்றொரு பொருள் காணப்படுவது. அதற்குவமானம் கயிற் றரவு, கானனீர், கனவுலகு முதலனவாம். இந்தப் பேதந்தெரியாது "எல்ல செட்டிலக்க ஏகலக்க" என்பதாய்க் குழப்பிவிடுவது தகுதியன்று."

... ...

"வேதாந்திகள் உயிரான ஜீவனை ஒரு அவசரத்தில் சத்தாகவும், ஒரு அவசரத்தில் சதசத்தாகவும், ஒரு அவசரத்தில் அசத்தாகவுஞ் சொல்லி, இவைகளை யெல்லாம் பூர்வபக்ஷப்படுத்தி, முடிவில் சதசத்விலக்ஷணமான அநிருவசனீயமென்று சொல்லுகிறார்கள். சத்து என்று சொன்னல் சத் தான சிவம் நீக்கமின்றிப் பூரணமாய் நிறைந் திருப்பதால் ஜீவனிருக்க விடமில்லாமற்போம்; அசத்தென்று சொல்லின் மலடிமகனைப்போல் முற்று மில்லாமற் போகவேண்டும். ஜீவனிருந்து சுகதுக்கங்களை அநுபவித்துப் பிறந்திறக்கக் காண்கின்றோம். ஆதலால் அசத்தென்றுஞ் சொல்லப்படாது. சதசத்தென்னின் ஷை இருவித குற்றங்களும் வந்து பொருந்தும். சத்து

அசத்து, சதசத்தாகிய மூன்றுக்கும் குற்றம் நேர்கின்றமையால் சதசத் விலக்ஷணமெனச் சொல்லப்படுகின்றது. இதற்கே ஓர் பரியாய நாமமாக அநிர்வசனம் எனச் சொல்லுகின்றார்கள். இந்தச் சூட்சுமத்தை யறியாமல் வேதாந்திகள் உயிரை யசத்தென்றுரைப்பதாய்க் கூறுவது வேதாந்தவாசனை யில்லாமையைத் தெரிவிக்கிறது. வேதாந்திகள் பூர்வபக்ஷமாய்ச் சொல்லித் தள்ளுவதைச் சித்தாந்தமாய் வைத்துக்கொண்டதோடு தமது குற்றத்தைச் சொல்லாமல் மறைத்து, வேதாந்திகளுடைய சித்தாந்த மல்லாததைச் சித்தாந்தமாய்ச் சொல்லி அதை மாத்திரங் குற்றங்கூறிப் பேசுதல் கோளரிக் கழகாமா?"

இவைகளினாலே யெல்லாம் ஜகஜீவபரங்கள் சத்து, அசத்து, சதசத்து அன்று, சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீய மெனச் சித்தாந்த மாகின்றது. இங்ஙனமாக அசத்தென்று பொருள் கொள்ளுமாறு பொய்யெனக் கூறுவதாய் எழுதுவது நியாயமா? இது ஒருமுறை, இருமுறை, ஒருவருஷம், இருவருஷமன்றே; பலமுறை பல வருஷங்களாக வரைந்தும் குருட்டுவேஷம் செவிட்டுவேஷம் போட்டுக்கொண்டு, இவைகளைப் பாராததுபோலவும் கேளாததுபோலவும் எழுதினதையே யெழுதுவது பேடித்தன்மையே யன்றி ஆண்டன்மையாமா? "வீரனென விருதுகட்டி வேட்டையாடப்போய், வேட்டையாட வகையறியாது வீட்டில் வந்து புகுந்து வேட்டையாடி விருதுபெற்றேனெனப் பெண்பிள்ளைகள் மெச்ச விளம்புவா" னைப்போல இவர் நம்மிடத்திற் றோல்வியடைந்து ஓடித் தூத்துக்குடியிற் புகுந்து வீரம்பேசிச் சிறுபத்திர மெழுதிக் கொடுத்தாரே. இவரது வீரமே வீரம்!

ப்ரம்மம் அல்லது ப்ரம்மத்தின் பரியாயநாமமான சிவனிடத்தினின்றும் தோன்றி அதிலே விளங்கி அதிலேயே யொடுங்கும் ஜகஜீவபரங்களான பாச பசு பதிகளை மெய்யென்று சொல்பவரை யெப்படிக் கண்டிக்கிறார்களோ, அப்படியே பொய்யென்பவர்களையும் பலவருஷங்களாகப் பலமுறையும் கண்டித்திருக்கின்றமையால் இப்படிப்பட்ட அத்வைதிகளைப் பொய்யெனக் கூறுகின்றார்களென்று அசத்தியம்பேசி உயிர்தரித்து வாழ்வது இவர்க்குப் பெரும் புகழேபோலும்! இப்படிப்பட்டவர்க்கு "மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமாவன்னார் உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்" என்னுங் குறளை எத்தனை முறை புகன்றாலும் பயனென்னை? இவர்க்கு உரோஷ முண்டாகும்படி (சொன்னதையே சொல்லுங் குற்றத்தை யெடுத்து) எத்தனைமுறை குத்திக்குத்திச் சொல்லினும் உறைக்கவில்லையே! யாதுசெய்வம்!

நாம் ஷெ சமாஜத்தாருக்கு இது விஷயமாகச் சொல்லுவதாவது: உலகிற்கு மாயை முதற்காரண மென்று சொல்பவரே மாயாவாதிகளென்றும், இந்தச் சோ. நாய்ககரும் அந்த மாயாவாதிகளி லொருவரே யென்றும், பிரமத்தை முதற்காரணமென்று சொல்லும் அத்வைதிகள் பிரமவாதிகளென்றும், அத்வைதிகள் பிரமத்தை நாலுகாலங்களிலு முள்ள சத்துப் பொரு

ளெனச் சொல்லுகிறார்க ளென்றும், ஜகஜீவ பரங்களை அநிர்வசனீயமென்று சொல்லுகின்றார்களே யன்றி மலடிமகனைப்போலப் பொய்யென்று சொல்லுகின்றார்க ளில்லையென்றும், அநிர்வசனீயமென்பதை விட்டுப் பொய்யென்று சொல்லுகிறார்களென்று சோ. நாய்க்கர் சொல்வது வெறும் பொய்யென்றும், அத்வைதிகள் வேதாகம சாஸ்திரங்கட்குக் கட்டுப்பட்டுப் பேசுகின்றார்களென்றும், சோம. நாய்க்கர் அவைகளுக்குக் கட்டுப்படாமல் மீறிப் பேசுகின்றாரென்றும் இவைபோல் பிறவுமாம் என்பது.

இனி மேலே அவர் சொல்வதைக் கவனிப்பாம். அத்துவிதிகள் ஜீவனைப் பிரதிபிம்ப சந்திரனாகச் சொல்லுகிறார்களென்றும், பிரதிபிம்பம் சத்திய மல்லவென்றும், கடநீரிற் பிரதிபிம்பித்த சந்திரன் கடமுடைந்தால் அத்துடனே போய்விடுவதுபோல ஜீவன் போய்விடுமென்றும், அதனால் மறுபிறப்பை யொப்புதற் கிடமில்லை யென்றும், அதனால் சொர்க்க மடைவது கூடாதென்றும், சந்திரன் கண்டமுள்ளவனாகலின் கடநீரிற் பிரதிபிம்பித்தல் கூடுமென்றும், பிரமம் அகண்டமாகலின் அதற்கு வேறாய் ஒரு பொருளில் பிரதிபிம்பித்தல் கூடாதென்றும், சந்திரன் ரூபியானதால் பிரதிபிம்பித்தல் கூடுமென்றும், பிரமம் அரூபியானதால் பிரதிபிம்பித்தல் கூடாதென்றும், இவ்வாறு சிலகூறி, அத்துவித சித்தாந்தத்தை மறுத்தது போல மகிழ்ந்தார். இவரது வாதம் வேதமுதலிய நூல் பற்றுக்கோடாக நிகழும் வாதமன்று; இவரது வாய்ப்பற்றுக்கோடாக நிகழும் வாதமாம். என்னை? இவர் வேதப் பிரமாணத்தை அங்கீகரியாத கிறிஸ்தவர் முதலிய வேதபாஹியமதஸ்தரைப்போல் ஆசங்கை செய்வதாலும் பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம் சுருதிசம்மத மாதலாலு மென்க.

இப்படிப்பட்ட கேள்விகேட்க இவர்க்குக் கற்பித்ததியார்? நாமன்றோ? இவர் துரியசிவன் சிவனடியாராய் வந்தார், அல்லது வருவாரென்று சொன்னமைக்கு அங்ஙனம் வருவது தாயின்கணிருந்து பிள்ளை வருவதுபோலா? பாலினின்றும் தயிர் வருவதுபோலா? விதையினின்றும் விருக்ஷம் வருவதுபோலா? நீரினின்றும் அலை வருவது போலா? பிம்பத்தினின்றும் பிரதிபிம்பம் தோன்றுவதுபோலா? மண்ணினின்றும் கடமுண்டாவது போலா? கயிற்றினின்றும் அரவுண்டாதல் போலா? என இன்னோரன்ன பலகேள்விகள் கேட்டு அத்துடனே அகண்டகண்டவாதம், அரூபரூபவாதம், ஞானஞ்ஞானவாத முதலிய பல வாதங்களெழுதி, 'சங்கராசாரியார் அவதாரமகிமை' என்னும் விஷயத்தில் இவருடைய தப்புக் கொள்கைக ளெல்லாவற்றையும் கண்டித்திருக்கின்றோம். அவைகளுக்கெல்லாம் பதில் பேசாது மறைந்தொழுகி, அந்தக் கேள்விகளில் சிலவற்றைத் திருப்பி அத்வைதிகளைக் கேட்கின்றார். இவர் ஆசங்கிக்கும் ஆசங்கை அவர்களால் சொல்லத் தகாததன்று; அன்றி அது ஆசங்கையுமன்று. அவர்களே ஆசங்கை செய்து மறுக்கப்பட்ட விஷயமாம். அத்துவிதிகள் பூர்வபக்ஷமாய்க் கூறிப் பின்னர்த் தாங்களே கண்டிக்கும் விஷயத்தை இவர் ஆசங்கை செய்வாரானால் இவர் அவர்கள்

கண்ணுக்குச் சிறு துரும்பாகவேனுந் தோற்றுவாரா? நாமும் பிறரும் ஆசங்கித்துப் பூர்வபக்கம்பண்ணின விஷயத்துக்குச் சமாதானஞ் சொல்லாமல் ஒளிந்து மறைந்தொழுகிய சங்கதி, பத்திரிகைகளில் பறையடிக்க, அந்த அவமான மிறையுமின்றி, தமதுண்மைப் பெயரோடு மறுபடியும் வெளிப்பட்டு ஆக்ஷேபிக்க வருவது அம்மம்ம மிகுசால்புடைத்து ! இந்துவாகிய எம்மைநோக்கிக் கேட்டால் படிற்றொழுக்கம் வெளிப்படுமென்று பயந்து பொதுவாய் ஆசங்கிக்கின்றார். இவர் ஆசங்கிக்கும் பிரதிபிம்பதிருட்டாந்தம் சித்தாந்தமல்லவென்றும் பூர்வபக்ஷமாய்க் கண்டிக்கப்படுகின்றதென்றும் 1888ௐ செப்டம்பர்மீ 30உ ப்ரம்மவித்யாவில் "ஓர் நண்பர்" என்பவர் சொல்லியிருக்கிறார். சொல்லியிருப்பது சோம. நாய்க்கருக்குத் தெரியாது எனச் சொலப்படாது. "ஓர் நண்பர்" பின்னை யெவருக்கும் சொல்லவில்லை. நேரில் இவருக்கே சொல்லியிருக்கிறார். அன்று மறைந்தவர் அது விஷயமாக இதுகாறும் தலைநீட்டினாரில்லை. அது ஒருவருக்கும் தெரியாதென இப்போது வெளிப்பட்டார்போலும். மறுபடியும் அங்ஙனமே மறைந்தொழுகும்படி கூ "ஓர் நண்பர்" என்பவர் இவர்க்கு வரைந்ததை இதனடியில் அப்படியே காண்பிக்கின்றோம்.

'ஓர் நண்பர்' இவர்க்குக் கூறியது:—

"ஆங்காங்கு வேறு வேறு உவமானங்களுரைப்பது ஒன்றுக்கொன்று விரோதமா யிருக்கின்றதெனப் பிரதிவாதியார் குற்றங் கூறுகின்றார். அது அவரவர் பக்குவாபக்குவங்களை யநுசரித்து அவசர பேதமாயுரைக்கப்படுகின்றமையால் யாதுங் குற்றமின்றெனக. அதன் விவரத்தை ஆசிரியர் மாணக்கர் இவ்விருவர் சம்பாஷணையாக வைத்துச் சமாதானஞ் சொல்வாம்.

உலகமொன்றேயுளது, அது அழிவதில்லையென்னும் மாணக்கனை நோக்கி, உலகம் காரியமேயன்றிக் காரணமல்லவென்றும், காரணமாவது எங்கும் பரிபூரணமான பரவஸ்துவேயென்றும் தாயினிடத்துப் பிள்ளை எப்படி பிறந்ததோ, அப்படியே பரவஸ்துவின்கண் உலகு உதித்தது என்றும் ஆசிரியர் கூற, மேலே மாணக்கனுக்கும் ஆசிரியர்க்கும் நடக்கும் சம்பாஷணையாவது:—

மாணக்கன்:—தாயினிடத்துப் பிள்ளை பிறந்ததுபோல் பரவஸ்துவின்கண் உலகுதிக்குமாயின் தாய் வேறுபொருள், பிள்ளை வேறு பொருள்; அன்றி இரண்டும் கண்டப்பொருள்கள், இவ்வுவமானப்பிரகாரம் உவமேயத்தைப் பார்ப்போமானால் பரவஸ்துவும் கண்டப்பொருள், உலகமுங் கண்டப்பொருளாகின்றது. இது பரவஸ்து பரிபூரணமென் றுரைத்ததற்கு விரோதமாகின்றதே.

ஆசிரியர்:—உலகமே பொருளென்றும், அதற்குக் காரணம் பிறிதொரு பொருளில்லையென்றும் கூறும் சித்தாந்தத்தை மறுக்கவேண்டி இதற்கு

மேல் பொருளொன்றுண்டெனத் தாய் பிள்ளை யுவமானங் கூறினதேயன்றி அதுவே சித்தாந்தமன்று. பின்னை,அது பால் தயிராவதுபோல் பரிணாமவாதமாம். தாயும் பிள்ளையும் வேறானமையினால் உண்டாகும் பரிபூரணதோஷம் பாலே தயிராவதான பரிணாமவாதத்தில் இல்லை. இவ்வுவமானத்திற்கு உவமேயம் பரவஸ்துவே உலகம்.

மா: ஆசிரியரே! நீருரைத்த தோஷமில்லாவிடினும் வேறு பெருந் தோஷ முண்டாகின்றது. அஃதியாதெனின் பாலே தயிராவதில் பால் கெட்டுத் தயிராகின்ற தென்பதாம். இவ்வுவமானப்படி பரம் கெட்டு உலகாகின்றது. அதனோ டொழியவில்லை. பால்கெட்டுத் தயிரானால் தயிர் தயிராகவே யிராது; அதுவுங்கெட்டு வேறும், அதுவுங் கெட்டுப் பிறிதொன்றுமாகி, முடிவில் இன்னநிலைமைத்தென் றுரைக்க இயலாமற்போம். அங்ஙனமே பரம்கெட்டு உலகாகி, அதுவுங் கெட்டு வேறாகி, அதுவுங் கெட்டு மற்றொன்றாகி ஈற்றில் இன்னநிலைமைத்தென்று கூற முடியாமற்போம்.

ஆ: அஃதுண்மைதான். நாம் பரிபூரணதோஷம் வராமற்பொருட்டும், இரண்டுபொருள்க ளல்லவென்பதற்கும் பால் தயிரென்னும் உவமானங் கூறினதேயன்றி அதுவே ஸித்தாந்தமன்று. பின்னை மண்கடம்போல் காரண காரியமாம். மண்கெடாமல் கடமாவதுபோல் பரவஸ்துகெடாமல் உலகாகின்றது.

மா: இதிலும் தோஷமில்லாது போகவில்லை. மண்விகாரப்பட்டன்றோ கடமாகின்றது? அங்ஙனமே பரம் விகாரப்பட்டன்றோ உலகாகவேண்டும். நிர்விகாரமான பரத்துக்கு விகாரத்துவங் கற்பிப்பது நியாயமன்றே.

ஆ: உண்மைதான். பால்கெட்டுத் தயிராவதுபோல் மண்கெட்டுக் கடமாவதில்லை யென்பதற்கும், தயிர் மீண்டும் பாலாகாமற்போவதுபோலன்றி கடம்மீண்டும் மண்ணாகுமென்பதற்கும் இவ்வுவமானமே யன்றி மற்றப்படி யன்று. இனி விகாரப்படாத வுவமான மூரைக்கின்றோம். அஃதாவது சூரியனும் பிரதிபிம்ப சூரியனும்போலாம். சூரியன் விகாரப்படாமல் எப்படிப் பிரதிபிம்பிக்கின்றானோ, அப்படியே பரமும் விகாரப்படாமல் பிரதிபிம்பிக்கின்றது.

மா: இதிலும் சங்கையில்லாமற் போகவில்லை. பிம்பப்பொருள் பிரதிபிம்பிக்கிறதற்கு ஆதாரமொன்று வேண்டும். சூரியன் பிரதிபிம்பிப்பதற்கு ஜலம் எப்படி ஆதாரமோ, அப்படியே பரம்பொருள் பிரதிபிம்பிப்பதற்கு ஆதாரமொன்று வேண்டும். எது மற்றொரு ஆதாரத்தில் பிரதிபிம்பிக்கின்றதோ, அது அபரிபூரணப்பொருளா யிருக்கவேண்டுமேயன்றி, ஓர்போதும் பரிபூரணப்பொருளாகாது. ஜலத்தில் பிரதிபிம்பிக்கும் சூரியனும், கண்ணாடியிற் பிரதிபிம்பிக்கும் நமது முகமும் பரிபூரணப் பொருளாமா? சூரியனும் நமதுமுகமும் ஒரு இடத்திலும், ஜலமும் கண்ணாடியும் பிறிதொரு இடத்திலும் இருக்கின்றமையால் பிம்பப்பிரதிபிம்ப வுவமானம் அபரிபூரணப்பொரு

ளுக்கே பொருந்துமென்றவாறுயிற்று. இவ்வுவமானப் பிரகாரம் பரம் அபரிபூரணப் பொருளாகின்றது.

ஆ: பிம்பப்பிரதிபிம்ப திருஷ்டாந்தம் பரவஸ்து விகாரப்படுவதில்லையென்பதற்கு மாத்திரமே. இனிப் பரிபூரண தோஷமில்லாமைக்கு வேறு திருட்டாந்த முரைக்கின்ரும்; அஃது கயிற்றிற் பாம்பும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியும் எப்படித் தோற்றமோ, அப்படியே பரத்தினிடத்துச் சிற்சடமான வுலகு தோற்றுகின்றது.

மா: இதிலும் வினு நிகழ்கின்றது. கயிற்றைத் தவிரப் பாம்பு இல்லையெனத் தெளியின் பின்னர்ப் பாம்பு தோற்றுவதில்லை. உலகு காரணத்தையன்றி யில்லையென் றுணரினும் மீண்டும் தோற்றுகின்றது. மண்ணையன்றிக் கடமென்னும் பொருளின்றென ஆய்ந்தறியினும் பெயர்த்தும் தோற்றுவதைப் பார்க்கின்ருே மன்ரு?

ஆ: உலகம் பொருளல்ல வென்பதற்கு மாத்திரம் கயிற்றிற் பாம்பும் கிளிஞ்சலின்கண் வெள்ளியும் திருஷ்டாந்தமேயன்றி முற்றுமன்று. இனி அத்தோஷமும் வாராமற் பரிகரிக்கின்ருேம். அஃதியாதெனின் கானனீராம். கானலையன்றி நீர் மூக்காலத்து மின்றெனத் துணியினும் மீண்டும் தோற்றிக்கொண்டேதா னிருக்கின்றது. அதுபோல் உலகம் அசத்தெனத் துணியினும் தோற்றிக் கொண்டேதா னிருக்கும்.

மா: கானலினிடத்து நீரில்லையென்று தெளிந்த பின்னர்த் தோற்றினும் அது அநுபவத்திற்கு வருவதில்லை. அஃதாவது நீரை அருந்த வுதவுவதில்லை. உலகோ அவ்வாறன்று; சத்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தங்கள் அநுபவிக்கப்படுகின்றன. ஆகலின் இத்திருஷ்டாந்தம் பொருத்த முருது.

ஆ: உலகு அசத்தென்றுணரினும் பெயர்த்தும் தோற்றும் என்பது வரையிலு மாத்திரம் கானனீர் திருஷ்டாந்தமாம். மற்றப்படி அநுபவமாகின்றதைப்பற்றி வேறு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம். அஃதாவது சந்நிபாததோஷத்திற் காணும் உலகும், சொப்பனவுலகும், பிறவும் போலுமாம். சந்நிபாத தோஷ முதலியவற்றுற் காணும் உலகு, தோற்றமேனும் அனுபவத்தோடுங் கூடிய தோற்றமாம்.

இதனுல் வேறு வேறு உவமானங்க ளுரைத்ததற்குச் சமாதானம் விளங்கியது.''

இதுமாத்திரமா? ப்ரம்மவித்தியா பத்திராதிபரும் "ஞானமிர்த கடிதமறுப்பு" எனப் பெயரளித்து நந்தன வருஷம் வைகாசிமீ கூல ப்ரம்மவித்தியா அநுபந்தத்தில் கஉங-வது பக்கத்தில் எழுதியபோது "அத்வைதிகளில் பிம்பப்பிரதிபிம்ப பாவம் ஏகதேச திருட்டாந்தமாக, அதைச் சித்தாந்தமாக்கி அதன்மேற் குற்றங் கூறியதையும் அத்வைத சித்தாந்தம் அறியாதார் கூற்றென விட்டொழித்தோம்" என்று கூறியிருக்கின்ருர்.

"சங்கராசாரியாரது அவதாரமகிமை" என்னும் விஷயம் எழுதி, இவரைப் பலவாறு நாம் மறுத்தபோதும் "மேலும் பிரதிபலித்தலென்பது அத்துவிதிகளுடைய சித்தாந்தமன்று; பூர்வபக்ஷமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றது. அத்துவிதிகள் பிரதிபிம்ப திருட்டாந்தஞ் சொல்வது பிம்பத்தைப் போல் பிரதிபிம்பம் சத்தல்லவென்பது வரையில் மாத்திரமேயாம்; முற்றுமன்று." எனச் சமாதான மளித்திருக்கின்றோம். இப்படிக்கெல்லாமிருக்கப் பின்னும் அதை ஆக்ஷேபமாக வைத்துக்கேட்டது சமாஜத்தாரையும் மற்ற ஏழைமதிகளையும் வஞ்சிக்கவேயாம். இவர், எல்லோருந் தூங்குகின்றார்களென நினைத்தனரோ! யாவருடைய கண்களிலும் மிளகாய்த்தூளைப்போட்டு விடலாமென்று எண்ணினரோ! இன்னும் யாது கருதி இப்படிப்பட்ட பித்தலாட்டஞ் செய்கின்றாரோ அறிந்திலேம்! அத்துவிதிகளே பிம்பப் பிரதிபிம்ப வாதத்தைப் பூர்வபக்ஷம் பண்ணிக் கண்டித்திருக்க, இவருங் கண்டிக்கப் புறப்படுவது வெற்றெனத் தொடுத்தலாம்; அன்றிச் செத்தபாம்பைப் பெருந்தடிகொண் டடிப்பதற்குச் சமானமுமாம். இவ்வளவு நியாயம் பேசவந்த இவருடைய சித்தாந்தத்தைச் சற்று ஊன்றிப் பார்ப்போம். இவர் பிரமாணமாகக்கொண்ட சிவஞானபோதம் எட்டாஞ்சூத்திரம் இரண்டாமதிகாரணம் ஐந்தாவது வெண்பாவில் "நீர் நிழல்போல் இல்லா அருவாகி நின்றானை" என்பதில் நீர் ஸ்தானத்தில் ஜீவனையும் நிழல் ஸ்தானத்தில் சிவனையும் கூறியிருப்பதோடு, சிவஞானசித்தியார் ஆறாஞ்சூத்திரம் கூ-வது செய்யுள் சிவஞான சுவாமிகள் உரையில் "அவ்வளவே கூறுவாரை நோக்கி அவ்வறிவினுள்ளாக நீர் நிழல்போல் ஒற்றித்து நிற்றல்பற்றி உயிரே சிவமெனும்படி யொன்றாதல் பெற்றாம்" என்றுங் கூறியிருக்கின்றது. இதில் சிவனை நிழலாகச் சொல்லியிருப்பதால் சிவன் பொய்யாய்ப் போகின்றார். அத்வைதிகள் ஜீவனைப் பிரதிபிம்பமாகச் சொல்லுகிறார்களென்றும் அப்படிச் சொல்வது கூடாதென்றும் கூறுமிவர் மதத்தில் சிவனையே பொய்யான நிழல்போல் சொல்லியிருக்கின்றதே. இதற்கு யாது விடை பகர்வார்? அத்வைதிகள் ஜீவனைப் பொய்யென்று சொல்லுகிறார்களென்றே வைத்துக்கொள்வோம். இவர் சிவனையே பொய்யென்று சொல்லுகின்றவராகின்றாரே. அத்வைதிகள் சிவனைப் பிம்பஸ்தானத்திலும் ஜீவனை நிழல் ஸ்தானத்திலும் வைக்கின்றமையால் ஜீவனுக்கு நாசம் வந்தாலும் சிவனுக்கு நாசமில்லை; இவர் மதத்தில் ஜீவஸ்தானத்தில் நீரையும் சிவஸ்தானத்தில் நிழலையும் வைக்கின்றமையால் ஜீவனுக்கு நாசமில்லாமையும் சிவனுக்கு நாசமுடைமையுமாம்.

கடமுடைந்தால் பிரதிபிம்பம் இல்லாமற் போய்விடுதல்போலச் சரீரம் போனால் ஜீவனில்லாமற்போமென்கிறாரே. அங்ஙனமாயின் கடமுடைந்தால் நீரும் போய் நீரினது நிழலும்போதல்போலச் சரீரம்போனால் ஜீவனும் சிவனும் இல்லாமற் போய்விடுவார்களே. இந்தப் பரிதாபத்திற்கு யாதுசெய்வது!

அத்வைதமதத்தில் சிவனைப் பிம்பஸ்தானத்தில் வைக்கின்றமையின் சிவன் யதார்த்தம்; ஜீவனை நிழல் ஸ்தானத்தில் வைக்கின்றமையால் ஜீவன் பொய். இவரது மாயாவாத துவித சைவசித்தாந்த மதத்தில் ஜீவனை நீர் ஸ்தானத்தில் வைக்கின்றமையால் ஜீவன் யதார்த்தம்; சிவனை நிழல்ஸ்தானத்தில் வைக்கின்றமையால் சிவன் பொய். அத்வைதிகள் சிவனை யதார்த்தமென்று சொல்லுகின்றமையால் ஆஸ்திகரும், இவரும் இவர் மதக்கொள்கையை மெய்யென நம்புபவரும் சிவனைப் பொய்யென்று சொல்லுகின்றமையால் நாஸ்திகரு மாகின்றார்கள். அத்வைதிகள் பிம்பப்பிரதிபிம்ப வாதத்தைப் பூர்வபக்ஷமாய்ச் சொல்லியிருக்க, அதைச் சித்தாந்தமாக்கித் துன்மார்க்கத்தனமாய்த் தூஷிக்கப்போய்த் தமது மதத்தை நாஸ்திகமதமாக்கிக்கொண்டு தாமும் நாஸ்திகமதக் குழியில் விழுந்திடர்ப்பட்டார். பிறர்க்கு வெட்டின குழி தமக்கே லபித்ததுபோலும்! தாம் நாஸ்திகராய்ப்போனாலும் போகின்றோம், பிறர்மதத்தில் ஜீவனைப் பொய்யென்று சொல்லி ஸ்தாபித்தால் போதுமென்கிறாரோ! அங்ஙனமாயின் தனது மூக்குப்போனாலும் போகட்டும்; பிறர்க்கு அபசகுனம் வந்தாற் போதுமென்று தனது மூக்கையறுத்துக்கொண்டு உதிரப் பிரவாகத்தோடு அண்டை வீட்டுக்காரனுக்கு எதிரே செல்லும் பொறாமைப் புத்தியுடையவனுக்கு இவர் சிறிதுந் தோல்வி யடைந்தவரல்லர். இப்படிப்பட்ட நாஸ்திகர், ஆஸ்திகவேடம் பூண்டு ஆஸ்திகர்போல் பேசுவது என்னபயனைக் கருதியோ! யதார்த்தத்தில் நாஸ்திகரும் அயதார்த்தத்தில் ஆஸ்திகருமான விந்தச் சோமசுந்தர நாய்க்கரை யதார்த்த ஆஸ்திகரென மருண்டு அவரைக்கொண்டு பொய்ப் பத்திரமெழுதி வெளிப்படுத்தியது அவமானமாமென்க. வேதாந்திகள் பிரம ஸ்தானத்தில் சூரியனையும் நீர் ஸ்தானத்தில் அவித்தையையும் பிரதிபிம்ப ஸ்தானத்தில் ஜீவனையும் வைக்கின்றமையால் பொருந்திப்போம். அவ்வாறு சித்தாந்திகளுக்குச்சொல்ல விடமில்லையே. சித்தாந்திகள் நீர் ஸ்தானத்தில் ஜீவனையும் நிழல் ஸ்தானத்தில் சிவனையும் சொல்லுகின்றார்கள். சூரியன் ஸ்தானத்தில் எந்தப்பொருளை வைக்கின்றார்கள்? அதற்கு ஒன்றையுங் காணோமே. சூரியனில்லாமல் நீரின்கணிழலுண்டாமா? இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு யாது சமாதானந் தேடினார்? பிறர் மதத்தைப் பரிசீலனை செய்யும்போது இவர்க்குப் பல நேத்திரங்க ளிருக்கின்றன போலும்! தம்மதத்தைப் பரிசீலனை புரியும்போது உள்ள கண்களும் குருடாய்ப் போகின்றனபோலும்! உபமான மேகதேசமாகலின் அதுகொண்டு சிவனைப் பொய்யென்று சொல்லப்படாது, சிவன் மறைந்திருக்கின்றான் என்பதுவரையில் திருட்டாந்தமென்னின் அவ்வாறே சிவனைப்போல ஜீவன் முக்கால சத்துப்பொருளல்ல, சத்துப்போலிப்பொருள் என்பதுவரையில் திருட்டாந்தம் என்று ஏன் சொல்லப்படாது?

இவர் உருவமற்ற பிரமம் பிரதிபலிப்பது கூடாதென்கிறாரே. இப்படிச் சங்கைபண்ணு மிவர், அரூபமான சிவன், ரூபியான சிவனடியாராய் வந்தார் அல்லது வருவார் என்கிறாரே. இதுமாத்திரம் பொருத்தமாயிருக்கின்றதா?

இதைப்பற்றிச் 'சங்கராசாரியாரது அவதாரமகிமை' யில் ஆக்ஷேபித்திருக்கின்றோமே. அதற்கேதேனும் வாயைத் திறந்தாரா? இவரது மாணுக்கர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ நல். சுப்பிரமணிய முதலியாரா லியற்றப்பட்டு இவரால் பிரசங்கிக்கப்பட்டு வெளியான பிரஹ்மதரிசினியென்னு மோர் சிறு சஞ்சிகையில் "பரமாத்மா ரூபம் அரூபம் ரூபாரூபம் என்னும் மூன்று வடிவங்களையுமுடையதாகலின், அதனை ஸந்தர்ப்பத்துக் கேற்றப்படி வேதம் படிக்கின்றது...............அது உருவமாயிருந்தாலும், அருவமாயிருந்தாலும் அதற்கு ஏற்றத் தாழ்வு கிடையாது. பிறருக்கு உபகரித்தலால் அவரவர்போன்றும், அவையவைபோன்றும் அந்தப் பரமாத்மா வர்த்திக்கும். அப்படி வர்த்திக்குங்கால் உருவம், அருவம், உருவருவம் என்னும் மூன்று வடிவங்களையும் கொள்ளும். இம்மூன்று வடிவங்களும் பிரமமே யாகையால், இவைகளில் ஒன்றைப் பிரமமெனவும், மற்றவைகளைப் பிரம மல்லவெனவும் யாம் வாதிக்கமாட்டோம்.........பரமாத்மா ரூபம் அரூபம் பஹுரூபம் என்னுங் கோலங்களை யுடையதாகப் பிரகாசித்தலே வேதமுடிவாயிற்று" என்று கூறியிருக்கின்றதே. இன்னும் திருவிளையாடற் புராணத்தில் பன்றிக்குட்டிகட்காக உருவமற்ற சிவன், பன்றி உருவெடுத்துப் பால் கொடுத்ததாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்ற தென்பதை யறியாதார் யார்? இவைகளுக்கெல்லாம் என்ன சமாதானம் தேடினர்? உருவமற்ற சிவன் இவர்க்கு மாத்திரம் உருவமாவதென்பதும் பிறர்க்குமாத்திரம் ஆகாதென்பதும் என்ன நியாயம்? உருவமற்ற பிரமம் பிரதிபலிக்கா தென்னின் உருவமற்ற பிரமம் பலவுருவுகளாவதும் அதிலும் பன்றி யுருவெடுப்பதும் கூடுமோ? இதைச் சுட்டிச் சங்கராசாரியார் அவதாரமகிமையில் பலவகையாக விவரை மறுத்திருக்கின்றோம். ஆண்டுக் கண்டுதெளிக. இதுநிற்க,

ஞானவடிவான சிவன் அஞ்ஞானவடிவான தேகேந்திரியாதிகளோடும் கூடிச் சிவனடியாராய் வருவாரென்பதைப்பற்றிச் 'சங்கராசாரியர் அவதாரமகிமை' யில் நாம் ஆக்ஷேபித்த ஆக்ஷேபத்துக்குப் பதில்பேச நாவின்றிப் படிற்றொழுக்கம் பூண்டது எவருமறிந்ததன்றோ? ஆதலால் அதுபற்றி இங்குப் பேசாதுவிட்டோம். இதுவும் நிற்க, அரூபமான மாயையினின்றும் ரூபமான வுலகுண்டாவதுமாத்திரம் இவர்க்கு எப்படி நியாயமாகத் தோற்றுகின்றதோ? இவர்க்கு மாத்திரம் அநியாயம் நியாயமும், பிறர்க்கு மாத்திரம் நியாயம் அநியாயமுமா? "மாமியார் உடைத்தால் மண்கலம், மருமகளுடைத்தால் பொன்கலமா?" உருவமற்ற பிரமம் பிரதிபலிப்பது கூடாதென்னு மிவர்மதத்தில் உருவமற்ற ஜீவனது நிழலாய்ச் சிவனைச் சொல்வதுமாத்திரங் கூடுமா? நீர் உருவமாகலின் அதற்கு நிழலிருப்பது கூடும். ஜீவன் உருவமற்றதாயிற்றே. அதற்கு நிழலாகச் சிவனைச் சொல்வது எங்ஙனங் கூடும்? சமரு மதத்தில் மாத்திரம் அருவப்பொருளான ஜீவனினின்றும் நிழலுண்டாகலாம்; அத்வைதமதத்தில் மாத்திரம் அருவப்பொருளான பிரமம் பிரதிபிம்பிக்கக் கூடாதோ? கடம் நசித்தால் பிரதிபிம்ப சந்திரன் அழிந்துபோவதுபோல

ஜீவன் நசித்துப்போமென்றும் பிறகு ஜநநமரண சொர்க்கமடைவது கூடா தென்றும் கூறியதும் ஆபாசமாம். இவரதுமதத்தில் ஜீவாத்துமாக்கள் தனித் தனிப்பூரணம். இப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாக்கள் இவர் மதப்படி நீக்கமின்றி யெங்கும் பூரணர்களாகவிருப்பதால் போக்குவரத்துச் செய்ய முடியாது. முடியாதபோது நரகத்திற்குப் போவதெங்கே? சொர்க்கத்துக்குச் செல்வ தெங்கே? கைலாயத்திற்கு எழுந்தருளுவதெங்கே? பின்னும் பூமியில் வருவ தெங்கே? தீர்த்தயாத்திரை ஸ்தலயாத்திரை செய்வதெங்கே? ஒவ்வொரு ஆத்துமாக்களும் அகண்ட பூரணமாயிருக்கும்போது இவருடைய ஆத்துமா வும் அங்ஙனமே யிருக்குமன்றோ? அங்ஙனமிருக்கும்போது இன்னொரு ஆத்து மா இருக்கஇடம்எங்குளது? மற்றஆத்துமாக்கள்இருக்க விடமில்லாதபோது அநேககோடி ஆத்மாக்கள் இருக்குமென்கை அவசித்தாந்தமாய்ப்போமன்றோ? அங்ஙனமாகமற்ற ஆன்மாக்களின்பொருட்டுப் பிரசங்கஞ் செய்வோமென்ப தெங்ஙனமாம்? இவரதாத்துமா பரிபூரணமாயிருக்கும்போது இவர் அயலூரு க்கு ஏன் பிரசங்கஞ்செய்யப் போகவேண்டும்? இவரதான்மா பரிபூரணமா யிருக்கும்போது கயிலாயாதி பதவிகளையடையச் சரியையாதிகளேன்செய்ய வேண்டும்? இவரதான்மா கயிலாயாதி பதவிகளில் இல்லாமற்போனாலன்றோ அங்குப்போக முயலல்வேண்டும்? இவரதான்மா பூரணமாகிறபோது சரீரா திகளிருக்க விடமெங்கே? சரீராதிகளிருக்கு மிடம் வரையில் ஆன்மா விலகி யிருக்குமோ? விலகியிருக்கு மென்றால் விலகுவதற்கு இடம் வேண்டுமே. இடமிருந்தால் கண்டப்பொருளாய்ப் போவதன்றி, ஆன்மா வியாபகமென் னும் சித்தாந்தம் அவலசித்தாந்தமாய்ப்போமே. குடமழிந்தால் பிரதிபிம்ப சந்திரன் வேறு கடத்திற் புகாதவாறுபோல, சரீரமழிந்தால் ஜீவன் வேறு சரீரத்திற் புகான் என்று சொல்லி ஆசங்கிக்கும் இவர், இதைக் குறித்துத் தமது மதசித்தாந்தத்தை யேன் ஆராயவில்லை? பூரண ஆன்மா, ஒரு சரீரத் தை விட்டால் மற்றொரு சரீரம் புகுமா? ஆன்மா பரிபூரணமாகிறபோது ஒன்றைக் கொள்வதெங்கே? விடுவதெங்கே? இன்னொரு சரீரத்திற் பிர வேசிப்பதெங்கே? எல்லாம் பொய்யாகும்போது மறுபிறப்பெங்கே? மோக்ஷ நரக சொர்க்கமெங்கே? இப்படிப்பட்ட அபசித்தாந்தத்தை வைத்துக்கொ ண்டு பிறர் சித்தாந்தத்தில் தோஷங் கூறப்புகுவது அறியாமையன்றோ? திருஷ்டாந்தத்தில் சந்திரன் ஒருபொருள், சந்திரன் பிரதிபிம்பிப்பதற் கிட மான நீர் ஒருபொருள், ஆக விருபொருளும் சத்து. அத்வைதிகள் மதத்தில் பிரமம் ஒரே பொருள். அவித்தை பொருளல்ல; குணமாம். அதிலும் தோற் றல் மாத்திரமான அஸ்வதந்திர அநிர்வசனீயசக்தி. ஆதலால் தாஷ்டாந்தமான பிரமம் பிரதிபிம்பித்ததென்பது சித்தாந்தமன்று. பிம்பப்பிரதிபிம்பங்கட்கு இருபொருள் சத்தா யிருக்கவேண்டுவ தின்றியமையாமை. அத்துவிதிகள் இரண்டுபொருள் சத்தாய் ஒப்புவதில்லை. ஒன்றே சத்தென்கிறார்கள். பிர மம் ஒன்றே சத்தியமென்று சொல்வதாய் இவரும் ஷை மாயாவாத பொய்ப் பத்திரத்திற் சொல்லியிருக்கின்றார். ஆதலால் அப்பிரமம் வேறொரு பொரு ளிற் பிரதிபலித்த தென்பது பூர்வபக்ஷமாம். ஜீவன் கற்பித மென்பதற்கா

கச் சொல்லப்பட்ட திருட்டாந்தங்கள் பலவற்றினுள்ளும் பிம்பப் பிரதிபிம்ப திருட்டாந்தமும் ஒன்றும். பிம்பப்பிரதிபிம்ப திருட்டாந்தமே அத்வைதிகளுக்குடன்பாடானால் அதற்கு மாறாகக் கயிற்றரவு, கானனீர், இந்திரசாலம், சொப்பனவுலகு முதலிய திருட்டாந்தங்கள் கூறவேண்டுவதென்ன? அவை ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானவைகளாயினவே. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான பல திருட்டாந்தங்கள் கூறியிருக்கும்போது, அவைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, அவற்றிலொன்றைமாத்திர மெடுத்துக் குற்றங் கூறுவது அத்வைத சித்தாந்தம் அறியார் கூற்றேயாம். அத்வைதிகள் பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம் பகர்ந்தது ஜீவன் கற்பிதமென்பதற்காக மாத்திரமென அதன் விசேஷத்தை யிவரறிந்திருந்தால் அத்வைதிகளுடைய எல்லையில் இவர் கால்வைக்க அஞ்சி, மற்றவைகளுக் கோடிப்போனதுபோல இதற்கும் ஓடிப்போவார்.

ஜீவான்மா பிரமத்தின் பிரதிபிம்பம் என்பதில் குற்றங் கூறும் இவரது மதத்தில் ஜீவான்மாக்கள் சிருட்டிக்குமுன் மாயையில் அடங்கி, சிருஷ்டி காலத்தில் வெளியாமெனச் சொல்வதுமாத்திரம் பொருந்துமா? ஜீவான்மா மாயையில் அடங்குகிறதென்னின் மாயை புரையுள்ளதாகவேண்டும். அப்போது மாயையின் இடையிடையில் அனேககோடி புரைகளிருந்து அவற்றில் ஜீவான்மாக்கள் அடங்கியிருக்கவேண்டும். ஜீவான்மாக்கள் சிருஷ்டி காலத்தில் வெளியே வரும்போது அந்தப்புரைகள் அப்படியே யிருக்குமோ? அடைந்துபோமோ? அடைந்துபோமென்னில் எதனாலடையுமோ தெரியவில்லை. ஜீவான்மாக்கள் மாயையினின்றும் வெளிப்பட்டுவிட்டால் பிறகு ஜீவான்மாக்க ளிருக்குமிடத்தில் மாயையும் மாயை யிருக்குமிடத்தில் ஜீவான்மாக்களுமில்லை யென்றாகி, யாவும் கண்டப் பொருளாய்ப்போம். ஜீவான்மாக்களும் அகண்டம், மாயையும் அகண்டமெனச் சொல்லும் இவரது சித்தாந்தத்துக் கிஃதுடம்பாடாமா? அன்றி ஜீவான்மாக்கள் ஞானசொரூபிகள், மாயையோ அஞ்ஞானவடிவம். அஞ்ஞானப்பொருளானது ஞானப்பொருளை அடக்கிவைத்திருக்குமென்பது, இருளானது சூரியனை அடக்கிவைத்திருக்கின்றதென்பதற்கு ஒப்பாயிருக்கின்றது. ஜீவான்மாக்கள் தனித்தனி அகண்டமெனக் கூறும் மதப்பிரகாரம் இந்தச் சோ. நாய்க்காரது ஆன்மாவே அகண்டமானதால் மற்ற ஆன்மாக்க ளிருக்க விடமில்லாமற்போம். மற்ற ஆன்மாக்களே யிருக்கவிடமில்லாமற் போம்போது அகண்ட சிவனிருக்க விடமெங்ககப்படப்போகின்றது? சிவனுக்கே தாம்பூலம்பிடித்துச் சிவனேயில்லையெனச் சொல்லுவதற் கிடனா மிவர்மதப்பிரகாரம் இவர் நாஸ்திகராகாமல் தப்புவரோ? இவர் நாஸ்திக ராகிறபோது இவர் கடவுளை வணங்குகிறேனென்று சொல்வதும் நாஸ்தியல்லவா? இவரைத்தவிர வேறுபொருளில்லாமையால் இவரே கடந்தபொருளாகி, இவரை யிவர் வணங்குவதோடு போகாமல், தம்மை வணங்கவே பிறர்க்கும் பிரசங்கஞ் செய்கிறாரென வேற்படுகின்றதல்லவா? இவர், தம்மைக் கடவுளெனச் சொல்லாது சொல்லி மற்ற

வரை யேமாற்றிவரும் கொடிய பாதகம் இவரை விடுமோ? இரணியன் பட்ட பாடும், தக்கன் பட்டபாடும் இவரறிந்திலரோ? இப்படிப்பட்ட பொய்ம்மதத்திற் றாம் புகுந்து கெட்டுப்போனதுமன்றி, பிறரையுங் கெடுக்கப் பார்ப்பது மூக்கறுப்புண்டவன் அவமானம் பொறுக்கமாட்டாமல் பிறரையும் மூக்கறுக்கப்பார்த்த கதைபோலாமென்க. இப்படிப்பட்ட பரமநாஸ்திகரென வறியாது, அவரைப் பரம ஆஸ்திகரென மதித்து, அவரைக்கொண்டு இலகுலேகம் எழுதிவித்து அச்சிட்டது தூத்துக்குடிச் சமாஜத்தாருக்குப் பெரியதோர் இழுக்காம்!

அத்வைதக் கொள்கையில் பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம், ஆரம்ப பரிணும காரண காரியவாத முதலிய வாதங்களெல்லாம் பூர்வபக்ஷம்; சித்தாந்தம் விவர்த்தவாதமேயாம். (விவர்த்தவாதஞ் சொல்லாவிடில் பிரமப்பொருள் அபரிபூரண தோஷத்தையுடையும். அத்வைதிகள் என்ன பேசினுலும் பிரமத்துக்கு அபரிபூரணத்வம் வாராதபடி பேசுவார்கள்.) அந்த விவர்த்தவாத திருஷ்டாந்தங்களாகிய கயிற்றரவு, கானனீர், இந்திரஜாலம், சொப்பனவுலகு முதலியவைகளுக்குள் சொப்பனவுலகே சித்தாந்தம். சொப்பன வுலகில் பல ஜீவர்கள் உண்டாதல்போல, பிரமத்தினின்றும் ஜாக்கிர ஜீவர்களுண்டாகின்றூர்களென் றறிந்திருந்தால், கடமழிந்தவுடனே பிரதிபிம்ப சந்திரன் அழிவதுபோல, தேகம் அழிந்தவுடனே ஜீவனழிந்து போவானென்றும் பிறகு மறுபிறப்பு ஜநநமரண சொர்க்கங்கள் இல்லையென்றுஞ் சொல்லத் துணியார்.

திருநெல்வேலி பொன்னைமாநகரம் கவிராஜ அழகிய நம்பியாபிள்ளை அவர்கள் குமாரர் ஆரியங்காவுப்பிள்ளை யென்பவரியற்றி யச்சிடுவித்த "பெரியர் அற்புதத்திரட்டு, சைவசித்தாந்த நவநீதம்" என்னும் நூலில் அவர் கேட்ட வினுவிடை வருமாறு:—

"வினு:—ஆன்மாக்கள் எங்கும் வியாபகராக விருக்க எவ்வாறு சரீரத்தைப் பற்றுவர்?

விடை:—படிகமலையானது எந்தப் புறத்தில் வன்னத்தைக் கொடுத்தாலும் பற்றிக்கொள்வதுபோல எல்லாப் புவனங்களிலும் வியாபகராக விருக்கின்ற ஆன்மாக்கள், கடவுள் எந்தப் புவனத்திலே சரீரத்தைக் கொடுத்தாலும் பற்றிக்கொள்வர்."

இதனுல் ஒவ்வொரு ஜீவான்மாக்களும் எவ்வுலகிலுமிருக்கிறூர்களெனத் தெரிகின்றது. இதன்படியே பரிபூரண ஆன்மாவின் ஓர் மூலையில் இருக்கும் ஆணவ இந்திரிய அந்தக்கரண சரீரங்களைக் கொண்டுபோய் வேறோர் உலகில் அங்கிருக்கும் ஆன்மாவின் ஓர் பாகத்தில் அமைக்கும் ஈசுவரன், அத்வைதத்தின்படி அவித்தை, ஜீவன், இந்திரிய, அந்தக்கரணங்களைப் பிறிதோர் உடலில் அமைக்கமாட்டாரா? ஈசுவரன் இவருக்கு மாத்திரம் அமைப்

பதும் மற்றவர்க்கு அமைக்காது கைவிடுவதும் என்னே! ஜீவர்களுக்கு அவ ரவர் கருமத்தின்படி தநுகரண புவனபோகங்களைக் கொடுப்பிப்பதும் புசிப் பிப்பதும் தொலைப்பிப்பதும் ஈசன் செயலன்று? ஒரு சரீரத்தில் கொண்டு வந்து புகுவித்த ஈசன், மற்றொரு சரீரத்தில் கொண்டுபோய்ப் புகுவிப்ப தருமையோ!

கைவல்லியநவநீதம் தத்துவவிளக்கம்.

ஏமமாயாவினோத வீசனாருளினாலே
பூமலியுயிர்கட்கெல்லாம் போகசாதனமுண்டாகத்
தாமதகுணமிரண்டு சத்தியாய்ப்பிரிந்துதோன்றும்
வீமமாமூடலென்றும் விவிதமாந்தோற்றமென்றும். (௬௫)

அதுதானெப்படியென்றக்கா லநாதியாஞ் சீவரெல்லாம்
பொதுவானசுழுத்திபோலப் பொருந்துமவ்வியத்தந்தன்னில்
இதுகாலதத்துவப்பேர் ஈசனுட்பார்வையாலே
முதுமூலசுபாவம்விட்டு முக்குணம்வியத்ததாமே. (௬௬)

இந்த வேதாந்தநூற்பிரமாணங்களாலும் அதனுண்மை யுணர்ந்திடுக.

பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம் பூர்வபக்ஷமா யிருந்தாலும் அத்வைதிகள், தாங்களே சொல்லுகின்றார்களா? பொதுவாய் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்க வேதமுதலிய பிரமாணங்களோடு சொல்லுகின்றார்களா? என்னின் வேதமுதலிய பிரமாணங்களோடு சொல்லுகின்றார்க ளென்பதற்கு அடியில் வரும் பிரமாணங்களே சான்று பகரும்.

ஜீவன் பிரதிபிம்பன் என்பதற்கும் கற்பிதனென்பதற்கும் வேத முத லிய நூற்பிரமாணங்கள் வருமாறு:—

ஸாமவேதத்தில் மைத்திராயண்ணியுபநிஷத்

௪-வது பிரபாடகம்.

மாயோபாதியையும் தனக்குள்ள அவித்தியோபாதியையும் தள்ளித் தானே ப்ரம்மமென்று உபாசிப்பானாகில் பிராரப்தமாகிய இத்தேகம் இருக் கையிலேயே முக்தனாகிறான்.

௫-வது பிரபாடகம்.

இதுதான் ஆத்மாவினுடைய ஓரம்சம். (கடாகாசம்போல்) இந்த அம்ச மானது சேதனமாத்திரமாக விருக்கிறது. ஒவ்வொரு பிராணியிடத்திலும் (அனேக ஜலபாத்திரத்தில் சூரியன்போல) பிரதிபிம்பமா யிருக்கின்றது. அதுதான் க்ஷேத்திரக்ஞன். (பாதமுதல் சிரசுவரை தேகத்தைத் தானே என்று அறிகிறவனாகிய ஜீவன்.)

யஜுர்வேதத்தில் ஸர்வஸாரோபநிஷத்.

அதில் பிரதிபலித்துப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற சைதன்னியமா னது க்ஷேத்திரக்ஞனெனப்படுகிறான்.

சூதசங்கிதை சூதகீதை.

பரமவிஞ்ஞானமுரைத்த அத்தியாயம்.

முன்னுமவித்தையாற்பசுபேதமும் மொய்வலியமாயையாற்
பன்னுபாரதத்துவபேதமுங் கற்பிக்கப்பட்டதுவான்
மன்னுதேகேந்திரியாதி வாசனுபேதத்தாலே
பின்னுபேதமாமவித்தை பேசுபசுபேதத்திற்கும். (கூ)

அவித்தியாவுபாதி, துன்னவுண்டாயிருக்கும்
சீவவிபாகத்திற் சேர்ந்தவ லர் சொல்லின். (உ௨)

ஷ சருவசாத்திர சங்கிரகமுரைத்த அத்தியாயம்.

உன்னுபாரதத்துவ முபாதிபேதத்தாலே
பன்னுஜீவான்மா பரான்மாவென் றிருவிதமாய்
மன்னுமவற்றுட்சிவர் மருவியிருவினைகளோடு
துன்னுசமுசாரிகளா யிருப்பரெனச்சொல்லுவரால். (எ)

பிரமகீதை கடவல்லி சுவேதாசுவதர உபநிடதம்.

ஏயபேருலகில் வினைப்பய னுகர்ந்தங் கிதயமேமருவுவாரிருவர்
சாயையாதபமாகின்றனர்சீவ சங்கரரென்றிடத்தகுவா
ரோயுமாறறவேயுண்பவன்சீவ னாட்டுவான்சிவனிவர்தமக்கிங்
காயபேதந்தானுபாதியால் வந்ததல்லதபேதமேயாகும். (கூ)

மகா இதிகாசமாகிய சிவாகசியம் ஆருவது அம்சத்திலுள்ள

ரிபுகீதை ௧௧-வது அத்தியாயம்.

சீவபர சகத்தெனவே காண்பதெல்லாம்
சின்மயமாம் பிரமத்திற் கற்பிதந்தான். (உ0)

காசிகாண்டம்

சிவசன்மா தெய்வலோகங்கண்ட அத்தியாயம்.

இலகொளிய கதிரொன்றுயிரம் புனல்பெய் குடங்கடொறு மியைந்து நாளும், அலகில் பலவுருவாகித் தோன்றுதல்போற் சராசரங்களனைத்து மாகி. (சசு)

ஆரியப்புலவரியற்றிய பாகவதம்

௧௧-வது கந்தம் ச-வது ஆசிரியரை யுரைத்த அத்தியாயம்.

அருவமாமறிவானவ னக்கைசள்பலவும்
ஒருவனுகியே யுறைகுவனென்பதை யுணர்ந்தேன்
பரிதிவானவன் ஒருவனேயாய்ப் பலகடத்தின்
மருவுநீர்தொறுநிழல் பலவாயுறன்மதித்தேன். (௧0)

ஷை ௫-வது ஞானகன்ம முரைத்த அந்தியாயம்.

சீவனுமீசன்றானுஞ் செப்பியவாக்கைதோறும்
மேவுவருபாதியாலே விழைந்தநல்லின்பதுன்பம்
தாவிலாச்சீவனுண் ணுஞ் சார்ந்துண் ணுந்தன்மைவெய்யோன்
பூவுலவாவிநீருட் பொருந்திநின் றசைதல்போலும். (கரு)

இப்படிப்பட்ட சற்பிரமாணங்க ளெல்லாம் ஜீவனைப் பிரதிபிம்பனென்றும் கற்பிதனென்றுங் கூறுகின்றமையால் சோம. நாயகருடைய வாதம் பயனில் வாதமாயும் பிரமாண விரோதமாயும் முடிந்தமை காண்க.

பிரம்மம் அகண்டமாகலின் அதற்கு வேறாய் ஒருபொருளில் பிரதிபிம்பித்தல் கூடாதெனக் கூறுகின்றாரன்றே? இது உண்மைதான். இதற்கு விடை யிறுக்கவேண்டுவது அத்வைதிகள் கடனே. இவரது வினவுக்கு அத்வைதிகள் விடையிறுக்கக் கடமைப்பட்டபோது அவர்கள் வினவுக்கும் இவர் விடை யிறுக்கவேண்டுமே. இவர் மாத்திரம் ஓடி ஒளித்துப் படிற்றொழுக்க விரதத்தைப் பூணலாமோ! இவர் மதப்படி இவரது ஆன்மா அகண்டயானபோது பிறிதொரு ஆன்மாவிருக்க விடமேது? பிறிதொரு ஆன்மாவேயிருக்க விடமில்லாதபோது பல கோடாகோடி ஆன்மாக்களிருக்க விடமேது? ஆன்மாக்களே "நீயும் அகண்டம், நானும் அகண்டம், நானிருக்கிற விடத்தில் நீயெப்படி யிருக்கக்கூடும்? நீ யிருந்தால் நானிருக்க விடமின்றே; நானெங்கே போவேன்?" என வொன்றுக்கொன்று வாதபுரிந்து சண்டை போட்டுக்கொண்டு இருக்க விடமின்றி அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண் டிருக்கும்போது சிவனிருக்க விடமேது? சிவனேயிருக்க விடமின்றித் திண்டாட்டப்படும்போது அஞ்ஞானமிருக்க விடங்கிடைக்குமா? அஞ்ஞானம் இருப்பதற்கே யிடங் கிடைக்காதபோது அது ஆன்மாக்களை மறைக்குமென்று கூறுவதும் அவ்வஞ்ஞானத்தைச் சிவன் ஒழிப்பாரென்பதும் அது ஒழிதற்குச் சரியையாதிகள் செய்யவேண்டு மென்பதும் வெற்றுரையே யன்றிச் சத்துரையாமா? இவர் மதப்படி நீர் ஸ்தானத்தில் ஆன்மாவையும் நிழல் ஸ்தானத்தில் சிவனையுங் கூறுவதில் ஆன்மாவும் சிவனும் தனித்தனி அகண்டமாகலின் அவ்விரண்டில் ஒன்று நிழலாயும் ஒன்று நிழற்பொருளாயும் இருத்தல் கூடுமோ? அகண்ட பரிபூரணமான வொரு பொருளின் நிழலாக, ஒரு அணுவுமிருக்க இடனில்லாதபோது அகண்ட பரிபூரணப் பொருளிருக்குமென் றுரைப்பது நியாயத்திற் கிணங்குமா? இணங்காமையின் இவரது சித்தாந்தம் தப்புச் சித்தாந்தமாய்க் கழிந்து போயிற்றென்க.

இனி இவராதாசங்கைக்கு அத்வைத சித்தாந்தப்படி நாம் உத்தரங் கூறுகின்றோம். கேட்பாராக. அகண்டமான ஆகாயத்தில் அடங்கியிருந்த வாயு தேயு அப்பு பிருதிவிகள் ௸ ஆகாயத்தினின்றும் சிருட்டிகாலத்திற்

றேன்றி ஷை வாயுவாதிகளிலொன்றான (பிருதிவியின் காரியமான) கடத்தில் இருக்கும் ஷை வாயுவாதிகளிலொன்றான நீரில் ஷை ஆகாயம் பிரதிபலித்தலேயாம். இதைப்போலவே பிரமத்தில் அடங்கியிருந்த மூலப்பகுதியின் ரஜோகுணமான அவித்தையானது வெளிப்பட்டு அதில் பிரமம் பிரதிபலித்ததென்க. அந்தப் பிரதிபலனமே ஜீவனென்பதாம். பிரமத்துக்கு வேறாய் ஒரு பொருளிருந்து அதிற் பிரமம் பிரதிபலிக்கவேண்டுமென்கிறார். இது என்ன விவேகம்! இச் சோ. நாய்க்கர் சொல்லுகிறபடி பிரமம் பிரதிபிம்பிப்பதற்குப் பிரமத்திற்கு வேறாய் ஒரு பொருள் அவசியமில்லை. ஆகாயத்திற்குள் அடங்கியிருந்து அதற்கு மீறாமல் அதனின்றுந் தோன்றிய நீரில் அவ்வாகாயம் பிரதிபலிக்கவில்லையா? அவ்வாறே பிரமமும் தன்னிடத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட அவித்தையிற் பிரதிபலித்ததென்றால் குற்றமென்னை? வேதமுடிவான உபநிஷத் புராணம் கீதை முதலியவற்றில் பிரமத்தின் பிரதிபலனம் ஜீவனென்று கூறியிருப்பதின்பொருளை யிவர் அறிந்திலராகலின் அதன்பொருள் விளங்க, 'குரங்கெறி விளாங்காய்' சதையாய்க் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளப் பார்க்கின்றார். இப்படிக்கெல்லாம் கேட்டு ஆகிறதா? யான் எனதென்னுஞ் செருக்கை யொழித்து வைராக்கிய வுபரதிசீலராய்ப் பிரமாநுபூதி பெற்ற ஞானவான்களுக்குத் தொண்டுபூண்டொழுகி, அவரது திவ்விய சந்நிதானத்தில் நெடுநாள் காத்திருந்து சிரவணஞ் செய்தால் மாத்திரம் வேதாந்தத்தின் உண்மைப்பொருள் விளங்குமேயன்றி, வேத வேதாந்தங்களையும் அவைகளுக்கிணங்கிய நூல்களையும் ஞானவான்களையும் சதா தூஷித்துத் திரிபவர்க்கு அதன் பொருள் விளங்குமா? விளங்காது; ஒருபோதும் விளங்காது!!

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் சொல்லப்படும் அடியவர்களிலொருவரான சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், பரமசிவனுடைய பிரதிபிம்பமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றதென்ப திவரறியாததன்று. பரமசிவன் கண்ணாடியைப் பார்த்தபோது அதிற்றோற்றிய பிரதிபிம்பம் மிகச் சுந்தரமாயிருந்ததாகவும் அதை நோக்கிச் "சுந்தரா இங்குவா" என்றதாகவும் அவ்வாறே அது வந்ததாகவும் அந்தப் பிரதிபிம்பந்தான் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளென்பதாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ? அதை யிவர் ஒத்துக்கொள்ளாமற் றீராது. பிரமத்தின் பிரதிபிம்பம் ஜீவனெனச் சுருதியாதிகள் சொல்லியும் அதை யொத்துக்கொள்ளாமல் அவைதிகராய்நின்று வேதவிரோதமாய் ஆக்ஷேபிப்பவர் பரமசிவனுடைய பிரதிபிம்பம் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளென விவர் அங்கீகரிப்பதெங்ஙனமோ அறியேம்! நிற்க, சமாஜத்தார்க்கு எழுதிக்கொடுத்து அச்சிடுவித்த மாயாவாசகத் தப்புச் சிறுபத்திரத்தில் வேதாந்திகளைக் கண்டிக்க 'இந்தச் சந்திரபிம்பம் கடத்தில் சத்தியமானதன்று' என்கிறார். இதன்படியே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் கண்ணாடியில் சத்தியமன்று அசத்தியமேயாம். இவர் 'இது அந்தக் கடத்தினின்றுந் தாண்டி வேறுகடத்திற் புகுதமாட்டாது' என்கிறார். இஃதுண்மையாயின் சுந்தரமூர்த்தி

சுவாமிகளும் அந்தக் கண்ணாடியைவிட்டுத் தாண்டி வேறுகண்ணாடியிற் புகமாட்டார். புகமாட்டாராகவே பரமசிவன் கூப்பிட்டபோது கண்ணாடியினின்றும் வெளிப்பட்டு வந்தாரென்பதும், அவர் சாபத்திற் கிலக்கானாரென்பதும், பிறகு பூமியில்வந்து பிறந்தாரென்பதும், அவர் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள விருக்குஞ் சமயத்தில் பரமசிவன் வந்து தடுத்தாட்கொண்டாரென்பதும், அவர் தலங்கடோறுஞ் சென்று தேவாரம் பாடினாரென்பதும், பரவை சங்கிலியாரை மணந்தாரென்பதும், அனேக அற்புதங்களியற்றினாரென்பதும், இறுதியில் சேரமான் பெருமாணயனாருடன் கைலைக்குச் சென்றாரென்பதும், அவ்விடத்தி லிப்போது மிருக்கின்றாரென்பதும், இந்தப் புத்திமானுடைய ஆசங்கையின்படி பொய்யினும் பொய், சுத்த பொய்யாகின்றது. இவைகள் பொய்யாம்போது பெரிய புராணம் திருநாவலூர்ப்புராண முதலிய புராணங்களும் பொய்யாம். இவைகள் பொய்யாம்போது இப்படிப்பட்ட பொய்த் திருத்தொண்டர் புராணத்துக்குப் பரமேசுவரன் "உலகெலாம்" என அடியெடுத்துக் கொடுத்தாரென்பது எங்ஙனம் உண்மையாகும்? இவைகளெல்லாம் இங்ஙனமாங்கால் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் பாடியருளப்பட்டனவென்னுந் தேவாரப் பதிகங்கள் மாத்திர முண்மையாமா? இதன்மேல் 'அந்தக் கடமுடைந்தவழி அத்தோடே போய்விடுவதாம்' என்றார். இங்ஙனமே பரமசிவனால் பார்க்கப்பட்ட கண்ணாடி யுடைந்தவழி அத்துடனே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் இல்லாமற் போய்விடுகின்றனர். "இல்லாதவற்றை நிலையினவென்றுணரும், புல்லறி வாண்மை கடை" என்றபடி காணப்பட்ட பொருளெல்லாம் அழிந்துபோகு மாகலானும் "உணருரு அசத்து" என்றும், "யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிராகலின்" என்றும் கூறியபடி ஷை கண்ணாடியொரு காலத்தில் அழிந்துபோதற்கிலக்காதலானும் அசத்தாதலுமாய்ப் போமாகலானும் பிரதிபிம்பமான சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் இல்லாமற் போவதொடு அசத்தாயும் போவாரென்பது திண்ணம். வேத வேதாந்த புராணாதிகளைத் தூஷிப்பதில் மகா வல்லவரான விந்தச் சோமசுந்தர நாயகர் இதன்பேரில் 'வேறு கடமொன்று ஆண்டுக் கொணர்ந்திடின் அந்தச் சந்திரபிம்பம் அதிற்றோன்றுமெனின், வேறுகடத்திற் றோன்றிய சந்திரபிம்பம் மூலசந்திரனுடையதே யன்றி உடைந்த கடபிரதிபிம்ப சந்திரனுடையதன்று' என்கிறார். இவ்வண்ணமே வேறுகண்ணாடி யொன்று ஆண்டுக் கொணர்ந்திடின் அந்தப் பிரதிபிம்ப சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அந்தக் கண்ணாடியிற் றோன்றுமெனின், வேறு கண்ணாடியிற் றோன்றிய பரசிவனது (சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாகிய) பிரதிபிம்பம் மூலசிவனுடையதே யன்றி யுடைந்த கண்ணாடியின் (சுந்தரமூர்த்திகளாகிய) பிரதிபிம்ப மன்று. இத்துணையும் வெகு நல்ல அருத்தங் கூறியதாய்க் கருதி யிதன்மேல் 'இதனைப் பரியாலோசிக்கையில், (வேதாந்திகள்) மாயாவாத ஞானிகள் மறுபிறப்பை யொப்புதற் கிடமில்லை' என்று பகர்கின்றார். சிவனது பிரதிபிம்பம் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் என்னும் விஷயத்தை யாம் பரியாலோசிக்கையில் கண்ணாடியிற் பிரதிபலித்த

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் கண்ணாடியைவிட்டு வெளிப்பட்டுப் பரமசிவன் சந்நிதானத்திலிருந்து சாபம்பெற்று இப்பூமியின்கண் மற்றொரு பிறப்பெடுத்து அதாவது சடையனாருக்கும் இசைஞானியாருக்கும் புத்திரராகி மானிட சரீரமெடுத்தாரென் றொப்புதற் கிடமில்லை யென்பதாம். இவ்வாறே மற்றைய ஆசங்கையும் கொள்க.

அத்வைதிகள் பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம் பூர்வபக்ஷமாய்க் கூறுகின்றன ரேயன்றிச் சித்தாந்த மன்று. அவ்வாறு இந்தச் சோமசுந்தர நாயகர் பிரதிபிம்ப சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் பூர்வபக்ஷமாய்ச் சொல்ல விடமில்லை: அது சித்தாந்தமே யானமையானென்க. ஆதலால் இவரே விடையிறுக்க வேண்டுவ தவசியம். இந்தச் சோமசுந்தர நாய்க்கரை நோக்கி யெவராவது: "சிவனது பிரதிபிம்பம் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் எனச்சொல்லியிருக்கிறதே, அங்ஙனமாயின் பிரதிபிம்பம் பொய்யானவாறு சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும் பொய்யாய்ப் போகவேண்டுமே, பொய்யாய்ப் போகும்போது, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் புராணமும் பொய்தானே, அதுபொய்யாகும்போது திருத்தொண்டர்புராணம் திருநாவலூர்ப்புராண முதலிய புராணங்களும் பொய்தானே, அப்படிப்பட்ட பொய்ப் புராணத்தை மெய்ப்புராணம்போல் பிரசங்கிப்பது கற்றவர்க்கழகாமா? அத்துடன் அதனிமித்தம் இவ்வளவெனக் காசு பெறுவதும் பரிசு பெறுவதும் நியாயமாமா? பிரதிபிம்பமான பொய்ப்புராணத்தைச் சொல்லிவிட்டு, பிம்பமான மெய்க்காசையும் மெய்ப்பரிசையும் பெறுவது தருமமா? நீர் கண்ணாடியிற் பிரதிபிம்பித்த பொய்ப்புராணத்தை மெய்யென்று சொல்வதுபோல் நாமும் பணத்தையும் மற்றப் பரிசுகளையும் கண்ணாடிமுன் வைக்கின்றோம், கண்ணாடியிற் பிரதிபலித்த ஷ பணத்தையும் பரிசையும் பெற்றுக்கொள்ளும், நீர் பொய்ப்புராணத்தைச் சொன்னால் நாம் பொய்ப் பணத்தையும் பொய்ப் பரிசையுந்தருகின்றோம், நீர் யதார்த்த புராணத்தைச் சொன்னால் நாமும் யதார்த்த பணத்தையும் யதார்த்த பரிசையுந் தருகின்றோம்; நீர் பொய்யைக்கொடுத்து மெய்யைப்பெறுவது நியாயமன்று, இனி நீர் பிரதிபிம்ப பொய்ப்புராணஞ் சொல்லுகிறவரையில் நாமும் பிரதிபிம்ப பொய்ப் பணத்தையும் பொய்ப் பரிசையுந்தான் றருவோம், இதுவரையில் ஏமாற்றிப் பணத்தையும் பரிசையும் பெற்றதுபோல் இனிப் பெறமுடியாது, நாம் இப்போது விழித்துக்கொண்டு சாக்கிரதையா யிருக்கின்றோம், இதற்கேதேனும் சமாதானமுண்டானால் கூறும்" எனக் கேட்டிருக்கவேண்டும். அதற்கு விடைகூற முடியாமல், "அத்வைதிகள்ஜீவர்களைப் பிரதிபிம்பமாகக் கூறுகின்றார்க ளல்லவா? அவர்களைக் கேட்டால் பதில் கூறுவார்கள், அதையே சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்கும் சொல்லிவிடலாம், இல்லாவிடில் புராணப் பிரசங்கத்துக்கு நம்மை யெவருங்கூப்பிடமாட்டார்கள். கூப்பிடாதபோது அதனால் வரும் பயனுமில்லாமற் போம், அப்படி அத்வைதிகளைக் கேள்வி கேட்கிறதா யிருந்தாலுந் தெரியாதுபோல் கேட்கப்படாது, 'குரங்கெறிவிளங்காய் கதை' யாய்க் கேட்கவேண்டும்" எனத் தந்திர

வெண்ணத்தோடு, அத்வைதிகளை ஷை கேள்வி கேட்டிருக்கவேண்டும். இந்த உள் உளவு தெரியாமல் தூத்துக்குடி சைவசமாஜத்தார், அவருடைய வெளிவேடப் பொலிவைக் கண்டு பிரமித்து ஏமாறிப் போனூர்கள் போலும்! ஐயோ பாவம் !

இனிச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் மாத்திரம் பிரதிபிம்பமல்ல, அவருக்கு மனைவிகளா யிருந்த பரவையாரும் சங்கிலியாருங்கூடப் பிரதிபிம்பங்கள்தான். அவர்கள்: கைலாயத்தில் பார்வதி தேவியார் கண்ணுடியை நோக்கியபோது தோன்றிய விரண்டுபெண்களை அழைத்து அவர்களுக்குக் "கமலினி" "அநிந்திதை" எனப் பெயரளித்தனர். அவர்கள்தான் சாபம் பெற்று இப்பூமியில் வந்து பரவையாராகவும் சங்கிலியாராகவும் பிறந்து சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை விவாகஞ் செய்துகொண்டது. சோ. நாய்க்கர் பிரதிபிம்பம் பொய்யென்று கூறுகிறபடி சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பொய்யாவதோடு அவரது பத்தினிமார்களான பரவையாரும் சங்கிலியாரும் பொய்யாகின்றுர்கள். இவ்வாண் பெண் பிரதிபிம்பங்களுக்கு எப்படி விவாகம் நடந்ததோ அறிந்திலேம். ஒவ்வொரு முறையிலும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சரித்திரப் பிரசங்கத்தில் பரவையார் கலியாணமும் சங்கிலியார் கலியாணமும் வந்திருக்கலாமன்றே ? அவ்வப்போது இவர்க்கு எவ்வளவோ காசும் வந்திருக்கலாமன்றே ? காசுவருஞ் சமயத்தில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் பரவை சங்கிலியாரும் பிரதிபிம்பங்களென்றும், பிரதிபிம்பங்களெல்லாம் பொய்யென்றும்,பொய்யானமையால் கலியாணம் நடந்ததும் வெறும் பொய்யென்றும் சொல்லியிருப்பாரேயானுல் ஒரு காசுகூட வந்திராது. அப்போது காசு நிமித்தம் மெய்யென்று பிரசங்கித்து விட்டார். இப்போது வேத சாஸ்திர விஷயத்தில் காசு அகப்படாமையினுல் அவைகளில் சொல்லிய பிரதிபிம்ப ஜீவர்களைப் பொய் யென்கிருர். இவர்க்கு வேதசாஸ்திரங்கள் வேண்டாம், காசே வேண்டும். காசு வருகிறதானுல் வேத சாஸ்திரங்களிற் கூறிய பிரதிபிம்ப ஜீவர்களை மெய்யென்று சாதிப்பார். அப்படி இவர்க்குப் பணங்கொடுத்து ஜீவர்களை மெய்யென்று ஸ்தாபித்துக்கொள்ளும் அத்வைதிகள் எவருமில்லையே !

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் பரவை சங்கிலியாரும் பிரதிபிம்பங்களென்பதற்குப் பிரமாணங்களாவன:—

திருநாவலூர்ப்புராணம்

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவவதாரச்சருக்கம்.

ஒருதினமாடியிற்றன்னெளிகெழுவிம்பநோக்கிச்
சுருதியோர்நான்குங்காணுத் தூயவெம்பெருமானிங்கு
வருதியென்றுளமகிழ்ந்து மலர்முடியசைக்கமுன்னந்
திருவருள்பெற்றுவாழுஞ் சிவகணங்களிற்சிறக்க. (௰௨)

கந்தமாமலரோனுளகாலமுஞ்
சிந்தைசெய்துஞ்சிருஷ்டிக்கமைவுறு
அந்தமுற்றுந்திரண்டுருவாகியே
சுந்தரன்னெனத் தோன்றினன் அண்ணல்முன். (௧௯)

பம்பரம்போற்பருப்பதமத்தகங்
கும்பமென்னக்குவிந்தகுயத்துணை
யம்பிகைவிளங்காடியிற்றன்னுரு
விம்பந்தன்னை விழிகொண்டழைத்தனள். (௧௫)

மும்மலமதகற்றியடிமுன்னுமவருக்கே
யமலமெனுமுத்தியருளத்தனிடமேவும்
விமலையிருதாடொழுதமெல்லியர்தநாமங்
கமலினியநிந்திதையெனக்கழறினால். (௧௮)

இனி வேததூஷகரும் வேதப்பறமதஸ்தருமான விச்சோ. நாய்க்கர், வேதமுதலிய கலைகளை அத்வைதிகள் திருடியதாகச் சொல்லுகிறார். இப்படிச் சொல்லிவிட்டதால் இவரை வேதப்பிரமாணிகரென்று சொல்வார்களென நினைக்கின்றாராக்கும்! அத்வைதிகள் வேதமுதலிய பதினான்கு பிரமாணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டொழுகுகின்றார்களென்றும், அவைகளுக்கு இம்மிகூட மீறிநடக்கவில்லையென்றும், இவரும் இவர் சமயத்தவருமே வேதத்தையும் வேதாவிரோதமான மற்றநூல்களையும் இகழ்ந்து தூஷிக்கின்றார்களென்றும், ஆதலால் இவர்கள் வேதபாஹ்யரென்றும், பிரத்தியக்ஷமாய் ஒவ்வொரு முறையிலும் வேதமுதலிய சாஸ்திராதாரத்தோடு காட்டி வந்திருக்கின்றோமாதலாலும், அத்வைதம் உண்மையென்பதற்கும் பிரமாணமென்பதற்கும் எல்லோரும் பொதுவாய் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க வேதமுதலிய பதினான்கு நூல்களை நாமும் பிறரும் பிரமாணமாகக் காட்டியதுபோல் இவரேனும் இவர் சமயத்தவரேனும் காட்டாமல் இவர் சமயத்தவர் எழுதிய நூல்களையே (அதாவது பொதுவென அங்கீகரிக்கத்தகாத நூல்களையே) பிரமாணமாகக் காட்டுகின்றமையாலும், அன்றி யுக்தி அநுபவங்களென்றால் வெகுகாததூரம் ஓடுகின்றமையாலும், அன்றி ஒளிந்து பதுங்குகின்றமையாலும், அத்வைதிகளுக்கு வைதிகரென்றும் ஸ்ரௌதிகள் என்றும் வேதாந்திகளென்றும் பேரிருக்கின்றமையாலும், அதனாலேயே வேதப்பிரமாணவாதிகளென நிதர்சனப்படுகின்றமையாலும், இவர் வேதத்தையும் வேதத்தை அநுசரித்த நூல்களையும் தூஷிப்பது உலகப் பிரசித்தமாதலாலும், இப்படிப்பட்ட வேதபாஹ்யர்: சுத்த வைதிகர்களும் சிரௌதிகளும் வேதாந்திகளுமான அத்வைதிகளை வேதமுதலிய கலைகளைத் திருடியதாகச் சொல்வது பாமரர்களும் அருவருக்கத்தக்க பெரும் பொய்வசனமாமென்க. இப்படிப்பட்ட பொய் நிறைந்த வழுவாசகமெழுதும் இவரை நாமென்னெனக் கூறுவோம்!

பின்னும் தாம் வேதபாஹியரென்றே சத்தியஞ்செய்து உறுதிமொழி கூறுதற்குப் பதிலாக "குடாகாய மகாகாய முதலிய வுவமைகள் தேடுவதும் இவ்வாறே யழிகின்றனவென்க" என்கிறார். இப்படிப் பேசும் துன்மார்க்கத் தனத்திற்கு ஷை வேதமுதலிய பிரமாணங்களையே சாக்ஷியாகக் கொடுத்து அவர் வாயைத் தம்பிக்கச் செய்வாம்.

வராகோபநிஷத் ௨-வது அத்தியாயம்.

தேகமே ஆத்மாவென்பதை விட்டு ஜகத் வியவகாரத்தில் விகார மற்ற வனாய் ஒரே நிஷ்டையாயிருக்கும் நிலைமையினாலே யுள்ளேயிருக்கிற ஞான த்தில் மாத்திரம் ஆசையுள்ளவனாக ஆய்விடு. மகாகாசத்தில் கடாகாசம் மடாகாசம்போலச் சிதாகாசமாயிருக்கிற என்னிடத்தில் ஜீவேசுவரர்கள் கற் பிக்கப்பட் டிருக்கிறார்கள்.

சுக்கில யசுர்வேதத்தில் முத்திகோபநிஷத்
௨-வது அத்தியாயம்.

(௨) உபாதி நிவர்த்தியான (மறைவு போய்விட்ட) கடாகாசம் போலப் பிராரப்தம் நசிக்கிறதினாலே விதேகமுத்தி.

கூர்மபுராணம் சாங்கியயோகமுரைத்த அத்தியாயம்.

நித்தியமாகுமான்மா ஏகமாய் நிகழ்த்துமாயா
சத்தியாய் அளப்பில்பேத மாமுறு பேதஞ்சாற்றில்
வைத்தநீர்க் குடங்கடோறுந் தோன்றிடு மதியம்போல
வுய்த்திடு முபாதிதன்னாற் பற்பல வுருவந்தோன்றும். (௧௭)

சூதசங்கிதை ஞானயாக வைபவமுரைத்த அத்தியாயம்.

மல்லலான்மா பலவாய்த் தோன்றுவதுஞ் சீவான்மா பரான்மாவெனும் பேதந் தோன்றுமதுவுஞ், சொல்லலுறி னுபாதியாலன்றி மாமுனிவீர் சுபா வத்தினின் றஃதெப்படி யென்னிற் கேண்மின், வல்ல கடமுதலாய வுபாதி சம்பந்தத்தால் வான்பேதமாய்த் தோன்றுமது போலுமுணர்வீர், செல்ல லில் வேதாந்த வாக்கியங்களெலாம் பரமசிவ னொருவனே யென்னத் தெரி விக்கு நாளும். (௨௪)

சூதசங்கிதை சமாதிவிதி யுரைத்த அத்தியாயம்.

பெருகுறு பரமானந்தப் பேரொளி யொன்றேயேனு
மொருவிறன் மாயையாலே யுறப்பல பேதமாகிக்
கருதும்வான் மடாகாசஞ் செய்கடாகாச மாயினாற்போற்
றிருகற விளங்குமுண்மை தெளிதரிற் பேதமின்றே. (௪)

பிரமகீதை சாந்தோக்கிய வுபநிடதத்தின்
௭-வது அ வது அத்தியாயம்.

பின்னகடாகாயாதிகளாலா காயமபேதம் பேதமுறுதே
யன்னவனேகா காரணனேகா காரவகம்புக் காலுமனைத்தா

மன்னிபபேதா காரமபேதா காரமுமாய்மா தேவனிரானே
லின்னதெனுமத் தானெனு மாறெனி யாவையு மீசானன். (கரு)

ஆரியப்புலவர் பாகவதம் கக - வது கந்தம்

ச-வது ஆசிரியரை யுரைத்த அத்தியாயம்.

கண்ணகன்றிடு மிடத்துளவான் கடத்துளவான்
எண்ணநின்றன போகவொன்று யியைந்ததனுல்
பண்ணுகின்றதன் மாயையிற் பற்பல படைப்பாய்
நண்ணுகின்றவும் பிரமமொன்றுரு வெனவறிந்தேன். (அ)

உறைவுறுவிட னின்றெனவுறையும் வானென்றால்
குறைவுறுவகை கண்டதிற்கூறு மொன்றுலும்
மறைவுறுதொரு குறையுமன்னுது மற்றெங்கும்
நிறைவுறுதுவை காதெனநினைந்தனன் பிரமம். (கூ)

ஷ கஉ-வது கந்தம் பரிட்சித்து

வீடுபெற்ற அத்தியாயம்.

கடத்துறை வானுமக் கடமுடைக் கின்வான்
இடத்தொடு மொன்றுபட் டிருக்குமாறுபோல்
சடத்துறை யுயிரு மச்சடந் தணக்கினீங்
கடக்கரும் பரத்தினென் றுகி வைகுமே.

மகா இதிகாசமான சிவரகசியத்தில் ஆறுவது அம்சம்

ரிபுகீதை நரு-வது அத்தியாயம்.

கடமடமென் றுணர்வுற்ற வுபாதிநீக்கிற்
கடவிண்ணு மடவிண்ணு மொன்றேபோல
மடமைமுதல் சீவபர வுபாதிநீக்கின்
மாசற்ற சீவபர மிரண்டுமொன்றென்
றிடமருவு மூகத்தாற் பரசிவைக்ய
வியல்புதனை யிருமையற வறிந்தேயத்தா
லடருமகண் டாகார சொரூபமாகி
யசஞ்சலமா யான்மாவி லமர்ந்துநிற்பாய். (உகூ)

பகவற்கீதை கரு-வது பிரபஞ்ச அத்தியாயம்.

குடந்தொறுந் தோன்று கின்ற வாகாயமும் குலைதற் கேற்பத்
தடம்புன ருறுந் தோன்றுஞ் சந்திரன் றுனு மென்ன
வுடம்புக டோறும் வேறு யுயிரென நின்றே யந்த
விடம்படு புலன்க ளாறு மியல்பினி லியற்று வேனன். (கஉ)

இன்னும் அவர் அசத்துரைகூறி கேவலமாவதைக் காட்டுவோம். அத்துவிதிகள் அகம் பிரமமென்று கூறுகின்றன ரென்றும், ஒவ்வொரு மாயாவாதி

(அத்வைதி) யும் தேகச்சுமை சுமந்திருக்கக் கண்டோமென்றும், பிரமம் சுமையற்றதென்றும், தேகச்சுமை தாங்குவது பிரதிபலனப் பிரமமேயன்றி அதிஷ்டானப் பிரமமன்றென்றும், அதிஷ்டான பிரமமல்லாத தான் அகம் பிரமமென்பது கூடாதென்றும், பிரமம் அவ்வாறு கூறிக்கொள்ளாதென்றும், அவ்வாறு கூறிக்கொள்வதற்கு அதற்கு வாக்கு முதலிய கரணங்களுமில்லை யென்றும் பேசித் தமது தெரியாமையை யெனது கையெழுத்துடன் யாவரும் பாருங்கள் எனக் காட்டிக்கொண்டார். இவைகளுக்கெல்லாம் 'சங்கராசாரியரது அவதாரமகிமை'யில் விடைகூறி விட்டோம். அவைகளைப் பூர்வபக்கஞ்செய்து, அதன்மேல் தமது நியாயத்தைக் காட்டுதலொழிந்து அதையே மறுபடியு மெழுதித் தொந்தரவு கொடுக்கின்றார். அகம்பிரமமென்பது சுருதி சம்மதம். அதுமாத்திரமா? ஸ்மிருதிகளின் சம்மதமுமாம். அது மாத்திரமா? புராணங்களின் சம்மதமுமாம். அது மாத்திரமா? இதிகாசங்களுக்கும் சம்மதமாம். அது மாத்திரமா? சகல கீதைகளுக்குஞ் சம்மதமாம். அது மாத்திரமா? ஆகமங்களுக்குஞ் சம்மதமாம். அதுமாத்திரமா? ஞானவான்களுக்கெல்லாமுஞ் சம்மதமாம். அன்றி யுக்தி அனுபவங்கட்கும் பொருத்தமாம். இங்ஙனமாக இதற்கு மாருகப் பேசுதல் புறமதத்தவர் செய்கையேயாம். இது விஷயமாக இதுகாறும் பரம்மவித்யாவில் ஒன்றரை வருஷங்களாகச் சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட் கொத்துப்பேசி அனேக ப்ரமாணங்களுங் காட்டி யிருக்கின்றமையின் இங்கு விசேஷமாய்ப் பேசுவ தநாவசியகமென்று விட்டொழித்தோம். அல்லாமல் வேதாந்த மகா வாக்கியத்தின் இரண்டாவது வாக்கியத்தில் அகம் பிரமத்தைத் தாபித்தலால் அகம் பிரமமென்பது வேதத்துக் குடம்பாடான வைதிக வாக்கியமேயாம்.

அகம்பிரமவாதம் வேதாகம இதிகாச புராணாதிகட் குடன்பாடென்பதற்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு:—

யசுர்வேதம் கைவல்லியோபநிஷத்.

அது பிரமமே. அது நானே யென்றறிந்தால் சகல பந்தத்தினின்றும் விடுபடுகிருன்......சாக்ஷியாயுஞ் சின்மாத்திரமாயு மிருக்கிற சதாசிவன் நான்தான்......அந்த அத்வயமான பிரமம் நானே.

ஸாமவேதத்தில் மைத்திரேயோபநிஷத்

உ-வது அத்தியாயம்.

அதிலிருக்கிற ஜீவனனவன் சிவனே.

௩-வது அத்தியாயம்.

நானுமிருக்கிறேன்; அந்நியனுமிருக்கிறேன்; பிரமமாயுமிருக்கிறேன்.

ருக்வேதத்தின் ஆத்மபோதோபநிஷத்.

நான் ஜகத் ஈசுவர ஜீவபேதமற்றவன்......நான் இரண்டாவதற்றவன்.

அதர்வணவேதத்தில் நாரத பரிவிராஜகோபநிஷத்

௬-வது உபதேசம்.

அந்தப் பிரமமே நான் என்று உச்சரிக்கவேண்டியது.

சுக்கில யசுர்வேதத்தில் பைங்களோபநிஷத்.

நானே பிரமமென்றிருக்கிறது மகாத்துமாக்களுக்கு மோக்ஷஹேது வானது......நானே பிரமமென் றறியாதவனுக்கு முத்தி யுண்டாகிறதில்லை.

முத்திகோபநிஷத் உ-வது அத்தியாயம்.

பூரணமாயிருக்கிற பிரமம் நான்.

ஆரியப்புலவர் பாகவதம் ௩-வது கந்தம்
கருத்தமன் மணம்புரிந்து கபிலர்ப்பெற்ற அத்தியாயம்.

ஈசனும் வேறியங் குயிரும் வேறெனு
நேசமுற் றெனை நினைப்பவற்கு மீசற்கும்
பேசுபல்லுயிர்க்கு மோர்பேத மில்லெனும்
மாசிலாதவற்கும் வந்தொன்று முத்தியே. (௫௬)

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரம்: திருக்கழுமலம் திருத்தாளச்சத்தி
பண் - வியாழக்குறிஞ்சி.

சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்த மெய்ப்பரம்பொருள் சேர்வார்தாமே தானுகச் செயுமவனுறையுமிடம். (எ)

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தேவாரம்.

நீயாகி நானுகி நேர்மையாகி.
பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமேயாகி.

அஷ்டவர்க்கிரர் கீதை.
முதலாவது உபதேச அதிகாரம்.

வாரும் பிள்ளாய் புத்திரா! நீ தேக அபிமானமென்கிற பாசத்தினுலே கட்டுப்பட்டாய், இனி நான் பிரமமென்கிற வாளினுலே அந்தப் பாசத்தை யறுத்துச் சுகத்தையடை.

விஷ்ணுபுராணம் முதலம்சம்
பிரகலாதர் தோத்திரஞ் செய்தது.

நானு மவனுகவே யிருக்கிறேன்.

திருவாசகம்.

சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி.

திருமந்திரம் - நின்மலாவத்தை.

தானே சிவமான தன்மை தலைப்பட.

ஷை ஞானோதயம்.

நானென்றுந் தானென் றிரண்டில்லை.

ஆகமவாக்கியம்.

பாசபத்ததேஜீவா பாசமுத்ததே சதாசிவா.
சர்வசாக்ஷி சிவோகம்.

தேகச்சுமையைச் சுமந்திருப்பது பிரமமல்ல; இந்திரிய அந்தக்கரண ஜீவர்களாம். பிரமத்தில் அவாந்திரமாயுள்ள மூலப்பகுதியின் ரஜோகுண

அவித்தையென்னும் பின்னுசத்தியினின்றும் தோன்றியவர்கள் ஜீவர்கள். தமோகுணத்தின் சத்துவ ரஜோ பாகத்திலிருந்துண்டானவை அந்தக்கரண இந்திரிய வாயுக்கள்; தமோபாகத்திலிருந் துண்டானது தேகம். இவைக ளுக்குப் பிரத்தியேகமாய்த் தாக்கத்திருப்பது பிரமம். அப்பிரமம் ஷெ தேகாதிகளைத் தாங்கவுமில்லை; தாங்கவுமாட்டாது; தாங்குவதாக எந்த அத்வைத நூல்களாவது எந்த அத்வைதிகளாவது சொல்லவுமில்லை. அதி ஷ்டான பிரமமல்லாத ஜீவன் சத்துப்போலியா யிருப்பதால் தன்னைச் சத் தான பிரமமென வொருபோதுஞ் சொல்லமாட்டான்; சொல்லவுமில்லை; சொல்லும் நூல்களுமில்லை. அரவுக்குக் கயிறு பொருளா யிருப்பதுபோல வும், சொப்பனவுலக ஜீவர்களுக்கு மனம் பொருளா யிருப்பதுபோலவும், சாக்கிரவுலக ஜீவர்களுக்குப் பிரமம் பொருளா யிருப்பதால் ஜீவனே பிரம மென வொருவிதத்திற்சொல்ல நியாயமிருக்கின்றது. சொல்லும் அவசா பேதத்தை யுணராமல் தடுமாறி விபரீதப்படுவது இப்போதுமாத்திரமன்று, என்று மிவர்க்கியல்பாம். "மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்" என்பதொக்க, மருண்ட புத்தியுடைய விவர்க்கு ஒன்று பிறிதொன் ருய்த் தோன்றுகின்றது. பிரமம் நான் பிரமமெனச் சொல்வதாய் ஒருவருஞ் சொல்லவில்லை. பிரமம் வாக்கு மனுதீதப் பொருளாகலின் அது ஒருபோ துஞ் சொல்லாது. சொல்வதாய் எந்த அத்வைத நூல்களில் கண்டார்? எந்த அத்வைதிகள் சொன்னுர்கள்? சொன்னுலன்ருே அதை மறுக்க விவர் வரவே ண்டும்? ஆனுல் முத்தி நிலைமையில் ஜீவத்துவ மிறந்து பிரமமாத்திரமாய் நிற்கின்றது. இதையே சகல உபநிஷத்துகளுங் கூறுகின்றன. அங்ஙனம் பிரமமாத்திரமாய் நிற்காமல் ஜீவனும் பிரமத்தைப்போல் சத்தாய் இருக்கின் ருனென்னின் அப்போது இரண்டு சத்துப் பொருளெனப்பட்டுப் பிரமமுஞ் சீவனும் கண்டப்பட்டுப்போம். ஜீவன் கண்டப்படுவதில் குற்றமில்லை. பிர மங் கண்டப்படுவது ஒருபோது மொவ்வாது. பிரமத்தில் பிரமத்தைப் போலச் சத்தாய் வேறுபொரு ளிருக்குமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் பிரம த்துக்கு அபரிபூரண தோஷமுண்டாமே யெனப் பலர் பன்முறை ஆக்ஷே பஞ் செய்ததற்கு இவரேனும் இவர் வகுப்பாரேனுஞ் சமாதானஞ் சொன்னு ர்களில்லை. வாயைத் திறந்தால் அகப்பட்டுக் கொள்வோமென மௌனவிர தம் பூண்டார்கள்.

இனி வேதம் பசுநூல், மயக்கநூல், உலகநூல், விபசரிக்கும்நூல் எனச் சொல்லி நிந்தித்த பெரும் பாதகங்களை யெல்லாம் காரியத்தினிமித்தம் தற் காலம் ஒருபக்கம் வைத்துவிட்டு இப்போது "இவ்வான்மாவைப் பிரமமெ ன்று கொள்ளுங்கால் பிரமம் போக்குவரத்தில்லாதது என்னுஞ் சுருதி பொய்ப்பட்டுப்போம்" என்று கூறிச் சுருதியை வெகு கௌரவம் பண்ணு வதுபோல்பேசி நடிக்கின்ருர். இத்துணையும் இவர் பேசியவை யாவும் சுருதி யாதிகளுக்கு விருத்தமெனக் காட்டிவந்தோமன்ருே ? இவ்விஷயத்திலும் அங்ஙனமே அவைகளுக்கு விரோதமாகவே,பேசுகின்ருரென்பதைக் காட்டு கின்ருேம். ஆன்மாவென்றும், சிவனென்றும், பிரமமென்றும் சொல்வது

சச்சிதாநந்தப் பொருளேயென நாம் காட்டியிருப்பதோடு வேதாந்தி என்பவர் "சித்தாந்திகளும் ஏகாத்தும வாதிகளே" என்றெழுதிய விஷயத்திலும் சுருதிமுதலிய பல பிரமாணங்களோடு காட்டியிருக்கின்முரென்பதை யறியார் யார்? இவரை நேரே விளித்து யாம் சொல்லி யிருக்கவும் அதை ஆங்குச் சுருதி முதலிய பிரமாணங்கள் காட்டி மறுக்க வகையின்றிப் பின்னுங் கேட்டதையே கேட்டு ஆக்ஷேபிப்பது தோல்வித்தானத்திற் கிலக்கணமாம். கிறிஸ்துப் பிரசங்கிகள் செய்யும் ஆக்ஷேபத்துக்கு இந்துக்கள் எத்தனை யிடத்தில் எத்தனை முறை எத்தனைபேர் எவ்வளவு சமாதானஞ் சொன்னுலும் அதைப் பூர்வபக்ஷப்படுத்தி அதன்மேல் நியாயங் காட்டித் தமது பக்ஷியை ஸ்தாபித்துக் கொள்ளாமல் பின்னும் பழைய ஆக்ஷேபத்தையே செய்வது அவர்களுக் கியற்கை யென்பதை யாவரும் அறிவார்கள். விக்கிரகாராதனை விஷயமாகக் கிறிஸ்தவர்கள் செய்யும் ஆக்ஷேபத்துக்கு இந்துக்கள் பன்முறையும் பலவிதமாகப் பலகாலங்களில் சமாதானஞ் சொல்லியிருக்கின்றுர்களென்ப திவரறியாத தன்று. அதற்கு அவர்கள் இதுகாறும் பதில்பேசாது மௌனமுற்றும் அவ்வாக்ஷேபங்களை யின்றுஞ் செய்யாதிருப்ப தில்லை. அங்ஙனமே ஆன்மாவே பிரமம் என்னும் விஷயத்தில் இவராலும் இவரினத்தாராலும் இவர் முன்னோராலும் நேர்ந்த ஆக்ஷேபங்கட்கு நாமும் பிறரும் சமாதானங்கூறியிருக்கவும் அதைப் பாராது போலவும் கேளாது போலவும் குருட்டுவேஷம் செவிட்டுவேஷம் போட்டுக்கொண்டு, "இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா" என வொரு சங்கதியும் அறியார்போலப் பின்னும் பின்னும் ஆக்ஷேபிக்க வருகின்றுர். எந்தக் காரணத்தினுல் கிறிஸ்தவர்கள், சமாதானத்தைக் கவனியாமல் ஆக்ஷேபத்தை ஆக்ஷேபமாகவே கொள்ளுகின்றுர்களோ, அதே காரணத்தால் இவரும் சமாதானத்தைக் கவனியாமல் ஆக்ஷேபத்தை ஆக்ஷேபமாகவே கொண்டு நிற்கின்றுர். இப்படிப்பட்டவரிடத்தில் யாம் பேசுவதென்ன விருக்கின்றது! தூங்குகின்றவனை யெழுப்பலாமே யன்றி, தூங்குகின்றவனைப்போ லிருப்பானை யெழுப்ப யாரா லாகும்? நாமும் பிறரும் எவ்வளவோ நூல்களை யாராய்ந்து கைவலிக்க எவ்வளவோ பிரயாசைப்பட்டு எழுதியும் அதை யிலக்ஷியஞ் செய்யாமலும் பூர்வபக்ஷம் பண்ணுமலும் எழுதினதையே எழுதிப் பேசினதையே பேசினுல் இவரிடத்தில் அருவருப்புண்டாகு மன்றே? அருவருப்புண்டாய் எவரும் தமது ஜோலிக்கு வாராமலிருப்பதே தமது பக்ஷத்துக்கு ஜெயமெனக் கருதி, இவ்வித தந்திரோபாயஞ் செய்து கொண்டனரோ யாதோ அறிந்திலமெ்ங்க. எந்தப் பொருளை வேதத்தில் பிரமமெனச் சொல்லுகின்றதோ, அதே பொருளை ஆன்மாவென்றுஞ் சொல்லுகின்ற தென்பதற்குச் சான்று அவ்வேத முதலிய கலைகளேயாம். ஆன்மாவென்னும் பரியாய நாமம்பெற்ற பிரமம் எங்கும் பூரணமாயிருப்பதால் அது போக்குவரத்துச் செய்யாது. அதினின்றுந் தோன்றிய ஜீவன் ஏகதேசமாகலின் அவனே போக்குவரத்துச் செய்பவன். ஆன்மாவெனனுஞ் சொல் சில சமயஞ் ஜீவனுக்குஞ் சொல்வதுண்டு. அப்போது ஜீவான்மாவெனச் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவான்மாவே போக்குவரத் துள்ளதாய்ப் பிறப்பு, இறப்பு, நரக்க, சுவர்

களை யடைகின்றது. ஏகதேசமாயும், கிஞ்சிக்கியத்துவ முள்ளதாயும், பிறப்பு இறப்பு முதலியவைகளைப் பெறுவதாயும், அஞ்ஞான முடையதாயும், தேகத்தில் கட்டுப்பட்டதாயும், கர்ம்மோபாசனை செய்து சித்த சுத்திபெற்று ஞானத்தை யடைந்து முத்திபெறுதற் குரியதாயும், ஆண்டானுன ஈசனை யுபாசிப்பதாயும், அவ்வீசனுக்கு அடிமையாயும், பசுவாயும், பலவாயும், சாக்கிரத்தில் விசுவனென்றும் சொப்பனத்தில் தைஜஸனென்றும் சுழுத்தியில் பிராஞ்ஞனென்றும் அவஸ்தைக்குரிய பேர்பெற்றதாயும், நினைப்பு மறப்புகளை யுடையதாயு மிருக்கின்ற ஜீவனை: எங்கும் பரிபூரணமாய் நீக்கமின்றி நிறைந்து, சச்சிதாநந்த நித்திய நிர்ம்மல நிர்ச்சல நிர்விகார நிராதார நிரஞ்சன நிர்க்குண நிஷ்களை நிஷ்பிரபஞ்ச நிர்முத்த நிர்விசேஷ நிர்த்தொந்த நிஷ்காரண முதலிய பல அதீத குணங்களைப் பெற்ற பிரமமென்று கூறுவது அடுக்குமோ! மசகத்தை மகாமேருமலை யெனச் சொல்பவரு முளரோ! பிரமத்துக்கு ஆன்மாவெனச் சுருதிகளில் பேரிருப்பதுபற்றி, பிரமமென்று வருமிடங்களில் ஆன்மாவென்னும் பதத்தை அத்வைதிகள் பிரயோகித்தால் அது குற்றமா? இவர் செக்கென்றுஞ் சிவலிங்க மென்றும் அறியாது மயங்கினுல் யார் என்ன செய்யலாம்! சுருதியாதி நூற்களில் சொல்வதுபோலப் பிரமப் பொருளுக்கு ஆன்மாவென்னும் சொல்லைப் பெரும்பாலும், ஜீவனுக்குச் சிறுபாலு முபயோகிக்கின்றூர்களானதால் அத்வைதம் வைதிக சித்தாந்தம் என்பதிலையமில்லை யென்க. இவர் வகுப்பினர் அதற்குத் தோஷங் கூறுவதாலும், அதையங்கீகரியாமையாலும், சுருதியாதிகளுக்கு விரோதமாக ஜீவர்களுக்கு மாத்திரம் உபயோகிப்பதாலும் இவர் சித்தாந்தம் வேதபாஹியமென்பதில் இறையளவும் ஐயமில்லை. இதன்பேரில் அதனை வற்புறுத்த "ஆன்மாவைப் பிரமமென்று கொள்ளுங்கால்" என்றுங் கூறினர். இதனுல் வேத சம்பிரதாய மிவாறிந்திலரென் றேற்படுகின்றது. கிறிஸ்தவர் மகம்மதியர் எங்ஙனம் வேதசம்பிரதாயத்தை அறிந்திலரோ அங்ஙனமே இவரு மறிந்திலராகலின் இவர் வேதபாஹிய ரென்பது பசுமரத்தாணிபோல் நாட்டப்படுகின்றவாறறிக. அத்வைதிகள், வேதற்திற் கூறியபடி ஆன்மசத்தத்தைப் பிரமத்துக்குப் பிரயோகிக்க, அதையுணராது ஜீவனையே பிரமமாகக் கூறியதாய்க் கூறுவ தொரு குற்றம், ஆன்மசத்தம் ஜீவனுக்கே யுரியதென்பது ஒரு குற்றம், ஆக விரண்டு குற்றங்களும் தமது பேரிலிருக்க, குற்றமற்ற அத்வைதிகள் பேரில் குற்றத்தை ஆரோபிப்பது குணமுடையார் கூற்றன்று. மஞ்சள்காமாலை கொண்டவனுக்கு உலகமெல்லாம் மஞ்சள் நிறமாய்த் தோற்றுவதுபோல ஆன்மசத்தம் ஜீவனுக்குரியது, பிரமத்துக் குரியதன் றெனக் கொண்ட தமது சமயப் பிரமை, பிறர்பேரிலுந் தோன்றி, தம்மைப்போல மாறுபாடாய்க் கொள்ளாதவர்களை யெல்லாம் தப்புச் சித்தாந்திக ளெனச் சொல்லச் செய்கின்றது. மஞ்சள் காமாலை போனுலல்லது உலகமஞ்சள் தன்மை யெங்ஙனம் ஒழியாதோ அங்ஙனமே ஆன்ம சத்தம் ஜீவனுக்கே யுரியது, பிரமத்துக்குரிய தன்றென்கின்ற பிரமை யொழிந்தா லன்றி, அத்வைதிகள் ஜீவான்மாவைப் பிரமமென்கிறூர்கள் என்ற பிரமை யொழியாது; நாம் சிறுபாலும், வேதாந்தி பெரும்பாலும் இதுவிஷயமாகப் பேசியிருப்ப

தற்குச் சமாதானங்கூறமல் மறுபடியும் ஆன்மாவைப் பிரமமென்று சொல்லுகின்றார்களென்று சொன்னதையே சொல்வதால் அதற்குச் சமாதானஞ் சொல்லத் தமக்கு நியாயமில்லையென்றும், அதுவிஷயத்தில் அபஜெயப்பட்டு வழக்கப்படி மறைந்தொளிகின்றாரென்றும் விளங்குகின்றன.

பிரமத்துக்கு ஆன்மாவென்றும் பேர் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணங்களாவன:—

யசுர்வேதத்தில் வராகோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம்.

தேகாத்தும ஞானத்திற்கு விரோதியான ஞானம் ஆத்மாவினிடத்தில் எவனுக்குண்டாகிறதோ, அவன் விரும்பாவிட்டாலும் மோக்ஷமடைகிறான்.

சூதசங்கிதை பராசத்தி விசாரமுரைத்த அத்தியாயம்.

பாவுதானெனும் நிறையான்மாவினின்றும் பல்லவுலகமுஞ்சீர்
மேவுசீவனுமீச்சுரனும் மாயாசத்தியும் வேறல்லரம்மா. (௧௧)

இலிங்கபுராணம் தியானவிதியுரைத்த அத்தியாயம்.

காரியகாரணங்கள் யாவையுங் காசொன் றில்லாத்
தாருமான்மாவின்கண்ணே யமருமென் றறிந்துகொண்டோன். (௧௧)

இதுவரையில், கட்டைகளில்தோன்றிய கள்ளர்களையெல்லாம் வெட்டி வெட்டித் துண்டம் துண்டமாக்கினவன்போல அத்வைதிகளுடைய சித்தாந்த மல்லாதவற்றை யெல்லாம் சித்தாந்தமாகக்கொண்டு வென்ற வீரத்துவம் வெளிப்பட்டதன்றோ? அதுபோக அவர் வாதிக்காதவற்றையெல்லாம் வாதிக்கலாம் என்று பேச எழுந்து, "பிரமம் பூரணப்பொருளாகையால் தேகச்சுமை தாங்கிய யாமும் பிரமமாதல் கூடும் என்று வாதிக்கலாம்" என்கிறார். இவர், 'யாம்' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் எதைக் கொண்டனரோ அறிந்திலம். ஜீவனைக் கொண்டனரா? பிரமத்தைக் கொண்டனரா? ஜீவனைக் கொண்டனரென்னின் இது நியாயந்தான்; பிரமத்தைக் கொண்டனரென்னின் அது முத்திநிலையிற் கூறவேண்டுவதாகலினாலும், அந்நிலையில் சரீர இந்திரிய கரண ஜீவர்களில்லாமையாலும், காண்பான் காட்சி காணும்பொருள் அபாவமாகவிணுலும்,நான் என்கிற சூட்சுமசங்கற்பமும் இறந்து போனமையானும் அப்படிப்பட்ட அதீதநிலையில் 'தேகச்சுமை தாங்கிய யாமும் பிரமமாதல் கூடும்' எனக் கூறுவது ஞானநூலாராய்ச்சி யில்லாமையாம். இவர்க்குத் துவிதமயக்கந் தலைகொண் டிருப்பதால் அது அத்வைதிகள் நினையாதவற்றையெல்லாம் நினைக்கவும் சொல்லாதவற்றையெல்லாம் சொல்லவுஞ் செய்கின்றது. தேகாதிப் பொருளுக்குப் பிரமம் விவர்த்தோபாதான காரணங்கூறும் அத்வைதிகள், பிரமம் தேகச்சுமையைத் தாங்குவதாய்ச் சொல்வார்களா? சொல்வார் சொன்னாலுங் கேட்பாருக்கு மதியில்லையா? பிரமத்தையும் உலகையும் சத்தியமெனக் கொண்டாலன்றோ வொன்றையொன்று சுமக்கிறதாகச் சொல்லவேண்டும்? பிரமத்தின்கண் உலகுள

தென்பது கடத்தின்கண் படமுளதென்பதுபோலன்றே. கயிற்றின்கண் அரவு முதலன போலாமன்றே? இங்ஙனமாகக் கடத்தின்கண் படம்போல இரண்டுஞ் சத்துப்பொருளாக வைத்து ஆக்ஷேபிப்பது என்ன மதி? தமக்குத் தெரியாதவற்றையெல்லாம் தெரிந்ததுபோலவைத்து ஆசங்கை செய்து அவமானப்படுவ திவர்க் கியற்கையாங் கொல்லோ? இப்படிப்பட்ட வுதவியற்ற ஆசங்கைசெய்து அத்வைதத்தை வெல்லக் கருதுவது மசகம் மலையை விழுங்கக் கருதுவதுபோலாமென்க.

தேகச்சுமையைத் தாங்குவது பரிபூரணப் பிரமமன்று; ஏகதேசமான சீவனேயாம். நாம் இவர்க்கு இப்போது சமாதானஞ் சொல்லிவிட்டோம். நாம் கேட்பதற் கிவர் ஒளியாது சமாதானஞ் சொல்லட்டும் பார்ப்போம். இவர் ஜீவான்மாவைப் பூரணமென்கிற மதத்தை மெய்யென்று நம்பி யொழுகுஞ் சீலர். பூரண ஆன்மா ஏகதேசமான சரீரத்தில் அடங்குவ தெங்ஙனம்? அதுவே பூரணமாகிறபோது தேகமாகிய பொருளிருக்க விடமேது? பலகோடி ஜீவான்மாக்களிருப்பதால் எந்த ஆன்மா இவருடைய சரீரத்தைத் தாங்குகின்றது? இவரது பூரண ஆன்மாவில் பலகோடி பூரண ஆன்மாக்களு மிருப்பதால் இவருடைய ஆன்மாமாத்திரந் தாங்குகின்றதென்று எங்ஙனங் கூறத்தகும்? பூரணஆன்மா ஆணவத்தால் கட்டுண்டு ஏகதேசப்பட்டதென்னின், ஆணவமலம் இருளாகலின், அது ஞானமயமான ஆன்மாமுன் தலைகாட்டுமோ? ஒளி ரூபமான கண்ணை யிருள் மறைப்பதுபோல் மறைக்குமென்னின் ஒளியை யிருள் மறைப்பது நிஜமானால் சூரியனையும் விளக்கையுங் கண்டு இருள் தலைகாட்டா தோடுவதேன்? இதனாலேயே கண்ணுக்கு ஒளியில்லையென்பது வியக்தமாகின்ற தன்றோ? கண்ணுக்கொளியில்லை யென்று நாமும் ஆரியனும் இவரோடு செய்த போரில், இவர் முதுகுகாட்டியோடின வோட்டம் ஓட்டமாய்ப் போய்விட்டதன்றி, திரும்பக் காலே யெழவில்லை யென்பதெவரும் அறிந்தவிஷய மன்றோ? சூரியன் விளக்கு முதலிய வியற்கை யொளிப்பொருள்களை இருள் மறையாமையானும், இருளை அவைகள் ஓட்டுகின்றமையானும், கண்ணை இருள் மறைக்கின்றமையானும், கண் இருளை யோட்டாமையானும், கண்ணுக்கொளி யின்றென்பதுவே திண்ணமென்பதாம். இருள், ஒளிமயமான சூரியனை யெங்ஙனம் மறைக்கவில்லையோ அங்ஙனமே அஞ்ஞானமென்னும் இருள்மயமான ஆணவம், ஞானமென்னும் ஒளிமயமான ஆன்மாவை மறைக்கவே மாட்டாது. மறைத்ததாக வைத்துக்கொண்டாலும் பூரணஆன்மா ஏகதேசப்படுவதும் பட்டுச் சிறுதேகத்தில் அடங்குவதும் எங்ஙனங் கூடும்? பெரிய வஸ்திரத்தில் ஒருபக்கத்தில் சிறிய கறுப்பு மைபடின் அவ்வஸ்திரஞ் சிறிதாய்ப் போமா? அல்லாமல் சிறு பொருளில் அடங்குமா? சிறிதாய்ப் போதலும் சிறுபொருளில் அடங்குதலும்கூடாதன்றோ? நிற்க, ஆணவம் ஆன்மாவை மறைத்ததென்பதில் ஒருபக்கம் மறைத்ததா? எல்லாப் பக்கங்களும் மறைத்ததா? ஒருபக்கம் மறைத்ததென்னின் மற்றப் பக்கங்களில் ஒளிக்குக் குறைவில்லையே. எல்லாப் பக்கங்களையும்

மறைத்ததென்னின் ஒளியுள்ள பொன்னை யொரு பாணையில் வைத்து மூடிவிட்டால் தனது பொன் தன்மைக்காவது பொன்னொளிக்காவது தன்வரையில் பாதக முண்டுகொலோ? சூரியனைப் பல பக்கங்களிலும் மேகங்கள் மூடிவிட்டால் சூரியன் தன்வரையில் தன் பிரகாசத்தில் குறைவுபடானே. அதுபோல ஆன்மாவும் தனது ஞானப்பிரகாசத்திற் குறைவுபடாதே. ஆணவம் அணு அணுவாய் உள்நுழைந்து மறைக்குமென்றாலும் அணு அணுவரையில் ஞானத்துக்குக் குறைவில்லையெனக் கூறுதற்கிடனாகி மொத்தத்தில் எல்லா அணுக்களும் ஞானவடிவாகவே அதாவது ஆணவத்தால் மறைவுபட வில்லையெனவே சொல்லற்கிடனாம். ஆணவம் அணு அணுவாய் உள்நுழையுமென்று சொல்வதில் ஆன்மா அணு அணுவாய்ப் பிளவுபட்டு ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் பல்லாயிரங்கோடி ஆன்மாக்களாம். ஆன்மாக்களாகிறபோது அவைகளினது சஞ்சித ஆகாமிய பிராரத்துவ கருமங்களும் அவைகளுக்குரிய சரீராதிகளும் அத்தனை கோடிகளாகும். அப்போது ஈசுவரனது தொழிலும் அங்ஙனமாக விரியும். ஒரு ஆன்மா பல ஆன்ம அணுக்களாகப் பிரியுமென்பதில் எது பிரிதலுடையதோ அல்லது பிரிகிறதோ அது ஒரு காலத்திற் கூடியே யிருந்திருக்கவேண்டும். ஒரு ஆன்மா பலகோடி ஆன்மாக்களாகிற போது அவைகளெல்லாம் தனித்தனிச் சரீரமெடுத்துச் சநநமரண சமுசாரத்திற் சுழன்று நரகசொற்க பலன்களை அனுபவித்து முத்திக்கு வழிதேடவேண்டும். அநாதிதொட்டுள்ள இப்போதைய ஆன்மாக்களே சிருட்டியொழிய முத்தி யடையாதபோது ஒவ்வொரு ஆன்மாக்களும் பலகோடிகளாகப் பிரிந்தால் சிருட்டி யொழிவதெக்காலமோ! இவ்வளவும் இந்த ஆணவத்தினால்வந்த பெருமனர்த்தமாம்! அம்மம்ம கொடிது! கொடிது!! இப்படிப்பட்ட ஆணவத்தைக் கட்டுக் கடங்காமல் விட்டுவிடுவது ஈசுரனுக் கொருபோதும் அடுக்காது! அடுக்காது!! இது பைபில் கடவுளான எகோவா, ஜீவர்கள் தன்னை வணங்கவொட்டாமற் செய்யப் பசாசைவைத்த கதைபோலாமென்க. இப்படிப்பட்ட சித்தாந்தத்தை மெய்யெனக் கொள்வதற்குக் காரணம் சுருதி நூற்பொருளை விசாரியாமையேயாம். அத்வைதத்தை அனுசரித்துப் பிரமமொன்றே மெய்ப்பொருளெனவும் ஜகஜீவபரங்கள் அநிர்வசனீயப் பொருளெனவும் கொள்வாரேயாயின் இவ்வாறு அத்வைதிகளிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு ஆந்தைபோல்விழிக்கவேண்டிய ஆவசியகமின்றென்க.

தேகத்தை எகதேசமான ஜீவன் தாங்குவதாய் அத்வைதிகள் கூற, பூரணப்பிரமந் தாங்குவதாய்ச் சொல்லக்கூடுமெனப் பொய்ம்மொழி புகன்றார். தம்பக்கத்தில் பூரணவான்மா தேகத்தை யெங்ஙனந் தாங்குமெனக் கடாவி அதற்கு விடைகூறாது மறைத்தார். பிறர் விஷயத்திற் குற்றமற்றதைக் குற்றமாகக் கற்பித்தார்; தம்விஷயத்திற் குற்றத்தைக் குணம்போல் காட்டினார். இவ்வித மாறுபாடு செய்வதில் இவர் மிகு சமர்த்தர் போலும்!

வாசுதேவமனனம் அந்தியாரோபநிருபகம்.

சாக்கிராவஸ்தையில் தூலசரீரத்தில் அபிமானியா யிருக்கிற சீவனுக்கு விசுவனென்று பெயர்,..............சொப்பனாவஸ்தையில் சூட்சும சரீரத்தில்

அபிமானியாயிருக்கிற சீவனுக்குத் தைசதனென்று பெயர்.........சுழுத்தியவஸ்தையில் காரணசரீரத்தில் அபிமானியாயிருக்கிற சீவனுக்குப் பிராக்ஞனென்று பெயர்.

ஷை ஆத்மாநாத்மவிசார நிருபகம்.

ஜீவர்களுக்குத் தானென்கிற அபிமானவக முண்டாயிருக்கிறபடியாலும் சுயசரீரங்களில் அபிமான மிருக்கிறபடியாலும் ஈசுவரனுக்கு இப்படிப்பட்ட அபிமான மில்லாதபடியினலும் லோகசம்ரட்சணார்த்தமாகவே யபிமானமிருக்கிறபடியாலும் சீவர்களுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் பேதலட்சணமுண்டு.

பஞ்சதசப்பிரகாணம் நாடகதீபிகை.

உபாதிகளிற் பிரதிபிம்பித்துச் சரீரங்களிற் பிரவேசித்து விவகரிக்கிற சிதாபாசன்றான் சீவன்.

கைவல்லியம் தத்துவவிளக்கப்படலம்.

உடம்பினுட் சீவனைப் பார்த்துபதேச மோதுவாரே. (கஅ)
இவ்வுடல் மருவுஞ் சீவ னிலங்கு தைசதனென் றுவன். (ருக)

இவ்வுயிர்க்குத் தூலதநுவும் போகமு முண்டாகக் காக்குமவ்வீசன் பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான்றனே. (சO)

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவனாகும். (சக)

வேதாந்த சூடாமணி.

சாற்றரிய சீவபேதங்கள் முறைவிசுவன்
 றைசதன்பின் பிராஞ்ஞனெனப் பகர்ந்திடுவ ரவருள்
வேற்றுமைசெய் தூலவுடல் வியட்டியபிமானி
 விவகாரின் புத்திசதுவறு சைதன்யன்
மாற்றரிய சிதாபாசன் விட்சேபரூபன்
 வருபிரமாத்திருநுவல் கத்திருவொடு போத்திருவே
தோற்றியிடு விஞ்ஞானமயன்குடும்பி சரீரி
 தொம்பத முக்கியன் முதலாயின விசுவனாமம். (ருஎ)

அவித்தையின் விம்பித்துள்ள ஆருயிர்நுகர்ச்சிக்காகத்
துவக்குறு காரியங்க டோற்றிட வெதிர்குறித்த
வுவப்புறு மீசனேக்க மாத்திரத்துற்றலர்ந்து
பவப்படு காலமாகி யதுகொடு பரிணமித்து. (சுசு)

ஞானவாசிட்டம் சுரதகதை.

கரணமீரைந்து மன்னியசடமெனுங் கணக்கினனென்றித்
திடமெனக்கிலவுடன் முதனலன் சேடமேதெனநோக்கில்
விரவுசீவனே சேடமாமின்னதும் வேறென்றாற் றெரிகின்ற
தரவிதான வேறென்றினற்றெரியுமீ துயர்ந்ததத்துவமாகா. (உஎ)

௯ பாசவிபாசன் கதை.

ஆசைவன் பாசத் திரளினாற் கட்டுண் டரும்பிணி யீக்கடிக் கணுக்கி
யேசுறு டோகக் கதைகளான் மொத்துண் டிச்சைமுட் கோலினா லுலைந்து
காசுறு கருமச் சேற்றிலே யழுந்திக் கடுஞ்சகக் காட்டிலே சுழன்று
வீசுமா மோகத் தளிர்சிழற் றுயிலும் வீரனே சீவனா மெருது. (௨)

மேவுறு துன்பப் பெருஞ்சுமை சுமந்து மீட்சிபோக் கிடையுடற் புண்ணா
யீவறு பிறவிக் குழியில்வீழ் சீவ எருத்தினை யிக்குழி நின்று
மோவலின் முயல்வா லெடுப்பதே வலியா முயர்ந்தஞா னிகளுற வுளதேல்
நாவிகர் நாவாய் தருவபோல் ஊகம் நல்குவர் பவக்கடல் கடக்க. (௩)

இந்த வேதாந்தநூற் பிரமாணங்களினாலே யெல்லாம் உடற்குளிருப்பதும் உடலைத் தாங்குவதும் உடலை அபிமானிப்பதும் சீவனென்றும், தனு கரண புவன போகங்கள் ஈசுவரனால் சீவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன வென்றும், பிரமத்துக்குச் சீவன் வேறென்றும் அறிந்துகொள்க.

ஆடிக்காற்றுப் பஞ்சுபோல் நமது சமாதானத்தாற் பறந்து போம்படி "ஆன்மாவைப் பரிபூரணமென்றும், அதுதான் பிரமமென்றும் கூறுவது அபசித்தாந்தமாய் முடிந்தது" எனக் கூறி யிழுக்குப்பட்டார். எந்தச் சச்சிதானந்த நித்திய பரிபூரணப்பொருளுச்குப் பிரமமெனவும் சிவமெனவும் சுருதியாதிகள் கூறுகின்றனவோ, அதே பொருளுக்கு ஆன்மாவென்றும் அச்சுருதியாதிகளே கூறுவதால் அச்சுருதியாதிகளையே பிரமாணமாகக்கொண்ட அத்வைதிகள், பிரமம் அல்லது சிவம் என்னும் பதத்தைப் பிரயோகிக்கவேண்டிய இடத்தில் ஆன்மாவென்னும் பதத்தையும் பிரயோகிக்கின்றார்கள். இதற்கு வேண்டிய பிரமாணங்களை முன்னரே காட்டியுள்ளோம். இங்ஙனமாக அதை அபசித்தாந்த மெனக் கூறுவ தென்கொண்டோ! இவ்வாறு கூறிவிட்டுப் பின் வேதபாஹியாசாரது தவிர்வரோ! இதன்பின்னர் "ஆன்மா வியாபகமுடையதென்பது அழிந்தது" என்றார். பிரமத்துக்கு மற்றொரு பெயராகிய ஆன்மா வியாபகமுடையதாகலினாலும், அது சுருதி சம்மதமாகலினாலும், அது ஒருபோதும் அழியாது. ஜீவான்மா அவ்வியாபக முடையதாகலின் அதை வியாபகமெனக் கொள்ளும் இவரது அவைதிக ஆபாசவாதம் இன்று நேற்றன்று, வேதந்தோன்றியவன்றே யழிந்தொழிந்த தென்றறிக. பிரமமான ஆன்மாவோ வியாபகம். அது வேத சம்மதமாகலின் அதைத் தடுக்க எவரானுமாகாது. ஜீவனோ அவ்வியாபகம். அதுவும் வேதசம்மதமாகலின் அதையுந் தடுக்க எவரானுமாகாது. இதன்படியே அத்வைதிகள் சொல்லுகின்றார்கள். ஆதலால் அவர்கள்பேரில் அற்பமுந் தோஷமில்லை. இவர்பேரில்தான் முற்றுந் தோஷம். இவர் பிரமத்துக்கு ஆன்மாவென்கிற பெயர் கூடாதென்பதுபோல் காட்டி அதற்கு வேறாக ஜீவான்மாவைச் சொல்லி அதை வியாபகமென்று கூறுகின்றனர். இந்தக் குற்றத்தைப் பலவாறு நாமும் வேதாந்தியும் காட்டி மறுத்திருக்க, அதை நிவர்த்திசெய்து கொள்ள வகையின்றித் தம் குற்றத்தை அத்வைதிகளின்பேரி லேற்றிக்

கூறுவது அடாது! அடாது!! தமது சித்தாந்தப்படி ஜீவான்மா பூரண மாகவும், அத்வைதிகளின் சித்தாந்தம் ஏகதேசமாகவு மிருக்க, அவர்கள் பூரணஞ் சொல்வதுபோல் காட்டி மறுக்கப் புகுவது, மகளுக்குச் சற்புத்தி புகன்று, தாய் விபசரிக்குந் தொழிலை மேற்கொண்டதுபோலாமென்க.

இனி ஒருவன் ஆகாயத்தைத் துண்டந் துண்டமாய் வெட்டுவேனென வீரமொழி புகன்று, வாள்கொண்டு வீசி, தன்னையே வெட்டிக்கொண்டு மாய்ந்தான்போல அத்வைதிகளுக் குரிமையல்லாததை யுரிமையாக வைத்து ஆசங்கைபுரிய, அது அவர்கள்பேரில் தாக்காது தம்மையே தாக்கிய தொரு விந்தையை வரைவாம். அது அடியில் வருமாறு காண்க:—'இனி வியாபகம் அல்லது பூரணம் என்பது ஒன்றாயிருந்த பிரமம் பலவாக விரிந்த நிலைமை யென்று அவர் பொருள் விரிக்கின்றனர். அங்ஙனமாயின், அது இப்போது விரிந்த நிலைமையினின்று மின்னு மதிகமாய் விரிதலுங் கூடும்'' என வரைந் தமையே. இவ்வளவு தெரியா ஏழையை யொரு வாதியாக வைத்துப் பேசுவ தவமானமாயினும் அவருடைய மாறுபாட்டில் பேதையர் மயங்கிக் கலங்கா வண்ணம் பதில்விடுவது கடமையாகலின் அதுபற்றி விடைதருவாம். பிரமம் பலவாய் விரிந்ததென்கிறாரே. எவ்வாறு விரிந்தது? மண்குடம்போலா? வித்து விருக்ஷம்போலா? நீர் அலையாதல்போலா? கயிறு அரவாதல்போலா? இவற்றி லெது அத்வைதிகளுடைய சித்தாந்தம்? மண்குடம்போ லென்னின் மண்விகாரமுற்றுக் குடமாவதோடு மண்ணில்லாவிடத்தில் வளை தலாதித் தொழில் அடைகின்றது. அங்ஙனமே பிரமம் விகாரமுற்றுப் பல வாதலோடு பிரமம் தானில்லாவிடத்திலேயே பலவாக விரிதல் வேண்டும். இதில் பிரமம் விகாரப்படுவதொரு குற்றம்; தானில்லாவிடத்தில் விகாரப் படுகின்றதென்பதில் தானில்லாவிட மிருப்பதுபற்றிப் பிரமம் அபரிபூரண மாவதொரு குற்றம். இவ்விரண்டு குற்றங்களையும் அங்கீகரிக்குங்கால் பிர மம் நிர்விகாரமெனவும், பரிபூரணமெனவுங் கூறிய சுருதிகட்கு விரோத முண்டாம். வித்து விருக்ஷம்போ லென்றாலோ இதிலின்னும் பெருந் தோஷமுண்டாகின்றது. வித்து விகாரப்பட்டு விருக்ஷமாவதொன்று, வித் துத் தானில்லாவிடத்தில் விருக்ஷமாவதொன்று, வித்துடன் ஜல முதலிய இதரபொருள்கள் சேர்ந்து விருக்ஷமாவதொன்று. இவ்வாறு உபமேயத்தை யொத்துப்பார்க்கின் பிரமம் விகாரப்பட்டு உலகாவதொரு குற்றம்; பிரமமில் லாவிடத்தில் உலகாவதொரு குற்றம்; பிரமத்துடன் ஜல முதலிய பொருள் களைப்போல் ஏதோ சில பொருள்கள் சேர்ந்து உலகாவதொரு குற்றம். இதனால் பிரமம் விகாரத்துவம் அபரிபூரணத்துவங்கள் அடைவதோடு, ஜல முதலியனபோலச் சில பொருள்களைத் தேடவேண்டிய தத்தியாவசியகமா கின்றது. வித்து ஏகதேசமான அற்பப்பொருளாகலின் வித்தில்லா இதர விடங்களில் ஜலமுதலிய பொருள்க ளிருக்கலாம். பிரமம் பரிபூரணமாகலின் வேறு பொருளிருத்தல் கூடாதென்பதாம். இத்துடனே வித்து சிறிதா யிருந்து பெரிதாவதுபோலப் பிரமமும் சிறிதாயிருந்து பெரிதாகவேண்டும்.

இனி நீர் அலையாதிகளாதல்போலப் பிரமம் உலகாக விரிகிறதென்னின் இதுவும் அனர்த்தமாகவே முடிகின்றது. யாங்ஙன மென்னின் நீர் விகாரமுற்று அலையாதிகளாகின்றன வென்பதொன்று, நீர் இல்லாவிடத்தில் அலையாதிகளாகின்றன வென்பதொன்று. இங்ஙனமே பிரமம் விகாரமுற்று உலகாதலொன்று, பிரமமில்லாவிடத்தில் உலகாதலொன்று. இதனாலும் பிரமம் விகாரமும் அபரிபூரணத்வமும் பெறுகின்றது. ஆதலால் இவ்வுபமானமும் பசையற்ற வுபமானமாம். இவைபோலப் பல குற்றங்க ணிகழ்வதால் இவ்வித வுபமானங்கள் சொல்லாமல் அத்வைதிகள் விவர்த்த உபமானமே சொல்லுகின்றார்கள். விவர்த்த உபமானத்தி லிவ்வித குற்றங்களேதுமில்லை. விவர்த்தோபாதானங்களாவன - கயிற்றரவு, கானனீர், இந்திரசாலப்பொருள், சொப்பனவுலகு முதலியனவாம். பிரமம் பலவாய் விரிந்ததென்பது: மண் கடம், வித்து விருக்ஷம், நீர் அலையாதிகள்போலன்று; கயிற்றரவு முதலாயினபோலாமென்க. விவர்த்தோபாதானத்திற் காரணத்திற்குப் பங்கமில்லாமல் காரியம் விரியும். கயிறு அரவாய் விரிந்ததென்னின் அரவு தோற்றமானதால் கயிற்றுக்கு யாதொரு பாதகமுமில்லை. இவ்வகையே கானனீர், இந்திரசாலப்பொருள், சொப்பனவுலகு முதலனவா மென்க. வேதமுதலிய நூல்களும் பிராசீனச் சான்றோரும் உலகு பொய்யென்றும், உலகிற்குப் பிரமம் விவர்த்தோபாதான காரணமென்றும் கோஷிக்கவும், நாமும் பிறரும் இவர்க்கும் இவர் பக்ஷத்தார்க்கும் கிளிப்பிள்ளைக்குச் சொல்வதுபோலப் பத்திரிகைகள் வாயிலாகப் பன்முறை யோலமிட்டுச் சொல்லியும், பின்னும் ஆரம்ப பரிணாமவாதமாய் அத்வைதிகள் கூறுவதுபோலக் கூறி, தமது பேதைமையைத் தாமே பலரும் நகைக்கப் பகிரங்கமாய்ப் பத்திரிகையிலெழுதிக் காட்டிக்கொள்வது மானத்தை யுயிர்போல் கருதும் உத்தமர் செய்கையன்று.

பிரமம் எல்லாமாய் விரிந்ததென்னின் பொருளாய் விரிந்ததென்பது அத்வைதிகளுடைய சித்தாந்தமன்று. கயிறு அரவாயிற்று, கானல் நீராயிற்று, இந்திரசாலசத்தி பலபொருளாயிற்று, மனம் சொப்பனவுலகாயிற்று என்பதில் கயிறு முதலியன அரவு முதலியனவாதல் தோற்றமே யன்றிப் பொருளல்ல. இதுதான் அத்வைதிகளுடைய சித்தாந்தம். கயிறு அரவாதற்கு முன்னரும் அரவாகும்போதும் அரவில்லையெனத் தெளியும்போதும் கயிறு கயிறாகவே யிருந்தது. அது விகாரப்படவுமில்லை; காரியப்படவுமில்லை; விரியவுமில்லை; குவியவுமில்லை. யாவுந் தோற்றமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றன. அவ்வாறே பிரமம் உலகாய்த் தோற்றும் அவசரத்திலும், உலகு தோற்றம் ஒழிர்த பின்னரும் பிரமம் பிரமமாகவே யிருந்தது. அதற்கு யாதொரு ஆனியுமில்லை; விரிந்ததெனப் பூர்வபக்ஷமாய்ச் சொல்லினும் சித்தாந்தத்தில் விரிந்ததுமில்லை; குவிந்ததுமில்லை. விரிந்ததுபோல் காணப்படுவதுந் தோற்றம். குவிந்ததுபோலக் காணப்படுவதுந் தோற்றம். கானனீர் இந்திரசாலம் சொப்பனவுலகு முதலிய விஷயத்திலும் இவ்வாறே காண்க. சொப்பன வுலகுக்கு

மனம் விவர்த்தோபாதான காரணம். அம்மனத்தில் ஓர் சத்தியுள்ளது. அது அவாந்தர சத்தி; அன்றிப் பின்னு சத்தி. அந்தச்சத்தி மனத்திற்கு வேறுமல்ல; அது மனமுமல்ல. அச்சத்தி சத்துமல்ல; அசத்துமல்ல; சத சத்துமல்ல; அனிர்வசனீயமாம். அந்தச் சத்தியினின்றும் சொப்பனவுலகு தோற்றுகின்றது. பின்னுசத்தி யென்பதற்குக் காரணம் சொப்பன வுல கில் பல ஜீவர்களுக்குண்டாகும் சுகதுக்கங்கள் மனத்தைத் தாக்காதிருப்ப தேயாம். அப்படியிருந்தும் மனத்தைவிட அச்சத்தி வேருயிராமையின் அதை மனத்திலடக்கி, சொப்பன வுலகிற்கு மனம் முதற்காரணமெனச் சொல்ல இடமாகின்றதோடு, சொப்பனவுலகு சத்துப்பொருளாயிராமையின் சொப்பன வுலகிற்கு மனம் விவர்த்தோபாதான காரணமென்றுஞ் சொல்ல விடமாகின்றது. அங்ஙனமே பிரமத்தின்கண் ஓர் சத்தியுள்ளது; அது அவாந்தரசத்தி; அன்றிப் பின்னுசத்தி. அந்தச்சத்தி பிரமத்திற்கு வேறு மல்ல, பிரமமுமல்ல. அந்தச்சத்தி சத்துமல்ல; அசத்துமல்ல; சதசத்துமல்ல; அநிர்வசனமாம். அந்தச் சத்தியினின்றும் இச்சாக்கிர வுலகுண்டாயிற்று. அந்தச் சத்திதான் மாயாசத்தி. அது பின்னுசத்தி யென்பதற்குக் காரணம் அதினின்றுந் தோன்றிய இச்சாக்கிர வுலகிலுள்ள ஜீவர்கள் அநுபவிக்கும் இன்பதுன்பங்கள் பிரமத்தைச்சாராமையேயாம். அப்படியிருந்தும் அம்மாயா சத்தி பிரமத்தைவிட வேருயிராமையின் அதைப் பிரமத்திலடக்கி, சாக்ர வுலகிற்குப் பிரமம் முதற்காரணமென்று சொல்ல இடனுகின்றதோடு, சாக்ரவுலகு சத்துப்பொருளாயிராமையின் சாக்ரவுலகிற்குப் பிரமம் விவர்த் தோபாதான காரணமென்றுஞ் சொல்லற்கிடனுகின்றது. உண்மையில் பிர மம் உலகாகவுமில்லை; உலகாக விரியவுமில்லை; மீண்டும் பிரமமாகவுமில்லை யென்பதே யுண்மை. இம்மாதிரி இப்போது மாத்திரமன்று, பலவருஷங்க ளாகப் பலமுறையிலும் நாமும் பிறரும் எழுதியிருக்கின்றோம். அதிலும் பன்னிப்பன்னி இவர் புத்தியில் தைக்கும்படி அழுத்தி அழுத்திச் சொல்லி யிருக்கின்றோம். அவ்வாறு சொல்லியும் சோ. நாய்க்கர் புத்தியி லேறவில்லை. தடித்த புத்தியாயிருக்கின்றது. அன்றித் துவேஷ புத்தியை வைத்துக்கொ ண்டு மிருக்கின்றார். வேதாதிகளைத் தூஷித்து அவைகளுக்கு மாறாகப் பேசு கின்ற இவருடைய புத்தியில் ஷை நுட்பவிஷயங்கள் படுவது கஷ்டந்தான்.

சூதசங்கிதை எக்யவைபவகண்டம்.

சூதகீதை விசேஷ சிருட்டியுரைத்த அத்தியாயம்.

கருத்தாவாயபரசிவன்றன் மாயையொடுவேறறக்கலப்புற்
றிருப்பானெனினும் பூருவகற்பத்தினியைவாசனையானுங்
கருச்சாய்த்துயர்த்தீர் செறிகாலகருமவனுகுணமதாயுந்
தருக்காநின்றமாயைக்குந் தனக்கும்பேதங்கற்பிப்பான். (உ)

குறையாநிற்குங்கற்பிதமானது வாத்துவமல்லாமையால்
குறைதீர்ந்தீர்கற்பிதபேதம் கூறுஅபேதம்பாதிபா
திறைபின் பூருவேட்சண வாசனையாலீட்சிதாவுமாய்
மறைதன்மாயையொடுகூடி மாயாகுணபேதங்களால். (ங)

திரிமூர்த்திகளைப்படைத்தவர்க்குந் திகழந்தரியாமியாயிருப்பான்
றாரிசிலவரும்பாதத்துவ வபேதத்தான்முத்தொழில்செய்வா
ருரியவிசேடரூபத் தொவ்வொருவரொவ்வோர்காரியத்தைப்
பிரியமருவச்செய்வார்கள் பேணியுணர்மின்மாதவத்தீர். (௪)

நிருமலசிவன்றன்மாயையாற் கனாப்போனிருமிக்கப்பட்டனவெல்லாம்
மருவுகாரியங்காரணத்திற்கு வேறாகாமையின்மாயைரூபந்தான்
பெருகுமாயையும்மற்றதிட்டானமாகும் பிரமத்தின்வேறானதன்று
குருபானருள்கைக்கொண்டு முக்குறும்புங்கொன்றுயர்ந்தோங்கியமுனிவீர்.

தத்துவஞானத்தார்பரசிவமே சகமாயைசீவன்முன்னான
கொத்துறசெரூபமாகவேதெரியும் குறித்திடின்வேறென்றமிலைச்ச
கத்துவேறாகப்பார்ப்பவன்பந்தக் கடுந்தளைநீங்குறானென்றும்
பொத்துமாமலத்தினீங்கியின்னருளைப் புணர்ந்தின்பமார்தருமுனிவீர் (௧௨)

ஷை ஷை ஷை சருவவேதாந்த சங்கிரகமுரைத்த அத்தியாயம்.

படர்சமுசாரக்கேதுவாம்மாயை பகர்பிரதீதியினாலே
தொடர்தருசத்தாயேயிருந்தாலும் துலங்குறுபாரமார்த்தமாக
அடர்புலனவித்தஅந்தணீர்சத்து விலக்ஷணமானதேயதுவுஞ்
சுடர்பரசிவத்தின்வேறன்றாலென்று சொல்லுவர்நல்லவர்மாதோ. (௪)

ஷை சத்தாவிசாரமுரைத்த அத்தியாயம்.

அத்தகுசத்தாவாகியபிரமமம்ம மண்கடாதியானாற்போற்
சுத்தமாமுனிவீர்பற்பலவான சொரூபங்களாய்ப்பரிணமிக்கும்
உத்தமப்பிரமம்பவஞ்சமாய்த்தோன்ற லொளிதருசுத்திவெண்பொன்னாய்
வித்தகமுறத்தோன்றிடுதலேபோலும் வேதமுமிங்ஙனமுரைக்கும். (௬)

ஷை பிரபஞ்சவாரோப முரைத்த அத்தியாயம்.

பரமவான்மாவின்றனகண்டசொரூபத்தினைதன்சத்தியாலே
சுத்தசேதனஅசேதனவிபாகந்தொகுமாறுகற்பிக்கப்பட்டதாலோ. (௫)

ஷை வேதார்த்தத்தை யுரைத்த அத்தியாயம்.

அபாவமாமனையமாயை மாற்றருஞ்சதசத்திற்குப் (௬)
பின்னமாய்வயங்குமாலோ.

யசுர்வேதம் - சர்வசாரோபநிஷத்.

௧௨. மாயை யென்பது யாது?

இருக்கிறவளுமல்ல; இல்லாதவளுமல்ல;
அவ்விரண்டுங் கலந்தவளுமல்ல.

சிறந்த இப் பிரமாணங்களினாலே நாம் மேற்கூறியவைகளெல்லாம் உண்மையென்றும் வைதிக சித்தாந்தமென்றும் விளங்குகின்றன.

மனிதசஞ்சாரமே யில்லாத வொருதீவுக்கு ஒருவன் மாலைப்பொழுதில் சென்று அங்கிருந்த ஒரு குற்றிமகனைக்கண்டு இந்தத்தீவில் மனிதன் கிடை—

யாதே, அங்ஙனமாக எப்படி அம்மனிதன் இங்குவந்தான் என்கிற மிகப் பெரிய ஆசங்கை அவனுக்குத் தோன்றிற்றென வைத்துக்கொள்வோம். அதுபோல இந்தச் சோமசுந்தர நாயகருக்குப் பெரியதொரு ஆசங்கை தோன்றி யிருக்கின்றதாம். அந்த ஆசங்கையைக் கேட்டாலோ இனி யிதற் கியாது செய்வதென அத்வைதிகள் எலிவளையிற்றான் போய் ஒளித்துக்கொள்ள வேண்டும்போலும்! அது அப்படிப்பட்ட ஆசங்கை. அது ஷ தீவில் மனிதன் எப்படி வந்தான் என்கிற ஆசங்கையைப் போன்றதுதான். அந்த ஆசங்கையைக் கூறி விடை அளிப்பாம்.

"ஒன்றாயிருந்த அது பலவான காரணம் யாதென்னு மாசங்கையுண்டாம்" என்றமையே யாசங்கைபாம். இத்துடனே "பலவென்னும் பிரசங்க முண்டாகுகையில், ஒன்று கெடுதலும் அவர் மதத்துக் கிடர் தேடியதாம்" என்றுங் கூறினர். இதைப் பரியாலோசிக்கையில் சோ. நாய்க்கர் கள்ளங் கவடு தெரியாத பேதையரிற் பேதையரென்றே விளங்குகின்றது. பேதையர் என்று மாத்திரஞ் சொல்லாமற் பேதையரிற் பேதையர் என்று கூறியதென்னெனின், அத்வைதிகள் காரியத்தைத் தோற்றமாய்ச் சொல்வதையறியாது பொருளாய்ச் சொல்வதாய்க் கருதிப் பேசுவதால் பேதையரென்றும், இந்த ஆக்ஷேபம் தமது மதத்துக்கும் ஆக்ஷேபமாயிருப்ப தறியாது பேசுவதால் பேதையரிற் பேதையரென்றும் கூறினுமென்க. முன்பு முன்னையதுக்குச் சமாதானமும் பின்பு பின்னையதிலுள்ள ஆசங்கையையுஞ் சொல்வாம்.

மண் பலபாத்திரங்களாய் விரிந்ததென்று கொண்டாலும் எங்கும் இருப்பது மண்தானே. மண்ணைவிட்டுப் பாத்திரங்கள் இருக்கின்றனவா? தோற்றமான பாத்திரங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் பொருள் மண்தானே. கானல் நீர் அலையாதிகளாய் விரிந்தாலும் கானலுக்கு நஷ்டமுண்டோ? உண்மையில் கானல் நீராயிற்றோ? நீர் பொய்யானபோது கானல் நீராய் விரிந்ததென்பதும் பொய்யன்றோ? கானல் உண்மைப்பொருள்; நீர் அலையாதிகள் தோற்றப் பொருள். அங்ஙனமே பிரமம் உண்மைப்பொருள்; பஞ்சபூதவுலகு தோற்றப் பொருள். யதார்த்தப் பொருளில் பொய்ப்பொருள் தோற்றுகின்றதென்னின் அல்லது விரிந்தது என்னின் யதார்த்தமாய் விரிந்தது என்று கொள்ளும் அறிஞரு முளரோ? கானல்நீர் அலையாதிகளாய் விரிந்ததென்றொரு அவசரத்தில் சொல்லப்பட்டாலும் யதார்த்தத்தில் கானல் நீராகவாவது அலையாகவாவது துளியாகவாவது ஆனதில்லையென்ப துண்மையாம். மனம் சொப்பனப் பிரபஞ்சமாக விரிந்ததென ஒரு அவசரத்தில் சொல்லக் கூடுமாறனும் மற்றொரு அவசரத்தில் இல்லையென்றே சொல்லவேண்டுவது சத்தியம். பிரமம் இங்ஙனமே பஞ்சபூத பௌதிகங்களாக விரிந்ததென்று சொன்னாலும் உண்மையில் அவ்வாறு விரியவில்லை யென்பதே துணிவு. பிரமத்தில் அவாந்தரமா யிராநின்ற பின்னுசத்தியான மாயை விரிதலே யுலகு; குவிதலே சத்தி அல்லது சத்தியையுடைய பிரமம். அந்தச் சத்தியும் தோற்றமே உண்மையல்ல.

பலவானால் ஒன்று கெட்டுப்போம் என்கின்றாரன்றோ? ஒன்று பலவாவதில் ஒன்றுகெட்டுப் பலவாவதுமுண்டு; ஒன்று கெடாமல் பலவாவதுமுண்டு. அது யாங்ஙனமென்னின், வித்து: இலை, தளிர், அரும்பு, பூ, பிஞ்சு, காய், பழமுதலியனவாவது ஒன்றுகெட்டுப் பலவாவது; அதாவது வித்துக் கெட்டுப் பலவாவது. வித்துக்கெடாது இலை முதலியனவாகா. அத்துவிதிகள் பிரமம் பலவாகிறதென்றால், இவர் வித்து இலை முதலிய பலவாதலைச் சொல்லக்கருதிக் குற்றங்கூற வருகின்றார். இது அத்வைதிகளுடைய கொள்கையன்று. பின்னை யாதென்னின் கானல்: நீர் அலையாதிகள் ஆசல்போலாம். இதுதான் அத்வைதிகளுடைய கொள்கை. அத்வைதிகள் உலகுக்குப் பிரமத்தை விவர்த்தோபாதானமாகக் கூறுகின்றவர்களானதாலும், உலகு அனிர்வசனீயமென்று கூறுகின்றவர்களானதாலும், கானல்நீர் முதலிய திருட்டாந்தங் கூறுகின்றவர்களானதாலும், ஒன்றுகெட்டுப் பலவாதலென்று கூறுங் கூற்று அத்வைதிகளுடைய கூற்றன்றென்பதாம்.

சோமசுந்தரநாயகர் துரிய சிவனிடத்தினின்றும் சிவனடியார் வந்தார் அல்லது வருவார் என்று சொல்லி, அதன் விஷயமாக நாம் ஆசங்கித்த ஆசங்கைகளுக்கு எதிர் பேசாதடங்கிவிட்ட சங்கதி யெவரும் அறிந்திருக்கின்றனரன்றோ? அப்படிச்சொன்ன சோ. நாய்க்கர் ஷை சிவனிடத்தினின்றும் சபாபதி, உமாமகேசுவரர், காபாலி, தக்ஷிணாமூர்த்தி, ஸ்கந்தர், விநாயகர் முதலிய திருவுருவங்கள் விரிந்து தோன்றினவாக யாதொரு ஆக்ஷேபமில்லாமல் ஒப்புக்கொள்வாரென்பதற் கையமில்லை. ஷை உருவங்கள், துரிய சிவனென வொருபொருளினிடத்துத் தோன்றினவால் அவ்வொரு பொருள் அதாவது சிவனாகிய ஒருபொருள் கெட்டுப்போய்த்தானே ஷை சபாபதி முதலிய வுருவங்கள் தோன்றவேண்டும். திருவிளையாடற்புராணத்தில் ஞான சொரூபியாயிருக்கும் பரமசிவன், மிருக சரீரங்களி லொன்றான பன்றியுருவெடுத்து, பன்றிக்குட்டிகட்குப் பால்கொடுத்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே. இதில் ஞானசொரூபியான பரசிவன் பன்றியாய் வரும்போதும் பரசிவன் தனது ஞானவடிவங் கெட்டுத்தானே அஞ்ஞான வடிவான பன்றியுருவெடுத்து வந்திருக்கவேண்டும். ஞானம் அதன் விரோதமான அஞ்ஞானமாகிறதானால் ஞானங் கெட்டுத்தானே அஞ்ஞானமாக வேண்டும். கெட்டு ஆகும்போது ஞானமே யில்லாமற்போகுமே. ஞானமே யில்லாமற்போருங்கால் அதை யபேதமாகவுடைய பரசிவனு மில்லாமற்போவரே. அதுமாத்திரமா? பன்றி காரியமாதலாலும், காரியம் அழிவுபாடுடைய தாதலாலும், காரியம் பொருளின்றித் தோற்றமுடைய தாதலாலும், பன்றி யப்போதே யில்லாமற் போயிற்றாதலாலும், இப்போதும் பன்றி அபாவமாதலாலும், பன்றியுருவமான காரிய பரமசிவனும் இல்லாமற்போவரே. இங்ஙனமாகக் காரண சிவனுங் காரியசிவனு மில்லாமற் போவாராயின் இவர் நாஸ்திகராகத் தடையாது? இவர் நாஸ்திக ராகுங்கால் இவர் வணங்குவ தியாரை? வணங்கச்சொல்வது எவரை? இவர் நாஸ்திகராவது ஒருவகையிலா? எந்த வகையிலும் நாஸ்திகராய்ப் போகின்றனரே. அத்திப்பழத்தைப் பிட்டால்

அத்தனையுஞ் சொத்தை யென்பதுபோல் இவர் எதைப்பேசினாலும் நாஸ்திக மதமாகவே முடிகின்றமைக்கு எவர்தான் விசனமுறார்! அந்தோ! அந்தோ! இவரது நாஸ்திக நிலைமை மிகப்பரிதாபமான நிலைமை யென்பதாம்! இவர் மசகக்கடிக்கஞ்சி வேங்கையின் வாய்க்கிரையாவார்க் கினமாவர்போலும்! பிறரை ஆக்ஷேபிக்க வந்து இந்த விஷயத்தில் தமக்கு என்ன கதியைத் தேடிக்கொண்டார் பாருங்கள்? வேதாகமசாஸ்திர வுண்மைகளை யழிக்க வந்தவராகலின் இவர் நிரயத்துன்பத்திற் காளாவாரென்பதி லையமில்லை. சாக்ஷாத் சிவபிரானுக்கே தாம்பூலம் பிடித்து நாஸ்திகராகத்தான் இப்படிப்பட்ட கேள்விகேட்க ஆரம்பித்தார். ஒன்று பலவானால் ஒன்று கெட வேண்டுமென்பது அவர் சித்தாந்தமானதால் இந்தச் சித்தாந்தப்பிரகாரம், சிவன்: சபாபதி முதலிய திருவுருவங்களாங்கால் சிவனே யில்லாமற் போக வேண்டுமே. அந்தச் சபாபதி முதலிய திருவுருவங்கள் மானிட சட்டை தாங்கிக்கொண்டு அடியார்களுடைய அநுக்கிரகார்த்தம் மானிட வுருவாய் வருங்கால் அந்தச் சபாபதி முதலிய திருவுருவுகளுக்கும் அபாவமுண்டாக வேண்டும்; ஷை உருவுகள் காரியமானதினாலும் காரியம் அழிவுடைய தாதலாலுமென்க. ஒன்று மற்றொன்றுமாயின் முதலுருவுக்கு நாசம் வரவேண்டும்போலும். நாசம் வாராதபடி மற்றொன்றாகாதுபோலும். இது சோ.நாய்க்கர் படித்த படிப்பு. இந்தப் படிப்பைச் சொல்லிக்கொடுத்த குரு இவருக்கு அண்ணாசத்தா னிருக்கவேண்டும்.

இது ஒருபக்க மிருக்கட்டும். அவர் மதத்தில் மாயையென்பது ஒரு பொருள். அது காரணப்பொருள். அது பஞ்சபூத காரியமாய் விரிந்ததென்பதவர்மதம். அது விரிந்ததென்னில் தானில்லாவிடத்திற் றானே விரியவேண்டும். அது கெட்டுத்தானே யுலகாகவேண்டும்; இப்போ திருக்கிற வுலகும் மாயை கெட்டுத்தானே வந்திருக்கவேண்டும். அப்படியானால் இப்போது மாயை யில்லையென்று சொல்லவேண்டுமே. சொன்னால் இவ்வுலகு இலய காலத்தில் எதில் இலயமாகும்? இலயமாதற் கிடனின்றே. பால்கெட்டுத் தயிரானால் பின்னும் பாலாகாமல், போகப்போக வேறுவேறு பல வடிவங்களாய் மாறுவதுபோல, இவ்வுலகும் மாயையாகாமல் போகப் போக வேறு வேறு பலபல வடிவமாய்த்தானே மாறுமென்று சொல்லவேண்டும். இது இவர்க்குடன்பாடாமா? உடன்படின் இவர் மதத்துக்குப் பங்கமாகுமே. இவற்றினாலே யெல்லாம் இவர் ஆக்ஷேபித்த ஆக்ஷேபம் அத்துவித மதத்தைத் தாக்காமல் திரும்பிப்போய் இவர் மதத்தையே தாக்கித் தூரிகரணஞ் செய்து விடுகின்றதே. இவருக்குப் பிறர்மதத்தைக் கண்டிக்க வேண்டுமென்கிற ஆசை நிரம்பவிருக்கின்றது. அந்த ஆசையால் கண்டிக்க வருகிறார். ஆனால் அது பிறர் மதத்தைக் கௌரவம் செய்துவிட்டுத் திரும்பிவந்து தம மதத்தையே நாசம்செய்து விடுகின்றது. இவர் ஆக்ஷேபிக்கும் ஆக்ஷேபங்களெல்லா மிவர் மதத்துக்கே தீங்கு செய்வதா யிருப்பதை யிவரறியாமற் போகின்றனரே!

இதன்பேரில் பிரமத்துக்கே தாம்பூலம் பிடிக்கவும் பின்னும் பின்னும் நாஸ்திகராகவு மெண்ணிப் பிரமத்தைச் சுட்டிய பொருளிருக்கிறதென்றும்,

அதனால் பிரமம் ஒருபொருளும் பிரமமெனச் சுட்டியதொரு பொருளும் இருக்கின்றனவென்றும், ஆதலால் ஷ இரண்டு பொருளும் ஒன்ருவதில்லை யென்றுங் கூறி, இதனுல் தமது இரட்டைச் சித்தாந்தம் பாசாய்விட்டதென் றும், ஜயிக்கப்பட்டுப்போயிற்றென்றும் அற்ப சந்தோஷப்படுகின்ருர். இவர்க் குச் சுயபுத்தி கிடையாது. இவரது முன்னோர் அப்போது எழுதிவைத்த நூலை யுருப்போட்டுக் குருட்டுப்பாடம் பண்ணி மறவாமல் ஒப்புவிக்கின்ருர். இவர் மாத்திரமல்ல, இவரது கூட்டாளிகளும் இப்படியே குருட்டுப்பாடம் பண்ணி யொப்பிவிப்பதில் வெகு திறமைசாலிகள். இவ்வண்ணமே கோபா-சபாபதி நாவலரும் ஒப்பிவித்தார். இவர் ஒரு மாதிரியாய் ஒப்பிவித்தார்; அவர் ஒரு மாதிரியாய் ஒப்பிவித்தார். அவருக்குச் சமாதானங் கிடைத்து விட்டது. அதுவே யிவருடைய கேள்விக்குஞ் சமாதானமாய்விட்டது. அப் படியிருந்தும் அதன்பேரில் பூர்வபட்சம் பண்ணிப் பேசாமல் அதையே பேசு வதால் குருட்டுப்பாடம் பண்ணி ஒப்பிவிக்கிருரென்ப துண்மையாகின்றது. சுட்டிக்காட்டிய தொருபொருளும் சுட்டப்பட்ட தொருபொருளு மிருக்கின் றனவெனக் கூறி, இரண்டு மொன்ருயிருத்தல் யாங்ஙனமெனக் கேட்கின் றமையின் இரண்டும் இரண்டாகவே யிருக்கவேண்டுமென்ப தவர் சித்தாந்த மென்ருயிற்று. இவர்க்கு எங்குப்போனாலும் இரட்டை இரட்டையாகவேயிரு க்கவேண்டும். ஒற்றையிலை போட்டால் சாப்பிட மாட்டார். சொப்பனத்திற் கூட இவருக்கு இரட்டையில் வெகு பிரியமாயிருக்கும். சொப்பனம் பொய் தானே, அங்கு இரட்டை யில்லாவிட்டால் முழுகிப்போவதென்ன வென் றிருக்கமாட்டார். அவர் சொப்பனத்தைச் சத்தியமெனக் கொண்டிருக்கும் சொப்பன தத்துவசாஸ்திரியா ராகலின் அங்கும் தமது சித்தாந்தம் இரட் டையாகவே பலிக்கவேண்டுமென் றிருப்பார். அம்மம்ம இவரதியற்கை வெகு அற்புதம்! நாம் இது கடம், இது படமென்று சுட்டுகின்ருேம். சுட் டும்போது சுட்டும் பொருள் நாம்; சுட்டப்படும் பொருள்கள் கடபடங்கள். அம்மாதிரிக் கடவுளை யார் சுட்டினுர்கள்? யார் சுட்டுகின்ருர்கள்? சுட்டப் படும் பொருளான கடவுள், நம்மால் சுட்டி யறிவதற்குக் கடபடம்போல் காணப்படுகின்றனரோ? காணப்படுகின்றன ரென்னின் அவர் கண்ணுல் சுட்டிக் காணப்படுபவரா? மனத்திருற் சுட்டிக் காணப்படுபவரா? கண் ணுல் சுட்டிக் காணப்படுபவரென்று சொல்வதற் கிடனின்று; அவர் கண் ணுக்கு விஷயப்படாமையா லென்க. மனத்தினுல் சுட்டிக் காணப்படுபவ ரென்னின், கண்ணினுல் கண்டபொருளை மனம் நினைக்குமேயன்றி, தானே யொருபொருளையும் நினையாது. ஜீவனுல் அல்லது ஜீவான்மாவினுல் காணப் படுபவரென்னின் ஜீவான்மா கண்ணின்றியும் கண்ணின்வழியாக மனமின்றி யும் காணுதலென்பது வெற்றுரையாம். ஆகவே, கடவுள் இந்திரியத்தினுலும் மனத்தினுலும் ஜீவான்மாவினுலும் காணப்படாதவரென்பது சித்தாந்தமாயிற் றென்க. கடவுள் காணப்படுவாரென்றே வைத்துக்கொள்வோம். காணப் படும் கடவுளும், காண்பானுன புருஷனும் பின்னமா? அபின்னமா? கடமென் கிற சுட்டுப்பொருளும் அதைச் சுட்டிக் காண்கின்ற புருஷனும் பின்னமா

வதுபோல், சுட்டிப்பொருளான கடவுளும், சுட்டியறிகின்ற நாமும் பின்னப் பொருள்களாம். புருஷன் ஒரு இடத்திலிருக்கின்றான்; கடம் ஒரு இடத்தி லிருக்கின்றது. இதுபோலக் கடவுள் ஒரு இடத்திலும் நாம் ஒரு இடத்திலும் இருக்கின்றதாய் ஆகின்றது. புருஷனிருக்கு மிடத்தில் கடமில்லை; கடமிருக்கு மிடத்தில் புருஷனில்லை. அங்ஙனமே கடவுளிருக்கு மிடத்தில் நாமில்லை; நாமிருக்கு மிடத்தில் கடவுளில்லை. இதனால் கடவுள் அபரிபூரணரெனச் சித்தாந்தமாயிற்று. இந்தத் தோஷத்தோ டொழிந்ததா? இல்லை இல்லை. இன்னும் பெரும் அநர்த்தத்திற் கிடமாகின்றது. எது சுட்டப்படும் பொருளோ, எது அறிபடும் பொருளோ அது சடப்பொருளா யிருக்கவேண்டும்; எது சடப்பொருளோ அது அசத்தா யிருக்கவேண்டும். (அது பற்றியே சிவஞானபோதம் உணருரு அசத்தென்று கூறுகின்றது.) கடவுளை அபரிபூரணரென்று சொன்னாலும் சொல்லட்டும். அதனால் அவ்வளவு தோஷமில்லை. சடமென்றும் அசத்தென்றும் சொல்வதுதான் பெருந்தோஷம். இவர் கடவுளைச் சுட்டுப்பொருளெனக் கூறி, இரட்டைச் சித்தாந்தத்துக்கு ஆஸ்பதந் தேடப்போய்க் கடவுளுக்கே தாம்பூலம் பிடிக்கின்றாரே! சடமென்றும் அசத்தென்றும் சொல்லிவிட்ட பிறகு கடவுளெனச் சொல்லிலென்? சொல்லா தொழியிலென்? உலகமென்று சொல்வதற்குப் பதில் உலகைக் கடவு ளென்கிறார். சட இலக்கணமும் அசத்திலக்கணமும் உடையது உலகமேயன்றிக் கடவுளல்ல. நாஸ்திகர் எதை யுலகமென்று சொல்லுகின்றனரோ, அதையே இந்தச் சோமசுந்தரநாயகர் கடவுளென்கின்றார். நாஸ்திகர் உலகை யுலகென்று சொல்வதால் சத்தியவாதிகள்; சோமசுந்தர நாயக்கர் உலகை யுலகென்று சொல்லாமல் கடவுளென்று சொல்வதால் அசத்தியவாதி. நாஸ்திகர்க்கு நாஸ்திகவாதி யென்று மாத்திரம் பேர். இச்சோமசுந்தர நாயக்கருக்கு நாஸ்திகவாதி யென்றும் பேர்; அசத்தியவாதி யென்றும் பேர். ஆதலால் நாஸ்திகரைவிட இவர் குறைந்தவராம். ஆகவே இவர் பரம நாஸ்திகராகின்றார். நாஸ்திகர், தம்மை நாஸ்திகரென வுண்மையைச் சொல்வதால் அவர் யோக்கியர். இவர் அவரை விடப் பரம நாஸ்திகராயிருந்தும், தம்மைப் பரம நாஸ்திகரென வெட்கத்தினாலோ, இன்னும் யாதுகாரணத்தினாலோ சொல்லிக்கொள்ள இஷ்டமில்லாவிடினும் வாளா நாஸ்திகரென்றாவது சொல்லாது, ஆஸ்திகரென்று சொல்வதால் அவர்போல யோக்கியராகார். ஆகாரென்பது திண்ணமாயிருக்க, ஆஸ்திகரென்றும் அதிலுஞ் சைவரென்றும் சொல்லிக்கொண்டு வெளியில் வருவது பாமரரும் பரிகசித்தற்கிடனாம். உண்மையில் பரமநாஸ்திகரும் பொய்ம்மையில் பரம ஆஸ்திகரும் அதிலும் பரமசைவரென விபூதி உருத்திராக்ஷ வேடம் பூண்டவருமான இந்தச் சோம நாயக்கரைக் கொண்டு, தூத்துக்குடி சைவப்பிரகாச சமாஜத்தார் இலகு பத்திர மெழுதுவித்துக் கொண்டது, தாங்களும் பரம நாஸ்திகரென்று காட்டிக்கொள்வதற்காகவேதான் போலும்! இந்தச் சோம-நாயக்கர் கடவுளைச் சுட்டுப் பொருளெனச் சொல்லப்போய்த் தாம் நாஸ்திகராவது மசகக்கடிக்கஞ்சிப் புலியின் வாய்க்கிரையான கதைபோலா மென்க.

கடவுளைச் சுட்டாமல் எப்படி வணங்குகின்றது? எப்படித் தியானிக்கின்றது? எனின், கடவுளை அதாவது அவரது யதார்த்த துரியசொரூபத்தைச் சுட்டியறிதலாகாது. அவரது சத்துவமாயா சம்பந்தமான சகளவடிவே வணங்குதற்கும் தியானித்தற்கும் யோக்கியமாம். மாயையின்றி அவர் சகளமாய் வெளிப்படமாட்டார். அதுபற்றியே

சூதசங்கிதை பரசிவசொரூபவிசார முரைத்த அத்தியாயம்.

மறைமுதல் தனக்கு நாமரூ பங்கள் மருவுத லில்லையே யெனினும்
குறையற விளங்கும் மாயையி னாலே கற்பிக்கப் பட்டன வாகும்
முறைநயச் சிவன்மா தேவன்முற் பெயர்க ளுருத்திர னாமங்க ளாகும்
மறைபரப் பிரம முதற்பெயர் பாதத் துவவவிர் வாசக மாமால். (௧௬)

ஷை பஞ்சப்பிரமவிசார முரைத்த அத்தியாயம்.

பரமசிவன் மாயையினாலே யைம்பிரம வுருவானான். (௧௨)

வாயுசங்கிதை உருத்திரன் வெளிப்படும் அத்தியாயம்.

உரையுமாயையுடன் கூடியுறைவோய் நின்னைத் தொழுதுவோம். (௬)

யசுர்வேதத்தில் கைவல்லியோபநிஷத்.

அவனே (அந்தப் பரமாத்துமாவே) மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட அந்தக்கரணத்தை யுடையவனாய்ச் சரீரத்தை யடைந்து சகலத்தையுஞ் செய்கிறான்.

சுக்கில யசுர்வேதத்தில் நிராலம்போபநிஷத்.

ப்ரம்மமே தன்னுடைய சக்தியாகிற பிரகிருதியினாலே (ஈசுவரன் என்கிற) பெயரை வகித்து உலகங்களைச் சிருஷ்டித்து (அதிலே) அந்தரியாமியாய்ப் பிரவேசித்து ப்ரம்மா முதலானவர்களுடைய புத்தி இந்திரியங்களுக்கு நியாமகனா யிருப்பதினாலே ஈசுவரனாகிறான்.

திருவாசகம்.

மாயனே—மாயவன் அப்பரிமேல் கொண்டு.

என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றன. மாயையின்றித் துரியசிவக் கடவுளுக்கு உருவமில்லை; உருவமில்லாவிடில் வணங்குதற்கும் தியானித்தற்கும் இடமில்லை. கடவுள் சுட்டி அறியப்படாதவ ரென்பதற்கும் அளவைக்குட்படாதவரென்பதற்கும் வேண்டிய பிரமாணங்கள் ப்ரம்மவித்தியாவின் 'வேதாந்த சங்கை நிவாரண'த்தில் அனேகமாய்க் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன; ஆங்குக் கண்டுகொள்க. மாயாசம்பந்தமின்றித் துரியசிவனிடத்தினின்றும் சிவனடியார் வந்தார், அல்லது வருவாரென வேதாதி கலைகளுக்கு மாறாய்ச் சொல்லி விட்டு இவர் பட்டபாடு ஒருவருமறிந்தே யிருக்கின்றமையானும், அதற்காக நியாயம் இதுவரையில் அரித்தரித்துத் தேடியும் அகப்படாமையானும்

இவருடைய வாதம் துர்வாதமாயும் குளறுபடை வாதமாயும் முடிந்தமை காண்க.

பின்னும் பழைய கதையையே விரித்தவமானப்பட வேண்டி, "அவ்வொன்று பலவாய் விரிந்தசென்னுங்கால் அது முன்னர் வியாபித்திராத விடத்திலேயே பின்னர் வியாபித்திடல் வேண்டும். ஒருவித்து அங்குரித்து விருக்ஷமாகுகையில் அதனது சாகோபசாகைகள் தழைக்கின்றன. அவ்வாறு தழைத்து வியாபிப்பது அது முன்னரில்லாத இடத்திலேயேயாம்" என்று கரைகின்றார். இது துரியசிவன் சிவனடியாராய் ஆகின்றானென இவர் கூறியபோது 'சங்கராசாரியார் அவதார மகிமை' யில் நாம் மறுத்த மறுப்பே. விரிதல் பொருளாகவானால் தானில்லா விடத்திற்றான் விரியவேண்டும். அத்துவிதிகள் பொருளாக விரிவதாய் ஒப்பாமையால் அவர்கள்பேரில் தோஷமில்லை. அத்துவிதிகள் விரிதலைத் தோற்றமாகச் சொல்ல, அதை யுண்மையாசப் பிரமித்து, அப்பிரமை காரணமாக அவர்கள்பேரில் குற்றங் கூறிக் குற்றவாளியாவ திவ்வொரு விஷயத்தில் மாத்திரமன்று; எல்லா விஷயத்திலு மிவர்க் கியற்கையாம். அத்துவிதிகள் விரிதலைத் தோற்றமாகச் சொல்வதால் இவருடைய கேள்விக்குச் சமாதானஞ் சொல்லித் தப்பித்துக் கொண்டார்கள். இவர், துரியசிவனைப் பலவுருவங்களாக வெளிப்படுவதையும் அதிலும் பன்றியாக வந்ததையும், மாயை பலவகைக் காரியமாக ஆவதையும் சத்தாகச் சொல்வதால் தப்பித்துக் கொள்ள விடமின்றி நமது ஆக்ஷேபமென்னும் விலங்கைச் சணப்பன் வீட்டுக் கோழிபோலத் தாமே பூட்டிக்கொண்டு நியாயமென்னுஞ் சிறைச்சாலையில் மீளாமல் கிடக்கின்றார்.

இவர் பக்ஷத்தில் பிரமஸ்தானத்தில் நிலமும் மாயை ஸ்தானத்தில் வித்தும் உலகஸ்தானத்தில் அங்குரமுமாம். நிலத்தில் வித்து அடங்கியிருக்கிறது. வித்து அங்குரமாய் விரியுங்கால் நிலமில்லாவிடத்தில் அதாவது நிலத்துக்கு மேலே விரிகின்றது. அங்குரமாய் அதன்பேரில் விருக்ஷமாகுகையில் இவர் கூறுவதுபோலச் சாகோபசாகைகள் தழைக்கின்றன. அவ்வாறு தழைத்து வியாபிப்பது நிலமில்லாவிடத்திற்றான். அங்ஙனமே பிரமமில்லாவிடத்திற்றான் மாயை யுலகாக விரியவேண்டும். பிரம மில்லாவிடத்தில் மாயை உலகாக விரியுமென்பதொரு குற்றம்; மாயை முன்னில்லா விடத்தில் உலகாக விரியுமென்பதொரு குற்றம். ஆக விருகுற்றத்தையும் தம்மிடம் வைத்துக்கொண்டு, இவர்போல் சத்தாகச் சொல்லாமல் பொய்யாகச் சொல்லும் அத்வைதிகளைக் கண்டிக்கப்புகுவது பேதைமையே யென்க. இருவகைக் குற்றங்களைத் தம்மிடம் வைத்துக்கொண்டு குற்றமற்ற அத்வைதிகளைக் கேள்விகேட்பது தமது மதங் குற்றமுள்ளதெனத் தம்மவர்க்குக் காட்டிவிட்டுப் பின் அதைவிட்டு விலகுவதற்கே போலும்!

இனிச் சோம. நாய்க்கர் மற்றொரு உபமானங் கூறித் தாமே பின்னும் வலியவந்து அகப்பட்டுக்கொள்ளும் விந்தையிது:—"பிரமம் ஆகாயத்தானத்திலே உவமிக்கப் படுவதானமையால் ஆகாயம் விரிதற்கு வேறிடமில்லாதவாறு

போலப் பிரமம் பலவாக விரிந்திடற்கு வேறில்லாமை தெளிந்திடுக" என்பது. இவர் ஆகாயஸ்தானத்தில் பிரமத்தையும் ஆகாயத்திலிருக்கும் வாயு தேயு அப்பு பிருதிவி ஸ்தானத்தில் உலகையும் உபமானமாகச் சொல்லுகின்றார். இந்த வுபமானஞ் சொல்வதால் ஆழமறியாமல் கால்வைத்தவர்க் கினமாகின்றார். இவருக்கு முன்யோசனையே யன்றிப் பின்யோசனை யில்லை. இவர் கேட்குங் கேள்வி யிவருக்குப் பயன்படாமல் வீணுப்போவதோடொழிவதில்லை; இவர் தலைக்கே தீங்கையும் கொண்டுவந்து விடுகின்றது. இப்படிப்பட்ட கேள்வியை விட்டாலும் வேறு வழியில்லை. யாது செய்வார்! இவருடைய சிநேகர்கள் "துவைத சைவத்துக்கு மோசம் வருகிறதே, ஆதலால் அதற்கேதேனும் பதிலெழுதி, துவைத சைவத்தை ஸ்தாபிக்கவேண்டுமெனத் தூண்டியிருப்பார்கள். அவர்களுடைய மகிழ்ச்சிக்காக தப்போ, தவறோ, ஏதோ தம்மனத்துக்குத் தோன்றியமட்டில், காகிதங் கண்டமட்டில், கைகொண்டமட்டில், வாய்க்கு வந்தமட்டில் வரிந்துவிட்டால் சரியானுலாகட்டும், இல்லாவிட்டால் போகட்டும் என வொன்றை யெழுதித் தொலைத்துவிட்டார்போ விருக்கிறது. சுபாவமாயுள்ள துவிதிகளுக்கு அத்துவிதத்தில் இவ்வளவு துவேஷமிராது. இவர் அத்துவிதத்தினின்றும் துவிதத்திற்குச் சென்றவராகலின் இவருக்கு முன்னிருந்த மதத்தில் துவேஷம் அதிகரித்திருக்கின்றது. அதனுல் அத்வைதத்தைத் தகர்த்துவிடவேண்டுமென்று என்னென்னமோ கஜகரண கோகரணங்கள் செய்து பார்க்கின்றார். இந்தத் துவிதமசகத்துக்கு அத்துவித மலை யசைகிறதா? இல்லை. அசையாமற் போனுலும் போகட்டும். அதோடொழிகின்றதா? அம்மலையில் மோதுகிற மோதலினுல் துவிதமசகத்துக்குக் காயமும்பட்டு, எழவே சக்தியில்லாமற்போகிறது. இதுதான் இலாபம் துவித மசகத்துக்கு

ஆகாயத்தினின்றும் வாயுவும், வாயுவினின்றும் தேயுவும், தேயுவினின்றும் அப்புவும், அப்புவினின்றும் பிருதிவியும் தோன்றினவென்பது வேதாகம புராணுதிகளின் சம்மதம்; அந்த முறைப்பிரகாரம் ஒடுங்குகின்றனவென்பதும் அவைகளின் சம்மதமாம். பஞ்சினின்றும் நூலும் நூலினின்றும் வஸ்திரமும் உண்டாவது போல, ஆகாயத்தினின்றும் வாயுவாதிகளுண்டாகின்றன. பஞ்சு காரணமும் நூல் வஸ்திரங்கள் காரியமும் ஆதல்போல ஆகாயம் காரணமும் வாயுவாதிகள் காரியமுமாம். காரணத்தைத்தவிரக் காரியத்துக்கு எங்ஙனம் பொருளின்றோ, அதாவது பஞ்சைத்தவிர நூல் வஸ்திரங்கட்கு எங்ஙனம் பொருளின்றோ, அங்ஙனமே ஆகாயத்தைத்தவிர வாயுவாதிகளுக்குப் பொருளின்று. நூலுக்கும் வஸ்திரங்கட்கும் பொருளாயிருப்பது எங்ஙனம் பஞ்சோ, அங்ஙனமே வாயுவாதிகளுக்குப் பொருளாயிருப்பது ஆகாயமேயாம். பஞ்சில் நூல் வஸ்திரங்கள் எங்ஙனந் தோற்றமோ அங்ஙனமே ஆகாயத்தில் வாயுவாதிகள் தோற்றமமாம். இவ்வாறே பிரமத்தின்கண் இச்சாக்கிரவுலகு தோற்றமேயாம். வாயுவாதிகள் அநுபவிக்கப்படுகின்றமையின் எங்ஙனந் தோற்றமாகும் என்றாலோ தோற்ற மூன்று வகைப்படும். அவைகளாவன-கயிற்றரவு, கானனீர், சொப்பன ஜகங்களாம். கயிற்

றரவில் அரவு அசத்தென வுணரில் பின்னர் அரவு தோற்றுவதின்று. கான னீரில் கானலையன்றி நீர் இன்றெ‌ன வுணரினும் பின்னரும் நீர் தோற்றிக் கொண்டேயிருக்கின்றது. ஆனால் நீர் அருந்துதற் குதவுவதில்லை. சொப் பன ஜகமோ சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களை அநுபவிப்பதற்கேற்றதா யிருக் கின்றது. அங்ஙனமிருந்தும் சொப்பன சகம் அசத்தென்று கூறுதற் கிடனு யிருக்கின்றதன்றோ? அங்ஙனமே ஆகாயத்தின்கண் மற்ற வாயுவாதிகள் அநு பவத்திற் கிடனுயினும் அசத்தென்றே கூறுதற் கிடனும். இன்னுஞ் சற்று ஊன்றிப் பார்க்குமிடத்து அநுபவமென்பதும் பொய்யாம். எங்ஙனமென் னின் வாயு தேயு அப்பு பிருதிவிகளான சரீரத்தைவிட்டு யாருக்கு அநுபவ மென்று பார்க்குமிடத்து அநுபவமென்பதும் அபாவமாகும். இந்த அருத்தம் கோபா - சபாபதி நாவலரைக் கண்டித் தெழுதப்பட்ட வேதாந்த சங்கை நிவாரணத்தில் விசதமாய் விளங்கும். ஆங்குக்கண்டு தெளிந்திடுக. ஷை வாயு வாதிகளும் சொப்பன ஜகமும் பிரமத்திற் ளுேற்றிய இவ்வுலகமும் ஆகாயப் பூப்போல முற்றும் அபாவமாய்ப் போதலின்றுதலால் அவைகள் சதசத் விலக்ஷண அநிர்வசனீயமெனச் சொல்லப்படுகின்றனவாம்.

இதுவரையில் வாதஞ்செய்ததில் ஆகாய திருட்டாந்தம் அத்வைதிக ளுக்குச் சாதகமும் அதிலும் பெருஞ் சாதகமும் இந்தச் சோ. நாய்க்கருக் குப் பாதகமும் அதிலும் பெரும் பாதகமுமாய் முடிந்தமை காண்க. இனி ஷை ஆகாய திருட்டாந்த மிவருடைய மதத்துக்கே மோசமாதலைத் தெரி விப்பாம். ஆகாயத்திலிருந் துண்டான வாயுவாதிகளில் ஆகாயம் நிறைந்து மிருக்கின்றது; வாயுவாதிகள் ஆகாயத்துக்கு மிஞ்சாமல் உட்பட்டும் இருக் கின்றன. அது மண் கடமாய் விரிந்து அக்கடத்திலேயே நிறைந்து அக்கடம் மண்ணுக்கு மிஞ்சாமல் இருப்பதுபோலும், கயிறு பாம்பாய் விரிந்து அப் பாம்பில் நிறைந்து அப்பாம்பு கயிற்றுக்கு மிஞ்சாமல் இருப்பதுபோலும் இரு க்கின்றனவென்க. இங்ஙனமே பிரமம் உலகாய் விரிந்து அவ்வுலகில் நிறை ந்து அவ்வுலகு பிரமத்துக்கு மிஞ்சாம லிருக்கின்றது. இதனுல் பிரமம் விரி ந்ததென்ப துண்மையன் றெனவும் போலியெனவும் ஆகாயமும் அங்ஙன மேயாமெனவுமாகி, ஆகாயவுபமானம் இவரது துவைத சித்தாந்தத்தை மறுத்து அதோகதியாக்கி விட்டதென் றறிந்திடுக.

ஷை ஆகாயவாதத்தால் ஆகாயங் காரணமும் இதர பூத பௌதிகங்கள் காரியமும் ஆனமைபோன்றும் அதிலும் விவர்த்தகாரண காரியமானமை போன்றும் பிரமம் காரணமும் இச்சாக்கிரவுலகு காரியமும் அதிலும் விவர் த்த காரண காரியமுமாகி, உலகுக்குப் பிரமத்தை விவர்த்தோபாதானஞ் சொல்லும் அத்துவிதத்துக்குச் சாதகமும், அதை யொப்பாத துவிதிகளுக் குப் பாதகமுமாய், இவரதுமதத்துக் கிடையூற்றை யுண்டாக்கினமைகாண்க.

இனி ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவாதிக ளுற்பத்தியாம் வகையை ஆராய் ந்து பார்த்து, அதுவும் இவருக்குச் சாதகமா? பாதகமா? என்பதை விசாரிப் பாம். ஆகாயத்தின்கண் வாயுவாதிக ளுற்பத்தியாதல் தாய் குழவியைப்

போல் பின்னவாத மாகவா? பால் தயிரைப்போல் பரிணாமவாத மாகவா? வித்து மரம்போல் மற்றொரு பரிணாம வாதமாகவா? சூரியன் பிரதிபிம்ப சூரியனைப்போல் பிம்பப் பிரதிபிம்ப வாதமாகவா? நீர் அலையாதிபோல் அம்சாம்சிக வாதமாகவா? மண்கடம்போல் காரணகாரியவாத மாகவா? கயிறு அரவுபோல் விவர்த்தவாத மாகவா? இவைகளல்லாவிடில் வேறு எவைபோல்? தாய் மகனைப்போலென்னின்: தாய் ஒரு இடமும் மகன் ஒரு இடமுமாகிக் கண்டப்படுகின்றமையின் அகண்டமாகிய ஆகாயத்திற்கு இவ்வுவமானம் பொருந்தாது. அன்றித் தாயில்லாவிடத்தில் குழவி யிருப்பதுபோல் ஆகாயமில்லாவிடத்தில் வாயுவாதிக ளிருக்கவேண்டும். இது பிரத்தியக்ஷ விரோதமாமென்க. இனிப் பால் தயிராவதுபோ லென்னின்: பால் தயிர்போலென்பதில் பால்கெட்டுத் தயிராவதுபோல ஆகாயங் கெட்டு வாயுவாதிகளாகவேண்டும். தயிராகும்போது பாலில்லாமற் போவதுபோல் வாயுவாதிகளிருக்கும் இப்போது ஆகாய மின்றெனக் கூறவேண்டிவரும். ஆதலா லிஃதும் பொருத்தமன்று; இப்போது ஆகாய மிருத்தலினா லென்க. வித்து மரம்போலென்னின்: வித்துக்கெட்டு மரமாவதுபோல் ஆகாயங் கெட்டு வாயுவாதிகளாகவேண்டும். மரமாயிருக்கும்போது வித்தில்லாமற் போதல்போல வாயுவாதிகளா யிருக்கும்போது ஆகாயமில்லாமற் போகவேண்டும். வாயுவாதிகளா யிருக்கு மிப்போது ஆகாயமில்லையா? இது நிற்க, வித்துத் தானில்லாவிடத்தில் மரமாகின்றது. அதுபோல் ஆகாயமில்லா விடத்தில் வாயுவாதிக ளிருக்கவேண்டும். அன்றி வித்துடனே ஜலமுதலிய வஸ்துகள் சேர்ந்து விருக்ஷமாகின்றது. அதுபோல் ஆகாயத்துடனே இதர பொருள்கள் சேர்ந்து வாயுவாதிக ளாகவேண்டும். ஆதலா லிவ்வுபமானமும் பயனற்ற வுபமானமாம். சூரியன் பிரதிபிம்ப சூரியனாவதுபோல என்னின்: சூரியன் தானில்லாவிடத்திலுள்ள நீரிற் பிரதிபலித்துப் பிரதிபலன சூரியனாதல்போல ஆகாயமும் தானில்லா விடத்துள்ள யேதோ வொருபொருளிற் பிரதிபலிக்க வேண்டும். இங்ஙனங் கூறுவதனால் ஆகாயங் கண்டப் பொருளாய்விடும். அத்துடனே பிரதிபலிக்க மற்றொரு பொருளும் வேண்டும். ஆகாயத்தைவிட வேறுபொரு ளின்மையின் அது பொருந்தாது. நீர் அலையாதிபோ லென்னின்: இதுவுங் குற்றமாம். நீர், தானில்லாவிடத்தில் அலையாதிகளாய் எழக் காண்கின்றோம். அங்ஙனமே ஆகாயமில்லாவிடத்தில் வாயுவாதிகள் எழவேண்டும். பூரணமாய் ஆகாய மிருப்பதால் அது இல்லாவிடத்தில் வாயுவாதிகள் எழுகின்றன வென்பது வெறுஞ்சொல்லாம். அன்றி நீரை யலையாக்குதற்கு வாயுவாதிகள் இன்றியமையாமைபோல ஆகாயத்தை வாயுவாதிகளாக்க வேறுபொரு அத்தியாவசியம். உபமேயத்தில் ஆகாயத்தை யன்றி வேறுபொரு ளின்றென்பது திண்ணம். அன்றி நீர் விகாரமுற்றே அலையாதிகளா யாகின்றது. அங்ஙனம் ஆகாயம் விகாரத்தைப் பெற்றே வாயுவாதிக ளாதல்வேண்டும். இவ்வாறு தத்துவ நூலோர்ந்த எந்த மதிவல்லனாயினும் விளம்புவானா? இது இப்படி யிருக்கட்டும். நீரைத் தவிர அலையாதிகளுக்குப் பொருளுண்டா? அலையாதிகள் தோற்றமே யன்

றிப் பொருளின்று. அங்ஙனமே ஆகாயத்தை யன்றி வாயுவாதிகளுக்குப் பொருள் அபாவமாம். இனி மண்கடம்போ லென்னின்: மண்ணின்கண் விகார முண்டாகாது கடமாதலின்று. மண், தானில்லா விடத்திலேயே வனைதலாதித் தொழிலைப் பெறுகின்றது. அதுபோல் ஆகாயம் விகாரப் பட்டே கடமாதல் வேண்டும். அன்றி ஆகாயமில்லா விடத்திலேயே வாயு வாதிகளுண்டாதல் வேண்டும். அதுதவிர மண்ணையன்றிக் கடத்துக்குப் பொருளில்லை; கடம் வெறுந் தோற்றமேயாம். அங்ஙனமே ஆகாயத்தை யன்றி வாயுவாதிகளுக்குப் பொருளில்லா திருக்கவேண்டும்; அத்துடனே வாயுவாதிகள் வெறுந் தோற்றமாயு மிருக்கவேண்டும். இத்துணைத் தோஷ மிருக்கின்றமையின் இவ்வாதமும் சோம. நாயக்கருக்குப் பயன்படாமற்போ மென்க. இனிக் கயிற்றரவுபோல் விவர்த்தவாதமாகக் கூறின் யாதொரு ஆட்சேபமு மில்லாமற் பொருந்தும். கயிற்றின்கண் அரவு தோற்றமே யன்றிப் பொருளில்லை. கயிற்றுக்கு நஷ்டமில்லாமலும் கயிறு விகாரப்படா மலும் அரவு தோற்றுகின்றது. அன்றிக் கயிற்றுக்கு மிஞ்சாமலும் கயிறு ஸ்தானத்திலேயே தோற்றுகின்றது. இவ்வாறு ஆகாயம் நஷ்டப்படாமலும் விகாரப்படாமலும் வாயுவாதிக டோற்றுவதோடு, ஆகாயத்துக்கு மிஞ்சாமல் ஆகாயஸ்தானத்திலேயே தோற்றுகின்றன. கயிற்றைத் தவிர அரவில்லை யெனத் தெளிந்த பின்னர் அரவு தோற்றவில்லை. அவ்வாறு ஆகாயத்தை யன்றி வாயுவாதிக ளில்லையெனத் தெளிந்த பின்னரும் தோற்றுகின்றதே யென்பதற்கும் வாயுவாதிகள் அநுபவப்படுகின்றனவே வென்பதற்கும் கான னீர் சொப்பன ஜகங்களைத் திருட்டாந்தமாகக் காட்டி முன்னரே கூறி னும். ஆங்குக் கண்டுகொள்க. இந்த விவர்த்தவாதமே யுண்மையானது. இதனால் ஆகாயத்தில் மற்ற வாயுவாதிக ளிருப்பது விவர்த்தமாக வன்றி யுண்மையா யல்லவெனவும், இங்ஙனமே பிரமத்தின்கண் உலகிருப்பது விவர்த்தமாகவன்றி யுண்மையாய் அல்லவெனவும் ஏற்படுகின்றன. இது பற்றியே ஆகாய வுவமானங் கூறப்படுகின்ற தென்க. இதனை யோராது ஆகாய வுவமானந் தமக்குச் சாதகமாகவும் அத்வைதிகளுக்குப் பாதகமாக வும் இருப்பதுபோ லெண்ணிக் கூறி யேமாந்து மோசம்போனர்! எந்த வகையி னுழையப் பார்த்தாலும் சோம. நாய்க்கர் தப்பியோட வழியில்லை. ஒவ்வொரு வழியும் அடைக்கப்பட் டிருக்கின்றன; அதுவும் வச்சிரமலையி னல் அடைக்கப்பட் டிருக்கின்றன.

"ஆகாயந் தனக்கு விஜாதியான பல பொருள்களாக விரிந்திடாதது போலப் பிரமமும் தனக்கு விஜாதியான பல பொருள்களாக விரிந்திடாது என்பதுஞ் சித்தாந்தமாயின துணர்க" எனப்பேசி உண்மையாகவே வேதா ந்த வழக்கறியாரெனக் காட்டிக்கொண்டார். இவர் நூற்பிரமாணங்களை வைத்துக்கொண்டு வாதஞ்செய்கின்று ரில்லை. தான்றோன்றித் தம்பிரானய் வாயில்வந்தபடி பேசுகின்றார்.

சுக்கில யஜுர்வேதம் பைங்களோபநிஷத் க-வது அத்தியாயம்.

"அந்த ஆன்மா (ஆன்மாவென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் பிரமம்) வினிடத்திலிருந்து ஆகாய முண்டாயிற்று. ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும் வாயுவிலிருந்து அக்கினியும் அக்கினியிலிருந்து அப்புவும் அப்புவிலிருந்து பிருதிவியு முண்டாயின."

ஷ ௩-வது அத்தியாயம்.

பூமியைச் சலத்திலும், சலத்தை யக்கினியிலும், அக்கினியை வாயுவிலும், வாயுவை ஆகாயத்திலும், ஆகாயத்தை யகங்காரத்திலும், அகங்காரத்தை மகதத்துவத்திலும், மகதத்துவத்தை அவ்யக்தத்திலும், அவ்வியக்தத்தைப் புருஷனிலும் கிரமமாக லயிக்கச்செய்கிறான்.

பிரமகீதை தைத்திரிய உபநிடதம்.

அஞ்ஞான மாயாசத்திக்குச் சான்று யகத்துறை யசலவான்மாவை
மெய்ஞ்ஞானப் பரத்தில் வேறறக் காணுமவன் பிரம பீசனின் மிக்கான்
மெய்ஞ்ஞானப் பரத்தில் வேறறுஞ்சத்தி மிச்சிரமித்த வான்மாவிற்
பைஞ்ஞாகமாலை போலவே தோன்றப்படும் பஞ்சீகரித்துளவான். (கஅ)

வாயுவென்று பெயருடைய பரிசம் வானத்துண்டாயத்
தேயுவதிலே தோன்றிற் றவ்வனலிலப்பு முண்டாயத்
தோயமதனில் மண்ணுதித்தது சூக்கும மைந்தையும் பஞ்சீகரிக்கத்
தாயவிறைவ ளுக்கினையாற் றூலபஞ்ச பூதமுமாம். (கக)

விஷ்ணுபுராணம் ஆறும் அம்சம் நாலாம் அத்தியாயம்
பிராகிருதப் பிரளயம்.

பிருதிவியானது அதைச் சூழ்ந்த அப்புவிலும், அவ்வப்பு அதைச் சூழ்ந்த தேஜசிலும், அத்தேஜசு அதைச் சூழ்ந்திராநின்ற வாயுவிலும், அவ்வாயு தன்னைச்சூழ்ந்த ஆகாயத்திலும், அவ்வாகாயம் அகங்காரத்திலும், அவ்வகங்காரம் மகத்திலும் லயமாகின்றன.

என்று கூறியிருப்பதால் ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவாதிக ளுண்டாய் ஒடுங்குகின்றன வென்பது சுருதி முதலிய நூற்பிரமாண மென்பதாம். இதில் ஆகாயத்திலிருந்துண்டான வாயுவாதிகள் ஆகாயத்திற்குச் சுஜாதியா? விஜாதியா? ஆகாயத்திற்கு வாயு தேயு அப்பு பிருதிவிகள் சுஜாதியல்ல, விஜாதியே யென்பது காட்சியளவை யாகலினானும், ஷவாயுவாதிகள் ஆகாயத்தின் காரியமென்பது சுருதிநூற் பிரமாணமாகலினானும் 'அவ்வாகாயம் தனக்கு விஜாதியான பல பொருள்களாக விரிந்திடாது' என்று கூறிய விவாது வாக்கியம் மருள்வாக்கியமும் அப்பிரமாண வாக்கியமும் ஞானநூ லாராய்ச்சியில்லாப் பேதையர் வாக்கியமுமாமென ஒறுத்திடுக. காரணத்தின் றன்மையைவிட்டு வேறு தன்மையாகக் காரியம் விரியுமோ வென்று கேட்கலாம். விரியுமென்பதை அநுபவத்திலேயே காட்டுகின்றோம்.

வித்தின் றன்மையைவிட்டு அரும்பு பூ பிஞ்சு காய் பழம் இலை பட்டை வேர் விழுது முதலியவைகளோடுங்கூடி விருக்ஷமாக மாறுவதும், விந்துவின் றன்மையைவிட்டு மாமிசம் உதிரம் என்பு மூளை தோல் மயிர் நகம் முதலியவைகளோடுங் கூடி யுடலாக மாறுவதும், இந்திரசால சத்தியிலிருந்து வேறு தன்மையான பலவிஜாதிப் பொருள்களுண்டாவதும், சித் வடிவமான புத்தியினின்றும் ஜன்னிகாலத்தில் அசித்வடிவான பலவிகார வடிவுகளுண்டாவதும், மனத்திலிருந்து சொப்பனசகமுண்டாவதும் காட்சிப் பிரமாணமன்றோ? காரணத்தில் அங்ஙனமாய சத்தி யிருந்தமையான் விஜாதிவடிவங்களுண்டாயின வென்னின், அங்ஙனமே விஜாதியான வாயுவாதிகள் தோன்றுதற் கியைந்த சத்தி யிருந்தமையான் ஆகாயத்தினின்றும் விஜாதியான வாயுவாதிகளுண்டாயின வென்பதாம். இவ்வாறே ஞானரூபமான பிரமத்தினின்றும் அஞ்ஞானரூபமான (விஜாதிரூபம்) உலகுதித்த தென்க. வித்துஜாதியைவிட விருக்ஷஜாதியும், விந்துஜாதியைவிட வுடல்சாதியும், இந்திரசால சத்திசாதியைவிட இந்திரசாலப் பொருள்சாதியும், மனசாதியைவிடச் சொப்பனவுலக சாதியும், ஆகாயசாதியைவிடச் சதுர்ப்பூதசாதியும்வேறுசாதியாவது போல் பிரமஜாதியைவிட உலகஜாதி வேறுஜாதியாமென் றறிக. பிரமத்துக்குச் சுஜாதி விஜாதி சுகத பேதங்களில்லை யென்று சுருதி முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றனவே யென்னின், இல்லையென்று கூறுவதும் உண்மைதான்; உண்மை யென்று கூறுவது முண்மைதான். "உண்டு என்றுவது கூறவேண்டும், இல்லை யென்றுவது கூறவேண்டும், அதைவிட்டு ஒன்றுக்கொன்று நேர்மாறாக இரண்டையுஞ் சொல்வது கூடாது" என்னின், கயிற்றுக்கு அரவு வேறு ஜாதியென்ப துண்மை. ஆயினும் கயிற்றையன்றி யரவுக்குப் பொரு ளில்லை. அரவுக்குப் பொருள் யாதென வாராய்ந்துழிக் கயிறேயாம். அரவென்பதற்குப் பொருள் முக்காலத்தும் அதாவது அரவாகத் தோன்றுதற்கு முன்னரும், அரவில்லையெனத் தெளிந்தபின்னரும், அரவாகத் தோன்றுங்காலத்தும் இல்லை; இருப்பது கயிறேயாம். முக்காலத்தும் கயிறு உள்ளதாகவும் அரவு இல்லதாகவும் ஆகின்றமையின் கயிற்றுக்கு வேறு ஜாதி அதாவது அரவு ஜாதிப்பொரு ளின்றென்பது முண்மையே; பிராந்தியாக வொருகாலத்து விஜாதியாய் அரவுதோன்றுதல்போ லுண்மையின் அத்துணையு முண்டென்பது முண்மையே. ஆயினும் சித்தாந்தமாக ஆராயுமிடத்து விஜாதிப்பொருள் இன்றென்பதே திண்ணமென்க. இங்ஙனமே ஆகாயத்தின்கண் சதுர்ப் பூதங்களும் பிரமத்தின்கண் இவ்வுலகமுமாம். வியாவகாரிகத்தில் உலகுண்டெனக் கூறுவதை யித் துவிதமதத்தினர் பாரமார்த்திகத்திலு முண்டென மயங்கிக் கூறி, அடிக்கடி அத்வைதிகளால் கண்டிக்கப்பட்டுப் பின் வாய் திறக்க வழியின்றி வாளா போகின்றனர்.

இது விஷயமாக விவரை யொருகேள்வி கேட்போம். 'பிரமமும் தனக்கு விஜாதியான பலபொருள்களாக விரிந்திடாது' என்கின்றூரே. இதற்கு மாறாகப் பிரமவடிவான சிவன் பன்றியுரு வெடுத்தாரே. அதுமாத்திர மெப்

படிக் கூடும்? பிரமத்துக்குப் பன்றி சுஜாதியா? விஜாதியா? பிரமம் அரூபம், பன்றி ரூபம். பிரமம் மூக்காலத்துள்ள சத்துப் பொருள், பன்றி யோர் காலத்துள்ள அசத்து அல்லது சத்துப்போலிப் பொருள். பிரமம் சித்துப் பொருள், பன்றி வடிவம் ஜடப்பொருள். பிரமம் ஆநந்தப் பொருள், பன்றி யுருவந் துக்கப்பொருள். பிரமம் நித்தியப்பொருள், பன்றியுருவம் அநித்தி யப்பொருள். பிரமம் அகண்டப்பொருள், பன்றியுருவஞ் கண்டப்பொருள். பிரமம் நிர்க்குணப்பொருள். பன்றியுருவஞ் சகுணப்பொருள். பிரமம்நிஷ்களப் பொருள், பன்றி யுருவம் சகளப்பொருள். பிரமம் அழியாமலின்று மிருக் கின்றது, பன்றியுருவம் அன்றே யழிந்துவிட்டது.

பிரமம் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதன்று, பன்றி யுருவம் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதொன்று. பிரமம் வாக்குமனங்களுக் கெட்டாதது, பன்றி யுருவம் வாக்குமனங்களுக் கெட்டத்தக்கது. பிரமம் ஆதாரப்பொருள், பன்றியுரு வம் ஆதேயப்பொருள். பிரமம் போக்குவரத் தில்லாதது, பன்றியுருவம் போக்குவரத்துள்ளது. பிரமம் காரணப்பொருள், பன்றி காரியப்பொருள். பிரமம் நிரவயப்பொருள், பன்றி யுருவம் அவயப்பொருள் பிரமம் அநாதிப் பொருள், பன்றி ஆதிப்பொருள். பிரமம் நிஷ்ப்ரபஞ்சப்பொருள், பன்றி ப்ரபஞ்சப்பொருள்.

பரமசிவன் தனக்கு ஒருவகையிலல்ல, பலவகையாலும் விஜாதியான அதிலும் பகைச்சாதி வுலகவுருவான பன்றியுருவு கொள்ளுவது இவருக்கு நியாயமாயிருக்க, பிரமம் உலகாக விரியுமென அத்வைதிகள் சொல்வது மாத்திரம் என் நியாயமாய்த் தோன்றவில்லை? பிரமத்துக்கு விஜாதியான பன்றியுருவந் தோன்றுவதற்கு நியாய மேற்படும்போது பிரமத்துக்கு விஜாதி யான வுலகு தோன்றுவதற்கு நியாய மேற்படாதா? இவர் பிறரை ஆக்ஷே பிப்பதற்கு மாத்திரம் வெகு அவசரத்துடன் ஒட்டமாய் மார்பைக் காட்டிக் கொண்டு வீரத்தோடு ஓடிவருகின்றார்; அதைத் திருப்பிக்கேட்டாலோ முது கைக் காட்டிக்கொண்டு தோல்வியுடன் பறந்துபோய்க் குகையில் ஒளிந்து படிற்றொழுக்கவேட விரதம் பூணுகின்றார். இதனால் இவர் கொள்ளெனில் வாயைத் திறப்பவரும் கடிவாளமெனில் வாயை மூடுபவருமா மென்பதாம். பன்றியுருவு யதார்த்தம்போற் றோன்றுவதேயன்றி யதார்த்தமல்ல, உலகு அங்ஙனமன்று, யதார்த்தமாய் அநுபவப்படுகின்றதென்னின், உலகு எவ் வளவு யதார்த்தமோ எவ்வளவு அநுபவமோ, அவ்வளவு யதார்த்தமும் அவ் வளவு அநுபவமும் ஷை பன்றியினிடத்திலு முண்டென்பதற்குச் சான்று, பன்றிக்குட்டிகள் பால் அருந்தி ஜீவித்து வளர்ந்தமையேயாம். இவ்வாறு பல வேறுபாடுகளிருக்கின்றன. இவைகளினாலே யெல்லாம் பிரமஜாதிக் குப் பன்றிஜாதி விசாதியாயிருப்பது மாத்திரமன்றிப் பகைஜாதியாயு மிருக் கின்றது. இதற்கு இந்தத் தத்துவ சாஸ்திரியார் யாது விடை தருவாரோ அறியேம்! இவராதசங்கையை யோசிக்கின் "மகன் செத்தாலுஞ் சாகட் டும், மருமகள் கொட்ட மடங்கினாற் போதும்" என்னும் பழமொழிப்படி

தன்மதத்துக்குக் கெடுதி வந்தாலும் வாட்டும்; அத்வைதமதம் கண்டிக்கப் பட்டாற்போதும் என்று கருதுகின்றவர்போற் றோன்றுகின்றது. இன்னும் இவருடைய விவேகசூனியத்தைப் பாருங்கள்! "இனிப் பிரமமே, அஃது வேறு இடத்தில் வியாபித்ததின்று என அவர் வாதிக்கலாம், அப்போது அப்பிரமம் பலவாய் விரிந்ததென்னும் வாதம் நசித்திடும்" என்கிறார். இதற்குச் சமாதானஞ் சொல்லி அவருடைய மருளை நிவர்த்திக்கின்றோம். பிரமம் வேறு இடத்தில் வியாபிக்கவில்லை; தன்னிடத்திலேயே வியாபித்ததென்பதாம்.

பிரமம் வியாபித்ததென்பது பொருளாகவல்ல; தோற்றலாக. கானல் நீர் அலை திவலையாக வியாபித்ததென ஒரு விதத்தில் சொல்ல இடந்தரினும் மற்றொரு விதத்தில் அவ்வாறு வியாபிக்க வில்லையென்று சொல்லுதற்கே இடந்தருகின்றதன்றோ? அவ்வாறே பிரமம் உலகாய் வியாபித்ததென் றொரு விதத்தில் சொல்ல இடந்தரினும் மற்றொரு விதத்தில் அவ்வாறு வியாபிக்க வில்லையென்று சொல்லற்கே யிடந்தருகின்றது. வியாபித்ததென்பது பூர்வபக்ஷம்; வியாபிக்க வில்லையென்பது சித்தாந்தம். பிரமம் நீக்கமின்றி யெங்கும் நிறைந்திருப்பதால் அது வியாபிக்கமாட்டாது; வியாபிக்கின்றதென்னின் வியாபிக்க விடம்வேண்டும். வேறு இடமின்மையான் வியாபித்ததென்பது வியாவகாரிகமாம். வேதாதி கலைகளில் பிரமம் வியாபித்ததென்றும் சொல்லுகின்றது; வியாபிக்க வில்லையென்றும் சொல்லுகின்றது. அவ்வாறே இரண்டையும் அத்வைதிகள் சொல்லுகின்றார்கள். இவர், பூர்வபக்கமின்னதெனவும் சித்தாந்த மின்னதெனவும் ஓராது, "எருமை, குளத்து நீரைக்கலக்கி ஆபாசஞ்செய்வதுபோல" வேதாந்தத்தை ஆபாசஞ்செய்ய வருகின்றார். நீரைக் கலக்குவதால் தெளிந்த நீரை எருமை குடிப்பதற் கியலாமற் போகின்றது; அதுபோல வேதாந்தத்தைக் கலக்குவதால் அதனுண்மையை யுணராமற்போய் மயங்கிக் கெடுகின்றார். இவர் வேததூஷணம், வேதாந்ததூஷணம், ஆன்றோர்தூஷணம் முதலிய பெருந் தூஷணங்கள் செய்து அதிபாதகத்தைத் தேடிக்கொண்டா ரானதால் இவரது அபக்குவ அனதிகாரத்தை யுணர்ந்து, நல்லோர், இவருக்கு வேதாந்த ரகசியங்களைச் சொல்லித் தாமாட்டார்கள். இவருக்கு வேதாந்தத்தைப் படிக்கவும் ஆசையிருக்கிறதுபோலிருக்கிறது. அதனாலிப்படிப்பட்ட ஆக்ஷேபங்களைக் கிறுக்கி விட்டால் யாரேனும் சமாதானஞ் சொல்லுவார்கள், அப்போது படித்துக் கொள்ளலா மென்று பார்க்கிறாராக்கும்! பிரமம் பரிபூரணமாயிற்றே, அது எப்படி வியாபிக்குமென்கிற ஐயம் நெடுநாளாய் இவருள்ளத்திற் குடிபுகுந்து வாட்டுகிறதுபோ லிருக்கிறது. அந்த ஐயத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளத் தமது மதத்தி லிடமில்லாது போகவே இந்தக் கேள்வியை அத்வைதிகளிடத்தில் விட்டார் போலும்! உலகு உண்மைப் பொருளென்று அத்வைதிகள் கொள்ளவில்லையென உண்மையா யிவருணர்ந்திருந்தால் ஷை ஆக்ஷேபம் மறந்தும் இவருக்குத் தோன்றாது. இனியேனும் உண்மையை யுணர்ந்து பிராந்தியை யொழித்து உய்தி பெறுவாராக.

தமக்கு நேரே பதில்சொல்வதை யெல்லாம் சொல்லாதுபோல்வைத்து 'இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா' என்னும் வேடங்கொண்டு மறுபடியும் மறுபடியும் ஆக்ஷேபிக்கு மிந்தச் சோம. நாயக்கர், பிறருக்குச் சொன்ன சமாதானத்தைக் கவனிக்கப் போகின்றனரா? உண்மையை விசாரிக்க வந்தாலன்றோ கவனிக்கப் போகின்றார்? மூக்கறுப்புண்டவன், தன்னைப் பலர் பரிகசிப்பதால் அதனிமித்தம் எல்லோரையும் மூக்கறுக்கத் தந்திரஞ் செய்வதுபோல், விசாரணையின்றிச் சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட் கியையாத போலிமதத்திற் புகுந்து, பலருடைய ஆக்ஷேபங்கட்கும் சமாதானஞ்சொல்ல வியையாமல் அவமானப்பட்டு அவ்வவமானஞ் சகியாமல் யாவரையும் தம்போலாக்கப் பார்க்கின்றார். இந்தக் கபட்டுத்தனமுடையார்க்கு உண்மை யெங்ஙனம் விளங்கப்போகின்றது? பிறருக்குச் சொன்ன சமாதானத்தைக் கவனியாமல் ஆக்ஷேபிக்கின்றது இவருடைய சுபாவமாம் என்பதற்கொப்ப இவர் கேட்குங் கேள்வியையும் இவர் கேட்பதற்கு முன்னரேயே ஒருவர் கேட்டதற்குச் சமாதானம் சொல்லி யிருத்தலையும் இங்குக் காட்டிச் சோ. நாய்க்கருடைய படிற்றொழுக்கத்தையும் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

"பொன்பணிக ளாயினவாறும் பிரமம் பலவாயின தன்மையை யாம் கூறவேமென்று அவர் வாதிக்கலாம். அதுவுங் கூடாது. ஏனெனின் பொன்னைப் பூணுக்கிப் புனைவாரில்லாதபோது, அந்தப் பொன் தானே பூணுகமாட்டாது" என்பதே இப்புத்திமானுடைய ஆக்ஷேபம். யானை மண்ணைவாரித் தன் தலையில் தானே போட்டுக்கொள்வதுபோல இல்லாத கேள்வியை யெல்லாம் எடுத்து மேற்போட்டுக்கொண்டு, அதன்வழியே தமது மதத்திற்குப் புண்ணையுஞ் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகின்றார். நியாயமாகவோ அநியாயமாகவோ தெரிந்தோ தெரியாமலோ இவர் முன்னோர் ஒன்றை யெழுதிவைத்துவிட்டால் அதன் உண்மையைத் தருக்கவாயிலாக வுணர்வதைவிட்டு அதை மெய்யென்று நம்பி உடும்புப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொள்ளுகின்றனர். அதன்பிறகு ஆட்டுக்கூட்டம்போல் ஒருவர் பின்னொருவராகப் பலருஞ் செல்கின்றனர். அதனுண்மையை யெவ்வளவு எடுத்துச் சொன்னாலும் புத்தியி லேறுவதில்லை; எருமையினால் செவிகொடுத்துக்கேட்பதுமில்லை. "தாம் பிடித்த முயலுக்கு முன்றேகால்" என்பதற்கொக்கச் சொன்னதையே சொல்லிப் பிடிவாதஞ் செய்கின்றார்கள். இந்த விஷயமாக யாழ்ப்பாணத்து இந்துசாதன பத்திராதிபருக்குத் "தத்துவ விசாரணை புரிவோன்" என்பவர் காவருஷத்துப் பிரமவித்தியாவில் கொடுத்த பதிலே இவருடைய ஆக்ஷேபத்துக்குச் சமாதான மாகுமென்று, அதையே யிங்கெடுத்துக் கூறுவோமாக.

அது வருமாறு:—

"மேற்கூறிப்போந்த அனுபவங்களால் பிரபஞ்சங் காரியப்படுவேது பெருமாணுகிய காரணனிடத்திலென்று துணியுமிடத்துப் பொன்னுகிய காரணத்தினின்றும் பூஷணமாகிய காரியம் வெளிவருவதுபோல் பிரமமே பிரபஞ்ச

மாகக் காரியப்படுவதுபோலுமெனின், பொன்னாகிய காரணத்தைப் பூஷணமாகக் காரியப்படுத்தும் வினையாளனை நாடுமாபோல் காரணமாகிய பிரமம் பிரபஞ்சமான காரியமாவதற்கு வேறொரு பிரமத்தை நாடவேண்டிவருமாகலின் அங்ஙனந் துணிவது பழுதாகும்" என்றதவர் கூற்று.

இதனால் பிரமத்தை முதற்காரணமாகப் பகரப்படாது, பின் வரைகின்றதுகொண்டு நிமித்தகாரணமாகப் பகரவேண்டுமென்று விளங்குகின்றது. பொன்னாகிய காரணத்தைப் பூஷணமாக்க வொரு வினையாளன் வேண்டுமோபோல், பிரமத்தைக் காரியப்படுத்த வெறொரு பிரமம் வேண்டுமென்னில், இந்தத் தோஷம் நிமித்த காரணத்தும் வருகின்றது. பொன்னான காரணத்தைப் பூஷணமாகக் காரியப்படுத்தும் நிமித்த காரணனைப் படைக்க வேறொரு நிமித்த காரணன் (ஒருவன்) வேண்டுமோபோல நிமித்த காரணமான பிரமத்தைப் படைக்க வேறொரு நிமித்தகாரணப் பிரமம் வேண்டும்; அதைப் படைக்கப் பிறிதொரு பிரமமும் இவ்வாறு செல்லச்செல்ல அனவஸ்தா தோஷமெய்தும். பொன்னைப் பூஷணமாக்கும் வினையாளனை யுவமானங் கூறுவதிற் பின்னும் ஓர் தோஷமுண்டாகிறது. அஃதியாதெனின், வினையாளன் பரிபூரணமானவனன்று; அபரிபூரணப் பொருளானவன். அவன், தனக்குப் பின்னமான பொன்னைத் தானில்லாவிடத்தினின்றுமெடுத்து, தானில்லாவிடத்துப் பூஷண மாக்குகின்றான். அவ்வாறே பிரமமானது பரிபூரணமின்றி ஏகதேசப் பொருளாக வேண்டும். அதற்கு மாயையென்னும் முதற்காரணப் பொருள் ஒன்று பின்னமாயிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமான மாயையை யெடுத்துத் தனக்கு அன்னியமான இடத்தில் காரியப்படுத்தி உலகாக்க வேண்டும். காரியமான பூஷணமும் நிமித்த காரணனான வினையாளனும் வேறு வேறு யிருப்பதுபோலக் காரியமான வுலகும் நிமித்த காரணனான பிரமமும் வேறு வேறு யிருக்கவேண்டும். இங்ஙனங் கூறுவதனால் பிரமம் பரிபூரணப் பொருளென்பதற்கு விருத்தமாம்.

அடுத்த 23உ பத்திரிகையில் "முதற்காரணமாகிய மண்ணைக்கொண்டு துணைக்காரணமாகிய தண்டசக்கரங்களால் நிமித்த காரணனாகிய குலாலன் பாண்டங்களை வனையுமாபோல மாயையாகிய மண்ணைக்கொண்டு தன் சத்தியாகிய தண்டசக்கரங்களால் கடகலசாதிகள்போலும் தனுகரண புவன போகங்களைக் குலாலனையொத்த கடவுள் ஆன்மகோடிகளுக்குக் கொடுத்துப் பொருளுடையவராய்" என்றுவரைந்தனர். இதிலுள்ளமண், தண்டசக்கரங்கள் குலாலன் இவைகளெல்லாம் பின்னப்பொருள்கள். இந்த வுவமானத்தைக் கொண்டுபோய்ப் பரிபூரணப் பிரமத்துக்கு எங்ஙனங் கூறலாகும்? ஒரு அளவில் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும்பொருள் அதற்குட்பட்டதும், மிஞ்சாததுமான பின்னப்பொருளை யெடுத்துக் காரியப்படுத்துந் திருட்டாந்த மொன்றெடுத்துக் கூறினால் சரியான திருட்டாந்தமாகும். அவர் கூறியதில் மற்றொரு தோஷமுமுளது. அஃதியாதெனிற் பாண்டங்களை வனைதற்குத் தண்டசக்கரங்களைத் துணைக்காரண மென்றார். சத்தி தன்னைத்தவிரப் பின்ன

மன்று, அபின்னமே. சத்தியானது குணமாதலின், குணங் குணிக்கு அபின்னமேயாம். தண்ட சக்கரங்களோ குலாலனுக்குப் பின்னம்; பின்னவுபமானத்தை அபின்ன வுபமேயத்திற் காட்டுவது பொருத்தமன்று. கடவுளுக்குச் சத்தி குணமாகலின் அச்சத்தி அபின்னமெனவே கூறத்தகும். கடவுளுக்கு மாயை பின்னமெனின் கடவுள் அபரிபூரணராகின்றார். அபின்னமெனின் அபின்ன வுவமேயத்துக்கு நிமித்தகாரணனான குலாலனினும் பின்னத்துவமுள்ள மண் உவமானத்தைக் கூறுதல் சரியன்று. சத்தியும் மாயையும் குணமாகக் கூறாது பொருளாகக் கூறுமிடத்து, கடவுள் பரிபூரணராகலானும் அவரில்லாவிட மின்மையாலும் சத்தான கடவுளிடத்துப் பிறிதொரு பொருளிருத்தல் அசம்பவமாம்; அன்றி யுக்தி யனுபவங்கட்கு மாறும். இரண்டு சத்துப்பொருள் ஒரு இடத்தின்க ணிருத்தல் அமையாது. ஆகாயம் மற்ற நான்கு பூதங்களிடத்து மிருத்தல்போ லிருக்குமெனின் அஃது பொருந்தாது. ஆகாயம் காரணம்; மற்ற நான்கு பூதங்களும் காரியம். காரணமானது காரியத்தின்கணிருத்தல், காரணம் எங்ஙனஞ் சத்தோ, அங்ஙனமே காரியஞ் சத்தாயிருந்து அதிலிருக்கிறதெனக் கூறுதல் கூடாது. மண்ணின்கண் கடஞ் சத்தன்று. மண்ணை நீக்கிப் பார்க்குமிடத்துக் கடத்துக்குப் பொருளின்று. மண்ணின்கண் கடம் வினைதற்கு முன்னரும் அழிவுபாடெய்தபின்னருமின்று. இடைநின்ற காலத்து மாத்திர முளதாகக் கூறப்படுகின்றது. அக்காலத்தும் மண்ணைப்போல் கடம் ஓர் சத்துப்பொருளாய் நிகழவில்லை. மண்ணின்கண் வளைதல் குவிதல் முதலிய குணங்களே நிகழ்கின்றன. அக்குணங்களும் கற்பிதமே. அம்மண்ணைத் தனித்தனியே யுற்றுநோக்குழி வலைதல் குவிதல்களும் அபாவமாம். ஆதலால் காரணத்தின்கண் காரியஞ் சத்துப்போலியே யன்றிச் சத்தன்று. காரணஞ் சத்து; காரியஞ் சத்துப்போலி. அவ்வாறின்றிக் காரணமுஞ் சத்து, காரியமுஞ் சத்தெனின் காரிய முன்னில்லாதிருந்துண்டாவதெனச் சொல்லப்படுகின்றது. எது முன்னின்றோ அது ஓர் போது முளதாதலின்று; இல்லது வாராதென்றமையானென்க. காரிய மழிவுபாடெய்திய தென்பது மங்ஙனமே. காரிய மழிகின்றதெனின் உள்ளதின்றாத லெங்ஙனமாகும்? உளதிலதாமாயின் "உள்ளது போகாது" என்றவாக்கியங் குற்றமாம்.

ஷ 23வ பத்திரிகையின்கண் கூறுகின்ற மற்றொரு விஷயத்தினைக் கவனிப்பாம். அது இது:—"பிரமத்தினின்றும் உலகம் வந்தது என்று கொண்டாலென்னையெனின், இது விபரீத வுணர்ச்சியாம். எவ்வாறெனின் பிரமம் சித்தும், உலகம் அசித்துமாகலின், கடத்திற் படமும் படத்திற் கடமும் பிறவாதனபோல் சித்தாகிய பிரமத்தினின்று அசித்தாகிய உலகந் தோன்றாதென்பதே துணிபு" என்பது. இதிற் சித்தினின்றுஞ் சடந் தோன்றாதென்ப தவர் சித்தாந்தம். அதை ஆலோசிப்பாம். நாம் பார்த்த வுலகப் பொருளில் ஒன்றைஅஃதில்லாக்காலத்து அதனை நினைப்போமாயின் அது மனத்திற்குப் புலப்படுகின்றது. புலப்படும் அப்பொருள் எதினின்று தோன்றியதெனப் பார்ப்போமாயின் மனத்தினின்றுந் தோன்றியதாய் விளங்கும். விளங்கு

கின்றமையின் அப்பொருளுக்கு அம்மனம் முதற்காரணமாகும். பித்தவுபரியாய் ஜன்னிகண்டு, புத்தி தடுமாறிநின்ற வொருவனுக்கு அவன் புத்தியினின்றும் பலபொருள்கள் தோன்றுகின்றன; தோன்றும் பொருள்கள் சடமாகவு மிருக்கின்றன. அச்சடப் பொருள்களுக்கு மனம் முதற்காரணமாகும். சொப்பனவுலகில் காணப்படுஞ் சடப்பொருள்கள் சித்தானமனத்தினின்றே யுதிக்கின்றனவென்பது தினம் அனுபவம் .இவ்வகையே பலதிருஷ்டாந்தங்களிருக்கின்றமையால் சித்தினின்றுஞ் சடந்தோன்றலாம். இது கடத்தினின்றும் படமும் படத்தினின்றுங் கடமு முண்டாதல்போலன்று. இது கூடாத காரியம். சித்தினின்றுஞ் சடமுண்டாவது நமக்கனுபவமாம். எந்தெந்தச் சத்திகள் எதெதின்கண் உளவாமோ அந்தந்தச் சத்தியினின்றும் அததற்கினமான காரியங்கள் பிறக்கும். சத்தி யில்லாவிடில் எந்தப்பொருளுங் காரியப்படாது. மண்ணின்கண் கடசத்தியிருந்தமையான், கடமான காரியமுண்டாகின்றது. படசத்தி யின்மையான் படமுண்டாதலின்று. ஆற்றுமண் கடல்மண் இவைகளிடத்துக் கடசத்தி யின்மையான் கடமுண்டாவதின்று; சித்தின்கண் சடசத்தியிருத்தலினால் சடமுண்டாகின்றது. சத்தாகிய பிரமத்தினின்றும் அசத்தாகிய உலகந் தோன்றாதென்று கூறினாரன்றோ? அதையுமாராய்வாம். இது நமது அனுபவ விரோதம். ஒரு பொருள் சத்தாயிருந்தே அதினின்றும் அசத்துப்பொருள் தோற்றவேண்டும். ஒன்றுமில்லாவிடத்து அசத்துத் தோற்றம் நிகழ்தற்கு அனுபவம்எங்குங்காண்கிலேம். திருட்டாந்தமாகக் கயிறென்னும் சத்துப்பொருள் ஒன்றிருந்தே அதன்கண் அரவென்னும் அசத்துப் பொருளும், கானலென்னும் சத்துப்பொருளொன்றிருந்தே அதினின்றும் நீரென்னும் அசத்துப்பொருளுந் தோற்றக் கண்டாம். கயிறில்லாவிடத்து அரவும் கானலில்லாவிடத்து நீரும் காண்கிலேம். இனிச் சித்தினின்றும் அசித்துத் தோன்றாது என்பதனால் சித்தினின்றும் சித்துத் தோன்றுமென்ற தவர் கருத்தென விளங்குகின்றது. சித்தினின்றும் சித்துத் தோன்றுவது கடத்தினின்றும் படந் தோன்றுவதுபோ லன்றாக்கும். அங்ஙனமாயின் சித்தினின்றுஞ் சித்துத் தோன்றுதற்கு ஓர் உதாரணங் கூறக் கேட்கின்றோம்.

நிற்க, சத்தின்கண் அசத்துத் தோன்றாதென்பதனான் அசத்தின்கண் அசத்துத் தோன்றுமென்ப தவர் கருத்துப்போலும். அவ்வாறு தோன்றுமாவென ஆய்ந்திடுவாம். மலடி மைந்தன் அசத்து; அவனிடத்து ஆகாயத் தாமரை யுண்டாமா ? ஆகாயத்தாமரை அசத்து. அதினின்றும் மலடிமைந்தன் உண்டாவனா? கயிற்றிற்பாம்பு அசத்து;அதனின்றும் அசத்தான கானல் நீருண்டாமா? இவைக ளாகாவென்பது திண்ணம். மற்றொன்றைப் பார்ப்போம். சத்தின்கண் அசத்துண்டாகாது என்பதனான் சத்தின்கண் சத்தே யுண்டாமெனப் பாரிசேட நியாயத்தா லேற்படுகின்றது. அங்ஙனமேல் சத்தினின்றுஞ் சத்துண்டாவது எதுபோல்? வித்திலிருந்து மரமுண்டாவது போலா? பாலிலிருந்து தயிருண்டாவதுபோலா?நீரிலிருந்து அலையுண்டாவது போலா? மண்ணினின்றுங் கடமுண்டாவதுபோலா? வித்தினின்றும் மா

முண்டாவதுபோ லென்னின் வித்து வெகு சிறியது; அதினின்றும் பெரிய விருக்ஷ முண்டாவது ஓர்போதுமின்று. விரை காற்பலமென்றும், விருக்ஷம் ஒரு பாரமென்றும் வைத்துக்கொள்ளுவோம். வைத்துக்கொண்டு பார்க்கின் காற்பல எடையிலிருந்து ஒரு பாரம் எப்படி வரும்? வாரா தென்பது திண்ணம். பின்னையெப்படி? காற்பல விரையோடு, நீர், வாயு, பிருதிவி முதலியன $25599\frac{3}{4}$ பலஞ் சேர்ந்து ஒருபார விருக்ஷமாகின்றது. ஆதலால் காரணமான காற்பல வித்திலிருந்தே ஒரு பாரமான காரிய விருட்ச முண்டாகின்றதென வுரைத்தலமையாது. காரியமான விருக்ஷம் எவ்வளவு எடையோ அவ்வளவு எடை காரணமான வித்திலில்லையெனத் தெரிகின்றது. காரணமான காற்பலத்துடன் $25599\frac{3}{4}$ பலம் நீர் முதலியன சேர்ந்து காரியமாகின்றது. காற்பல எடை வித்தும் $25599\frac{3}{4}$ பல எடை நீர் முதலியனவுஞ் சேர்ந்து காரணமாகி, அவற்றின் கலத்தலே காரியமென்று கூறப்படுகின்றது. ஆகையால் காரணத்தின் கூட்டத்தையன்றிக் காரிய மென்பதற்குப் பொருளில்லை. இதனால் காரணத்தின் மாறுதலையே காரியமென்று விவகாரத்தி னிமித்தஞ் சொல்லப்படுகின்றது. காரணத்திற்கு எப்படிப் பொருளுளதோ அப்படியே காரியத்திற்குப் பொருளில்லை; காரியம் வெறுந் தோற்றமேயாம். தோற்றமான காரியஞ் சத்தாகாது; சத்துப்போலியேயாம். ஆதலால் வித்தும் அதன் சேர்க்கையுஞ் சேர்ந்து காரணமாகிச் சத்தாயும், விருக்ஷம் காரியமாகி அசத்து அல்லது சத்துப்போலியு மாகின்றன.

இனிப் பாலிலிருந்து தயிருண்டாவதுபோ லென் றுரைப்பதைச் சற்றுப் பரியாலோசிப்போம். பாலானது விகாரப்பட்டே அதாவது தன் வடிவங் கெட்டே தயிராகின்றது. பாலும்அதனது விவகாரமுமன்றித் தயிரென்னுஞ் சொற்குப் பொருளின் றென்பதாம். பொருளல்லாதது அசத்து அல்லது சத்துப்போலியேயாம். நீரும் அதனது அலையையும் பற்றி யோசிப்போமானல் நீரும் அதனது விசாரமுமன்றி அலையென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் இன்று. அவ்வாறே மண்ணின்கண் கடமும் பொருளன்று. மண்ணின்கண் வளைதல் குவிதல்களுளவே யெனின் அவை குணமேயன்றிக் குணியன்று. மண்ணும் அதன் குணமான வளைதல் குவிதல்களுமேயன்றிக் கடமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளின்மையான் கடம் அசத்து அல்லது சத்துப்போலியாம். கயிற்றின்கண் அரவுபோலென்னின், கயிற்றையன்றி யரவு இல்லாமையான் அரவு அசத்து அல்லது சத்துப்போலியேயாம். இவ்வளவு தூரம் விசாரணை செய்ததில், சத்தினின்றும் சத்துண்டா மென்பது தோஷமாகவும், சத்தினின்றும் அசத்து அல்லது சத்துப்போலி யுண்டாமென்பது தோஷரகிதமாகவும் முடிகின்றன. ஆதலால் ஒரு சத்துப்பொருளினின்றும் மற்றொரு சத்துப்பொரு ளுண்டாமென்பது வாளா சழக்கே யென்க. மற்றொரு விதமாய்ப் பார்ப்போம். ஆடைக்கு நூல் முதற்காரணமான சமவாய் காரணம்; நூலினது அமைப்பு (அதாவது குறுக்கு நெடுக்காயிருத்தல்) துணைக்காரணமான அசமவாய்காரணம், அவ்வாறே பூஷணத்துக்குப் பொன் சமவாய் காரணம்; பொன்னினமைப்புஅசமவாய் காரணம். இதனல் சமவாய்

காரணமும் அசமவாய் காரணமும் அபேதமாகின்றன. இவ்வாறே யுவமேயத்தைப் பார்ப்போமானால் சமவாய் காரணமான மாயையும் அசமவாய் காரணமான கடவுளின் சத்தியும் அபேதமாகவேண்டும். அன்றி நிமித்த காரணனான சேணியனும் அசமவாய் காரணமான நூலினது அமைப்பும் பின்னமாவதுபோல் நிமித்த காரணனான கடவுளும் அசமவாய் காரணமான கடவுள் சத்தியும் பின்னமாமா? சத்தி குணமாகலின் குணியைவிட்டுப் பேதப்படாதே.

ஷை 23உ பத்திரிகையிலேயே "எவ்வித காரணங்களும் தம்பாலெய்தப்பெறாதவர் எனவும், அவர் காரணங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவானவர் என்பதனால் மூவித காரணங்களுந் தம்பாற் றொழிற்பாடு பெற விசைந்தவரெனவும்" எனக் கூறுகிறார். இதனால் கடவுள் காரணாதீதரெனவும் மூவித காரணங்களும் என்றதனால் முதற்காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்தகாரணமாகிய மூவித காரணங்களுமெனவும், அது அவரிடத்தி லுரைக்கப்படாதெனவும் விளங்குகின்றன. அங்ஙனமாயின் கடவுளை முன்பு நிமித்தகாரணர் என்று கூறி, முடிவில் எவ்வித காரணங்களுக்கும் அதீதரென்று சொல்லலாமோ? காரணாதீதரென்று சொல்லுமிவர் நிமித்த காரணரென் றெங்ஙனம் புகலுகின்றார்? இவ்விரண்டில் நிமித்த காரணரென்பது உண்மையா? காரணாதீதரென்பது உண்மையா? இரண்டு முண்மையென்று கூறுதற் கிடந்தராது; ஒன்றுக்கொன்று நேர்மாறா யிருப்பதா லென்க. நிமித்தகாரண ரென்பது உண்மையாயின் காரணாதீதரென்பது பொய்யாகின்றது. காரணாதீதரென்பது உண்மையாயின் நிமித்தகாரண ரென்பது பொய்யாகின்றது. முன்பு நிமித்தகாரணரென்று கூறிப் பின்பு பொய்யென்று தள்ளுவதுபோல் முதற்காரணரென்று முன்பு கூறிப் பின்பு பொய்யென்று தள்ளிவிடுவதுதானே. உண்மையல்லாமற் போவது எதுவாயிருந்தாலென்ன? விவகார நிமித்தம் சொல்லுகின்றோ மென்னில் விவகாரம் பொய்யா? மெய்யா? காரணாதீதரென்று கூறும்போது விவகாரம் பொய்யாய்ப் போகவில்லையா? பொய்யானாலும் விசாரிக்கவேண்டு மென்னில் விசாரித்ததில் ஆக்ஷேபமில்லாமற் போகவில்லையே. முதற்காரணத்துக்கு எவ்வளவு ஆட்சேப மிருக்கின்றதென் றுரைக்கப்படுகின்றதோ, அவ்வளவு ஆக்ஷேபம் நிமித்தகாரணத்திற்கு மிருக்கின்றதாய்த் தோன்றுகின்றதே.

ஷை 23உ பத்திரிகையில் "அவர் (கடவுள்) உள்ளும் புறம்புங் கலந்து நிற்பர்" என்று கூறியிருக்கிறார். அதன்பேரில் நாம் சொல்வதாவது: 'உள்ளும் புறம்புங் கலந்து நிற்பர்' என்றதால் அவர் இடையில் இல்லையென்றாகின்றது. சமுத்திரத்தில் அடியும் மேலு மில்லாத ஓர் பாத்திரத்தை யழுத்தினால் நீர் உள்ளும் புறம்புமாக, இடையில் பாத்திர மிருக்கின்றது. எது உள்ளும் புறம்பு மிருக்கிறதோ, அது இடையிலிராமையால் அபரிபூரணப் பொருளாகவே யிருத்தல் வேண்டும். கடவுள் அபரிபூரணப் பொருளாமா? ஒரு பொருளுக்குப் பரிபூரணஞ் சொல்லுமிடத்து அது உள்ளும் புறம்பு மிருக்கின்றதெனச் சொல்லப்படாதே.

நாமிக்கடிதம் யாழ்ப்பாணம் இந்து சாதனப்பத்திரிகையிலேயே வெளியாவது உத்தமமெனக் கருதி அதிலேயே பிரசுரிக்கும்படி யெழுதிஅனுப்பினோம். அப்பத்திராதிபர் 1892ஹு மேமீ 25உ பத்திரிகையிற் பிரசுரிக்கமாட்டோமெனப் பதிலெழுதிவிட்டார். அவர் எழுதியது இது:—"கடவுள் நிச்சயம்:—இப்பெயரிய கடிதமொன்றை இற்றைக்கு ஒரு வருஷத்துக்கு முன் நமது பத்திரிகையிற் பிரசுரிக்குமாறு (   ) என்பவர் அனுப்பியிருந்தார். அது நமக்குப் பிரசுரிக்கப் பிரியமின்மையால் கவனிக்கப்படாதாயிற்று" என்பது. பத்திராதிபர்க்குப் பிரியமில்லாமைக்குக் காரணம் யாதோ அறிந்திலோம். நாம் வரைந்ததில் ஏதேனும் தூஷணையிருக்கின்றதா? அநாவசியமான சங்கதி யிருக்கின்றதா? ஒன்றுமில்லையே. அப்படியிருக்கவும் அதைப் பிரசுரிக்காமற்போனது எமது தௌர்ப்பாக்கியமேயாம்.

எமக்குத் தோன்றியவரையி லிவ்விஷயத்தைப்பற்றி வரைந்தோம். இதற்குமேல் யாரேனும் நியாயங்காட்டி நாம் வரைந்ததைப் பூர்வபக்கஞ்செய்வாரேல் அதற்குமேல் அதைப் பூர்வபக்கஞ்செய்ய இடமிருக்கும் பக்ஷத்தில் செய்து எமது நியாயத்தைக் கூறுகின்றோம். அதற்கு மேலும் யாரேனும் கூறலாம். இப்படி வாதிப்பதா லுண்மை வெளியாகும். சிலர் தாம் வரைந்ததையே தாபிக்கக் கருதிக் குதர்க்கஞ்செய்து தூஷணஸ்திரங்கள் பொழிந்து எடுத்த விஷயத்திற்குப் பொருத்தமில்லாத வீண் துவேஷ மொழிகள் புகன்று மனதைப் புண்படுத்தி விடுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்டவரால் உண்மை வெளிப்படமாட்டாது. பத்திராதிபர் இப்படிப்பட்ட துர்வாதிகளுக்கிடங்கொடாதிருந்தால் அவர்களுடைய துர்வாதங்கள் வெளியாவதற்கிடமில்லாமற்போம். போகவே பத்திரிகைகளில் சரியான வாதங்களே நடக்கும். இக்காலத்தில் உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க ஜனங்கள் முயலுகின்றார்கள்.

தத்துவவிசாரணை புரிவோன்."

அவசியமாய்க் கவனிக்கவேண்டிய சில விஷயமிருப்பதால் இதை முற்றுமே பிரசுரஞ் செய்தோம்.

ஷை விஷயம் எழுதிச் சுமார் இரண்டு வருஷங்களாயும் இந்துசாதநப் பத்திராசிரியரேனும் இந்தச் சோ. நாய்க்கரேனும் இவர்களைச் சார்ந்த இன்னுமெவரேனும் பூர்வபக்ஷஞ் செய்தனர்களில்லை. செய்யாதிருந்தவர்களி லிவருமொருவராயிருக்க, பின்னும் அதே யாக்ஷேபத்தைச் செய்வது சன்மார்க்கர்க்கழகாமா? இவர் ஆண்மகனு யிருப்ப துண்மையேல் ஆங்கு அதை நியாயங்கொண்டு பூர்வபக்ஷஞ் செய்து அதன்பேரில் தமது கக்ஷியைச் சொல்வார். அங்ஙன மின்மையான் அதையே மீண்டும் ஆக்ஷேபிக்கின்றார். இதனால் 'தத்துவ விசாரணை புரிவோர்' செய்ததே சித்தாந்தமெனவும், அதைப் பூர்வபக்ஷஞ்செய்ய இடமில்லையெனவும், அதைக் காட்டாமல் எழுதியதால் இவர் தெரியா ஏழைமதிகளை யேமாற்றி மறைந்தொழுகுகின்றாரெனவும், இவருடைய கக்ஷி நியாயத்திற்கு முன்னிற்கமாட்டாப் போலியெனவும் விளங்குகின்றன. இந்த ஆக்ஷேபமும் இவரது முன்னோர் ஆக்ஷேபித்த ஆக்ஷேபத்

ளைக் குருட்டுப்பாடஞ்செய்து ஒப்பிவித்ததேயன்றிச் சுய ஆராய்ச்சியோடு பேசியதன்றென்பதாம்.

இராசாங்க வத்தியோகஸ்தர் போட்டவரி சட்டவிரோதமெனக் குடிகள் மனுப்பண்ணிக்கொண்டால் அதைக் கவனித்து அதற்கு நியாயஞ் சொல்லி வரி விதிக்காமல் போட்டவரியே சரியெனக் கூறும் அநீத ராஜாங்கத்தைப்போல இச்சோம. நாய்க்கரும் வந்த விடையைக் கவனிக்காமல் முன்புசெய்த ஆக்ஷேபத்தையே ஆக்ஷேபமாகப் பின்னும் செய்து அநீதரானார். ஷை யாழ்ப்பாணம் இந்துசாதனப் பத்திராதிபர் நியாய மில்லாமையால் அதன்மேல் யேதும்பேசாது மௌனஞ் சாதித்தார். அதாமூத விதுகாறும் அப்படிப்பட்ட ஆக்ஷேப மேதும் அவர் செய்வதுமில்லை. அவரன்றோ நீதவான்! அப்படிப்பட்ட நீதம் இவரிடத்திலில்லையே! ஷைவிடையினால் இவர் மதத்தின் தாழ்வும் அத்வைதத்தின் உயர்வும் நன்கு வெளிப்பட்டமையின் இவருடைய ஆசங்கை மூட ஆசங்கையாய் ஒழிந்ததென் றறிக. இவர் 'பொன்னைப் பூணுக்கிப் புனைவா ரில்லாதபோது, அந்தப்பொன் தானே பூணுகமாட்டாது' என்று பேசியதால் பூணுங்கிப் புனைவா ருண்டானபோது, அப்பொன், தானே பூணுகும்போலும்! அப்படிப்பட்ட சத்தி யதற்குண்டாம்போலும்! இது வெகு விந்தை! நிற்க, பொன்னைப் பூணுக்க வேறொருவன் வேண்டுவதுபோலப் பிரமத்தை யுலகாக்க வேறொருவர் அதாவது மற்றொரு பிரமம் வேண்டுமென்ப திவர் பக்ஷமன்றோ? இது உண்மைதான். இவ்வாறே பிரமம், பஞ்சபூத பௌதிகமான ஊனுடலோடுங் கூடிச் சிவனடியாராய் வரும்போதும், பன்றியுருவோடு வெளிப்படும்போதும் பிரமத்தைச் சிவனடியார் உருவாகவும் பன்றியுருவாகவும் இயற்றுதற்கு வேறொரு பிரமம் வேண்டுமே. மான்மழு சதுர்ப்புஜ நீலகண்ட வுருவாய் வரும்போதும் பிரமத்தினின்றும் அவ்வகை யுருவாக்க மற்றொரு பிரமம் வேண்டுமே. இதற்கு இவர் விடை யிறுக்கும்போது அதைக்கொண்டே இவர்க்கு நாம் விடையிறுப்பாம்.

பின்னும் அதைத் தொடர்ந்து ஆசங்கிப்பதொன்று. அதுவும் மூடவாசங்கைதான். அது வருமாறு:—பொன் பூணுயினபின்னர்ப் பூணென்பதேயன்றிப் பொன்னென்னும் பெயரதற் குண்டானதில்லை' யென்பதாம். இதற்குப் பதில் யாம் கூறுவதைக் கேட்கச் சற்றுச் செவிசாய்க்கக்கடவர். பொன், பொன்னு யிருக்கும்போதும் பூடணமா யிருக்கும்போதும் பூடணமழிந்தபோதும் இருப்பது பொன்னேயாம். பொன்னைத்தவிரப் பூடணமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளில்லை. பூடணமென்பது சொல்லும் பொன்னென்பது பொருளுமாம். பொருளல்லாத பூடணத்தைப் பொருளாகக் கொள்வதும் பொருளான பொன்னைப் பொருளாகக் கொள்ளாது விடுதலும் மருளாம். இப்படிப்பட்ட மருளுடையவர்க்குத்தான் மாணுப் பிறப்புண்டாமென,

"பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளானும் மாணுப் பிறப்பு."

இக்குறளின் வழியாக நாயனாருங் கூறியிருக்கின்றனர். அன்றி,

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்றுங் கூறினார். இதனாற் றோற்றத்தை மெய்ப்பொருளெனக் கொண்டு மயங்குவது அறிவன்று; அறியாமையேயென விளங்கிற்று. தோன்றியது தோன்றியபடியே யுணர்தலிலும் அவ்வாறுணர்ந்து ஒழுகுதலிலும் அதைப் பிறர்க்குப் போதித்து அவ்வாறே யொழுகச் செய்தலிலும் இவர் முதற் பரீக்ஷை கொடுத்தவராகலின் அதற்கிணங்க மறவாது தோற்றத்தை மெய் யெனப் பேசுகின்றார். இந்தத் தத்துவ சாஸ்திரியார், பூடணமானபோது பொன்னெனும் பெயர் அதற்குண்டானதில்லை யென்றாரே யன்றிப் பொன்னே யில்லை யென்றாவது பொன்னையன்றிப் பூடண முண்டென்றாவது கூறினாரில்லையே! அதுவரையி லிவர் புத்திமான்தான். பொன்னேயில்லையெனப் பொன்னுக்கே தாம்பூலம் பிடிக்கின்றாரோ என்னமோவென்று பார்த்தோம். அப்படிக்கில்லாமல் பெயரோ டொழித்தாரே; அதுவரையில் விவேகி தான். "உலகம் சத்தா? அசத்தா?" என்னும் விஷயத்தில் முற்றுந் தலைகாட்டாது இரண்டொரு சொல்லைக்கொண்டு "அத்வைதி" என்னும் பொருந்தாக் கள்ளப்பெயர்கொண்டு வாதஞ்செய்யவந்து, பின் "ஓர் நண்பர்" என்பவரால் முறியடிக்கப்பட்டு ஐந்து வருஷங்கட்கு முன்பாகவே பயந்து முதுகு காட்டி யோடிப்போனவராகலின் அந்தப்பயம் இன்றும் பிடித்துக்கொண்டு, பூடணம் என்பதைப் பொருளெனச் சொல்லாமல் சாடையாய்க் கைநழுவ விட்டார். யானை வாகனத்தில் உண்மையாயுள்ளது மரமேயானாலும், தோற்றமா யுள்ளது யானையே யானாலும், யானையா யுள்ளபோது மரமென்கிற பேர் இல்லாமல் யானையென்கிற பேரேயிருந்தாலும் அதிலுண்மையா யுள்ளது எது? பொய்ம்மையாயுள்ளது எது? யானைவாகனத்தி லெங்குப்பார்த்தாலும் மரத்தையன்றிப் பொருளுளதோ? மரத்திற் சில பாகம் அளவுப்படி யெடுத்து விடப்பட்டமையே யானையாமன்றி மற்றொன்றும் நூதனமாய் அதில் வரவில்லையே! வாராதபோது அதிலிருப்பது மரந்தானே. அப்படிப்பட்ட மரத்தை மரமென்பது யதார்த்தமா? யானையென்பது யதார்த்தமா? மரமென்பது யதார்த்தமும் யானையென்பது கற்பிதமுமாக வேதமுடிவை யுணர்ந்து பொருளைப் பொருளாகவும் பொருளல்லவற்றைப் பொருளல்லவாகவுங் கொள்ளும் ஆன்றோர் ஒத்துக்கொள்வாராகலின் இதன்படியே பிரமமென்பது யதார்த்தமும் உலகமென்பது கற்பிதமுமாம். இவர் காட்டிய பொற்பணி திருட்டாந்தத்தைக்கொண்டே பிரமம் உண்மையெனவும் உலகம் கற்பிதமெனவும் காட்டிவிட்டோமாயினும் பொற்பணி, மண்சடம், மரம் யானை முதலிய ஆரம்ப காரண காரியவாதத்தை அத்வைதிகள் சித்தாந்தமாய் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனரில்லை. கயிற்றரவு கானனீர், இந்திரசாலம், சொப்பன வுலகு முதலிய விவர்த்தகாரணகாரியவாதத்தையே சித்தாந்தமாகக் கொள்ளுகின்றார்கள். காரணமான கயிற்றைவிட்டுக் காரியமான அரவைப்

பிரமித்துக் காணுங்கால் அதற்கு அரவெனப் பேருண்டாயினும் அதில் யதார்த்தமாயுள்ளது கயிறுதானே. அங்ஙனமே பொன் பூடணமானபோது அதற்குப் பூடணமென்று பெயரிருந்தாலும் அதிலுள்ளது பொன்தானே. காரியந் தோற்றமென்றும் அது வியாவகாரிக சத்தியமென்றும் இவருக்கு எத்தனையோ முறை செவி செவிடுபடும்படி சொல்லியும் பின்னுஞ் செவிடர் போல் இருந்துவிடின் யாம் செய்வதென்ன விருக்கின்றது! மனத்திலிருந் துண்டான சொப்பன ஜகத்தில் இது கடம், இது படம், இது மலை, இது கடலெனப் பெயரிடப்பட்டு வழங்கினாலும் அதனால் அவை யுண்மையாய் விடுமோ? அதுபோலப் பூடணமெனச் சொல்லப்படினும் பூடணம் பொய் பொய்யே; பொன் மெய் மெய்யே. எது பெயர் பெறுகின்றதோ அதை உண் மைப் பொருளாக்கிவிடலாமெனப் பார்க்கின்றார். அவ்வா றாகாது! ஆகாது!!

பிரமகீதை.

சாந்தோக்கிய வுபநிடதம் - ஆறவத்தியாயம்.

சத்தைதான் ஒன்று நின்றதாயினும் காரியங்கள்
ஒத்தபேர் வேறுபாட்டால் உள்ள காரணத்தில்வேறே
யத்தகைத்தென்ற வார்த்தை யியம்புபோளவே யானால்
வைத்த காரிய முண்டென்னும் வார்த்தையும் அசத்தே யாகும். (அ)

சத்தை யில்லாதபோது காரியம் இல்லையாகும்
இத்தன்மைக் காரியத்துக் கிலாமையே யிசைவதென்றும்
அத்தன்மை யசத்தினுக்கே காரியம் பிறந்ததென்றிங்
கொத்தொவ்வா துரைத்த வார்த்தை யென்றுமின் றாகுமன்றே. (கூ)

இரண்டுக்கு மொன்றேசத்தை யெனுமிது வேறேயென்னிற்
றிரண்டிடுங் குற்றமெல்லாஞ் செறிதனிச் சயமெப்போதுந்
திரண்டகாரியம் அசத்தேயாதலால் சதசத்தென்னில்
இரண்டிற்கு முரைத்தகுற்ற மிசைந்திடும் இயல்பினாலே. (கரு)

உண்மையிற் பேதமின்றி யிருந்தேயும் பேதமென்னல்
வெண்மையே செய்தரூப வியாபாரந் தோற்றங்கேடு
பண்வயின் இவற்றாற்கொள்ளும் பயன்நாம ரூபம்வேறும்
உண்மையி லெல்லாம்பொய்யா லுண்டாகும் அனைத்துமன்றே. (கஎ)

எல்லாவிகாரங்களும் வாக்காலென்றும் உண்டென் றுரைப்பதுவும்
சொல்லாமளவே யெவ்விடத்துந் தோன்றுமென்ற துண்மையதே
யல்லாவிகாரம் அறிவொழிய அனைத்தும்பொய்யே விகாரத்துக்
கில்லாதாகு முண்மை பிறிதில்லாதாகு மாதலினால். (கஅ)

காரணமதனாலன்றிக் காரியமுளவாய்த் தோன்றா
காரணமொழியவேறு காரிய மின்மையாலே

காரியம் அனைத்தினுக்கும் காரணம் அதுவே யுண்மை
ஏர்தர இரண்டும் வேறென் றியம்பிடல் இயல்பின்றாமால். (கக)

ஷை ஐதரேயவுபநிடதம்.

வேதமோதியதே மெய்ப்பொருள்மற்றைப் பொருளெலாம் மித்தையே வேதம், ஓதமேவுற்றபொருள் இருவகையாம் அதனில் ஒன்றுஎன்றும் உண்மையதாய்ப், போத ஆநந்தமாகிய சிவனும்பொருளது மற்றதப்பொருளில், ஏதமேவாமல் கற்பிதமாகும் மற்றதனியல்பையும் இசைப்பாம். (க0)

சூதசங்கிதை சத்தாவிசாரம்.

அத்தகுசத்தாவாகிய பிரமம் அம்ம மண் கடாதியானற்போல்
சுத்தமாமுனிவீர் பற்பல வானசொரூபங்களாய்ப் பரிணமிக்கும்
உத்தமப்பிரமம் பவஞ்சமாய்த்தோன்ற லொளிதருசுத்தி வெண்பொன்னாய்
வித்தகமுறத் தோன்றிடுதலேபோலும் வேதமும் இங்ஙனம் உரைக்கும். (சு)

பொதுவாய் எவருமங்கீகரிக்கத்தக்க இந்த வுத்தமப் பிரமாணங்களினாலே யெல்லாம் காரியம் அசத்தென்றும் நாமரூபங்கள் பொய்யென்றும் இப்படியே உலகும் பொய்யென்றும் சிவனொன்றே மெய்யென்றும் நிலைப்பட்டமையின் வேதவரம்பிகந்த இவாது அவைதிகவாதம் அடிபட்டு மாய்ந்தொழிந்ததென்க. அத்வைதிகள் சித்தாந்தமாய்ச் சொல்லும் விவர்த்தவாதத்தை மறைத்து, ஆரம்பவாதமே சித்தாந்தம்போற் சொல்ல வந்தாரே; அதுவாவது தலைகாட்டிற்று? இல்லையே. அதுவும் தலைகுனிந்து போயிற்றே! இனியாது செய்வார்! எங்கு போவார்! எங்கு புகுவார்! எங்கு ஒளிவார்! எங்கு மறைவார்!

மீண்டும் அதையே தொடர்ந்து "பொன் பூணானவிடத்தும் அந்தப்பூண் பொன்னின் றன்மையினின்று மாறினதில்லை" என்கிறார். இவ்வாறுரைத்ததனால், பிரம முலகாகுமேல் பிரமத்தின்றன்மை மாறப்படாதென்று கூறுவதாய் ஏற்படுகின்றது. பிரமத்தின் றன்மையோ சச்சிதாநந்தம்; உலகோ அதற் கெதிர்மறையான அசத்து சடம் துக்கம். ஆதலால் அது பொருந்தாதென்ப தவர்பக்ஷம். ஒரு காரணத்தைக்கொண்டு ஒரு காரியஞ்செய்தால் காரணத்தின் றன்மை காரியத்தி லிருப்பதுமுண்டு; இல்லாதிருப்பதுமுண்டு. அத்துவிதிகள் விவர்த்தவாதமே சித்தாந்தமாய்ச் சொல்வதால் அதிலிவருடையவாதம் தோல்வியடைந்துபோமென்க. விவர்த்த காரண காரியவாதத்தில் கயிற்றின்கண் அரவு தோன்றுமானால் கயிற்றின் றன்மை அரவின்கணுளதா? மனத்தின் றன்மை சொப்பனவுலகின்கணுளதா? அத்வைதிகள் பிரமத்தினின்றும் உலகு தோற்றுவதற்குப் பலதிருட்டாந்தங்கள் கூறுகின்றார்கள். அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று மாறாயிருக்கின்றன. அவற்றில் பூர்வபக்ஷமு முண்டு; சித்தாந்தமு முண்டு. பொற்பணி முதலிய திருட்டாந்தம் பூர்வபக்ஷமும் கயிற்றரவு முதலிய திருட்டாந்தம் சித்தாந்தமுமாம். எது பூர்வபக்ஷமோ அது சித்தாந்தத்தினால் கண்டிக்கப்படுமென்பது நிஜம். சித்

தாந்தமல்லாததும் பூர்வபக்ஷமானதுமான பொற்பணி திருட்டாந்தத்தை வெகு அவசரமாய் எடுத்துக் கண்டிக்க வந்துவிட்டார். செத்தபாம்பை அடித்துக்கொல்லும் பெரிய சூரர் இவர்தான்போலும்? அத்வைதிகள் சொல்லும் பல திருட்டாந்தங்களில் ஒவ்வொரு விசேஷத்துக்கு ஒவ்வொன்று கூறுகின்றார்கள். அவற்றில் ஒரு குண திருட்டாந்தத்தை யெடுத்துக்கொண்டு மற்றொரு குணத்துக் கொவ்வவில்லையே யெனக் கேட்பது விசார விவேகமின்மையாம். அதிஷ்டானத்தின் றன்மை யாரோபத்தி லிராதென வெவரு மறிந்திருக்கின்றன ராகலின், இதுபோலவே பிரமத்தின் றன்மை உலகின்க ணிராதென வறிவாராக. இவர் கேட்ட கேள்விக்கு நாம் சாமாதானங்கூறிவிட்டோமே. அவ்வாறு இவர் மாத்திரங் கூறுது மறைந்தொழுகுவதென்னே? சச்சிதாநந்த வடிவரான காரண துரியசிவன், அசத்து சடம் துக்கசொரூப மாமிசாதி சரீரங்களோடு காரியப்பட்டுச் சிவனடியாராய் வரும போது காரணத்தின் றன்மையைக் காரியத்திற் காட்டுவாரா? துரியசிவன் இவர் மாணுக்கர் சொல்வதுபோல ரூபமாகும்போது காரணத்தின் றன்மையைக் காரியத்திற் காட்டுவாரா? சிவன் பன்றிவடிவமெடுத்து வரும்போது காரணத்தின் றன்மையைக் காரியத்திற் காட்டுவாரா? இதில் சிவன் காரணம், பன்றி யுருவங் காரியம். காரணமான சிவன் சச்சிதானந்த நித்திய பரிபூரணம்; பஞ்சபூதத்தின் காரியமான மாமிசாதிகளோடுங் கூடிய பன்றி யுருவம் அதற்கு எதிர்மறையான அசத்து சடம் துக்கம் அநித்தியம் கண்டம். காரணமான சிவனிடத்திலுள்ள சச்சிதானந்தாதிகளைப் பஞ்சபூத காரியயான பன்றியுருவிற் காண்பிப்பாரா? இனிப் பன்றியுடலைச் சச்சிதாநந்த நித்திய பரிபூரணமென்று சொல்லத் துணிவார்போலும்! அரூப முதலிய குணங்களுள்ள மாயையின் றன்மையை ரூப முதலிய குணமுள்ள வுலகிற் காட்டுவாரா? இப்படிப்பட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் இவரேன் பதுங்குகின்ருர்? கொள்ளென்றால் ஓடி வருவதும் கடிவாளமென்ருல் லோடி யொளிப்பதுமா? இதுதான் இவரது சூரத்துவமாக்கும்!

பின்னும் பின்னும் இவ்வாறே விவேகமற்ற கேள்வியே கேட்கிருர். எப்போது அத்துவிதிகளுடைய சித்தாந்தம் விவர்த்தவாதமென் றுணரவில்லையோ, பின்னை மெய்யென்று கூறுஞ் சற்காரியவாதமாய்ப் பிரமித்தாரோ, அதன் காரியங்களெல்லாம் பிரமையாகத்தான் முடியும். கானலை நீரெனப் பிரமித்தால் அதன்மேல் அந்நீருக்கு அலையுண்டெனவும் அந்த அலையிலிருந்து துளி யுண்டாயிற்றெனவும் அந்த நீர் இவ்வளவு அகல நிகளமெனவும் அது இன்ன நிறமுள்ளதெனவும் அந்நீர் இவ்வளவு நிலத்துக்குப் பாயுமெனவும் அதற்கு இவ்வளவு வரி சர்க்காருக்குக் கட்டவேண்டுமெனவும் இவ்வாறு பலப்பல ஒன்றின்பேரி லொன்ருக ப்ரமையுண்டாம். அங்ஙனமே இவருடைய வாதம் மருளின்மேல் மருளாயிருக்கிறதன்றித் தெளிவின்மேல் தெளிவா யில்லை யென்பதை ருசுப்படுத்த, "பாலைத் தயிராக்கிப் பருகுவா ரில்லாதபோது அந்தப் பாலே தயிராகமாட்டாது" என்கிருர்

தயிராக்கிப் பருகுவா ருண்டானபோது பாலே தயிராகும் போலும்! இதில் அவருடைய கருத்து: பால் தானே தயிராக மாட்டாதென்றும் பிறரொருவர் தயிராக்கவேண்டுமென்றும் அவ்வாறே பிரமம் தானே உலகாகாதென்றும் உலகாக்கப் பிறிதொரு பிரமம் வேண்டுமென்றும் இரண்டு பிரமம் வேண்டப்படுவது குற்றமென்றுமாம் எனத் தெரிகின்றது. இதைப்பற்றிப் பொன் பூஷணமாகும் என்னும் விஷயத்தில் விசதமாய்த் 'தத்துவ விசாரணைபுரிவோர்' எழுதியதை யெடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றோ மாதலால் அங்கு அதைப் பார்த்துச் சமாதானப்படுவோராக. இன்னும் வேறு விஷயமாகவும் சமாதானஞ் சொல்வாம். பால் சடமானதால் அது தன்னைத் தயிராகக் காரியப்படுத்திக் கொள்ளாது; பிரமம் சித்தானதால் அது தன்னிடத்தினின் றும் உலகைக் காரிப்படுத்தலாம். சடத்தைக் கொண்டுபோய்ச் சித்துக்கு உவமானங்கூறி யிடர்ப்படவேண்டியதின்று. பின்னும் "பால் தயிரான பின்னர்த் தயிரென்பதேயன்றிப் பால் என்னும் பெயரதற்குண்டான தில்லை" என வரைந்து, பின்னும் வேதாந்த வழக்கறியாமையைக் காட்டிக் கொள்ளுகின்றார். வேதாந்த வழக்கறிந்தவர் வினைச் சற்று ஆழமாயிருக்கு மாதலால் நாமும் ஆழமாய் யோசித்து விடையிறுக்க வேண்டுவ தின்றியமையாமை. இவர் அப்படிப்பட்டவரன்றாதலாலும் மசகம்போன்றவ ராதலாலும் இவர்க்கு விடைதருவது நமக்கு வெகு சுலபம். பரிணாமம் மூன்றுவகை: (1) பால் தயிராவதொன்று, (2) மண் கடமாவதொன்று, (3) கயிறு அரவாவதொன்றும். (1) பால் கெட்டே தயிராகவேண்டும்; மீண்டும் பாலாகாது. (2) மண்கெடாது கடமாகி மீண்டும் மண்ணாகின்றது. (3) கயிறு கயிறாகவே யிருக்க அரவாகின்றது. இனிப் பால் தயிராகவும் மண் கடமாகவும் கயிறு அரவாகவும் பரிணாமப்படுகின்றதென் றுரைக்கப்படினும் கயிற்றரவு பரிணாமம் யதார்த்தமன்று; தோற்றல்மாத்திரமான பரிணாமமாம். இந்தப் பரிணாமத்தையே அத்வைதிகள் அங்கீகரிக்கின்றார்கள். இங்ஙனமே பிரமம் கயிற்றரவுபோல் உலகமாகப் பரிணமிக்கின்றது. பூர்வபக்ஷமாய்ப் பால்தயிர் மண் கடங்களான பரிணாமங் கூறினாலும் அத்வைதிகளுடைய சித்தாந்தம்தோற்ற பரிணாமமான கயிற்றரவு முதலியனபோன்ற பரிணாமமேயாம். பரிணாமம் எனச் சொல்லி யிருப்பதுகொண்டே பால்தயிர் எனக்கொண்டு பிரமித்துத் தோஷங் கூறப்புகுவது பின்னும் வேதாந்த வழக்கறியாமையேயாமென்க.

சிவன் சிவனடியாராய் வந்தார், அல்லது வருவாரென்று கூறியதில் நாம் சங்கராசாரிய ரவதாரமகிமையிற் செய்த சங்கைகளிலொன்றான நீர் அலையாதலென்னும் அம்சாம்சிக வாதத்தையும் எடுத்து, அது விஷயமாக வந்த ஆக்ஷேபத்துக்கு, "நாம்பதில் பேசாது பாதாளத்திற் சென்று பதுங்கிக் கொண்டோமே, அதை யாவரு மிப்போது கண்டுகொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லிக்கொள்வதற் கொக்க, இனிக் "கடலில் காற்றில்லாதபோது அலை குமிழிக ளதிலாக்கப்பட்டவா றில்லை. காற்று என்று மோயாமையால் அலை குமிழிக ளதிலடங்கியவாறில்லை. கடலி லுண்டாகிய அலைகுமிழிகள்

கடனீரா யிருப்பதன்றி வேறு பொருளாயினதில்லை. இவ்வுபமான சாத்ருசங்களோடு பிரமம் பலவாயிடுதலாகிய பரிபூரணத் தன்மையை நிறுத்தவேலாமையால், பிரமம் உலகுயிர்களாகியும், உலகுயிர்கள் மீண்டும் பிரமமாகியும் நிலைபெறுதற்கேற்ற தகுதியமைந்த வுபமானந் தேடிப் பூர்வபக்ஷிகள் தமது மதத்தை நிறுத்திக்கொள்வது ஆவசியகமாம்" எனத் தீட்டி, இவர் வெகு நியாயஸ்தர்போலவும், சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட் கொத்துப் பேசுகிறவர்போலவும், அத்வைத மதஸ்தர்களுடைய ஆக்ஷேபங்கட்கெல்லாம் ஓடாமலும் ஒளியாமலும் பதுங்காமலும் அஞ்சாமலும் பதில் சொல்லி விடுபவர்போலும், அத்வைதிகள் அங்ஙனம் அல்லார்போலவும் காட்டினர். இந்தச் சோமசுந்தர நாய்க்கர் வெகு அற்ப சந்தோஷி. ஒரு காரியத்தைச் செய்து அதனல் தற்போது சிறிது சந்தோஷமுண்டாகிறதாயும் அதனல் நாளை பெரிய துக்கம் வருகிறதாயு மிருந்தால் அக்காரியத்தையின்று செய்து சிறிது சந்தோஷத்தை அநுபவித்து அதனல் நாளைவரும் பெருந்துக்கத்தை அநுபவிப்பாரைப் போன்றவர். ஒரு தோட்டத்தில் மிகு சுவையுள்ள பல பல விதமான கனிகளிருப்பனவாகவும் அவைகளை வேண்டியமட்டும் யாரேனும் போய்ச் சாப்பிடலாமென்றும் சாப்பிட்டு வெளியில் வரும்போது இருபத்துநான்கு அடி வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் தோட்டக்காரர் விளம்பரஞ் செய்ததாய் வைத்துக்கொள்வோம். யாரேனும் "பின்பு அடிபட்டுத் துக்கப்பட்டாலும் படுவோம், முன்புபோய் வேண்டியமட்டும் சாப்பிட்டுச் சந்தோஷிப்போம்" என நினைத்துப் போய்ச் சாப்பிட்டுப் பின் அடிபடுவார்களோ? அப்படி யாரேனும் போய்ச் சாப்பிட்டு அடிபடுவா ருண்டெனின் அவரைப்போ லிவர் செய்கையு மொத்திருக்கின்றது. ஏனெனில் சோ. நாய்க்கருக்குத் தாம் செய்யும் சங்கைகளெல்லாம் சங்கைகளல்லவென்றும் இப்படிப்பட்ட சங்கைகளுக்கெல்லாம் முன்பே சமாதானம் தமக்கே வந்திருக்கிறதென்றும் பின்னும் வருமென்றும் தெரியும்; இப்படிப்பட்ட சங்கைகளுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லாமல் படிற்றெழுக்க விரதம் பூண்டிருப்பது பின்னும் நன்றாய்த் தெரியும். தெரிந்தே இனிச் சமாதானம் வருகிறதாயிருந்தாலும் வரச் சிலநாள் செல்லுமே. அதுவரையில் தாமெழுதியவற்றைக் கண்டு, "ஆ! ஆ!! சோமசுந்தரநாய்க்கர் நல்லகேள்விகளெல்லாங் கேட்டார்" எனச் சில பாமரஜனங்கள் தம்மை மெச்சக்கூடும். அந்த அற்ப சந்தோஷத்துக் கிச்சைகொண்டே ஷ வழுவாசக அசப்பிய பொய்ச் சிறு பத்திரிகையை வரைந்து கொடுத்தனரென் றூகிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இது நிற்க, 'கடலில் காற்றில்லாதபோது அலைகுமிழிகள் அதில் ஆக்கப்பட்டவா றில்லை' எனக் கூறியதற்கு உபமேயம் யாதுங் கூறினரில்லை. கடலுக்கு வேறாகக் காற்றென்ப தொன்று இருந்தாலன்றி அலைகுமிழிகளுண்டாகா. அதுபோலப் பிரமத்தினின்றும் உலகுண்டாவதாயின் பிரமத்துக்கு வேறாக வொருபொரு ளிருக்கவேண்டுமே; "பிரமத்தைவிட வேறு

பொரு ளில்லையெனக் கூறும் அத்வைதிகளுக்கு இது யாங்஢ன மொவ்வும்?" என்பதே யவருடைய கருத்து. குழவிகள் ஏதேனும் ஒரு சொல் சொன்னல் அதைக்கொண்டு அதன் முடிவை மாதா பிதாக்கள் பழக்கத்தினுல் அறிந்து கொள்வதுபோல் இவர் உபமானத்தைச் சொன்னல் உபமேயத்தை நாம் ஊகித்துக்கொண்டு பதில் சொல்லவேண்டியது நமது கடமையாய்விட்டது. சிவன் சிவனடியாராய் வந்தார், அல்லது வருவாரென் றிவர் கூறியபோது நாம் ஆக்ஷேபித்த ஆக்ஷேபங்களில் நீர் அலையாகும் அம்சாம்சிக வாதமும் ஒன்ருயிற்றே. அதற்கேன் இவர் விடை கொடுக்கவில்லை? நாம் முதல் கேட்டோம்; அவர் பின்பு கேட்கிருர். முதல்கேட்ட கேள்விக்கு மாறுத்தரம் சொன்னபிறகன்ரு அவர் திருப்பிக் கேட்கவேண்டும்? நம்முடைய கேள்விக்கு மாத்திரம் இவர் பாதாளத்தி லொளித்துக்கொள்ளவும், இவர் கேள்விக்கு மாத்திரம் ஒளியாமல் வெளியே நின்று அத்வைதிகள் விடைபகரவுமிவர் விரும்புவதென்னே! இது நியாயமன்றே. இவர் மாணுக்கர் ம-௱-௱-ஸ்ரீ நல். சுப்பிரமணிய முதலியார் எழுதிய சஞ்சிகையில் பிரமம் ரூபமாவதாய்ச் சொல்லுகிருரே; இவரும் சிவன் ஊனுடலோடு சிவனடியாராய் வருவதாய்ச் சொல்லுகிருரே; சிவன் பன்றியாய் வந்தாரெனவுந் திருவிளையாடற்புராணங் கூறுகின்றதே. கடலலையாகச் செய்வதற்குக் காற்று இன்றியமையாமைபோலச் சிவன் உருவமாயும் சிவனடியாராயும் பன்றியாயும் வருவதற்குக் காற்றுப்போன்றதொருபொருள் வேறு யிருக்கவேண்டுமே. அதற்கு எதைக் கண்டுபிடித்து வைத்திருக்கின்றனர்? சணப்பன் வீட்டுக் கோழி போல யிவரே விலங்கில் மாட்டிக்கொண்டனரே பாபம்! இதனுல் நாம் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில்சொல்ல வகையின்றி விழிக்கின்ருரென்றும் நமக்குப் பதில்கூறும் நிமித்தமே இவர் "குரங்கெறி விளாங்காய்கதை"யாய்க் கேட்கிருரென்றும் நன்ருய் விளங்குகின்றனவன்ரு? சிவனை யுருவமாகவும் சிவனடியாராகவும் பன்றியாகவுஞ் செய்வதற்கு வேறொரு சிவன் வேண்டுமே. தம் கோணலை நிமிர்த்திக்கொள்ள வகையின்றி, பிறர்க்கு இல்லாக் கோணலைக் கற்பித்து, அதை நிமிர்த்த வருவதென்னமதி! நீர் அலையாவது தானில்லாவிடத்தில், அங்஢னமே சிவன்உருவமாவதும் சிவனடியாராவதும் பன்றியாவதுந் தானில்லாவிடத்திற்ருனே! சிவனே பரிபூரணர். ஆதலால் தானில்லாவிட மிருத்தலில்லை. அங்஢னமாகத் தான் மாயா விகார வூனுடலுடன் காரியமா யுருவப்படுவது கூடாது. நிற்க, இவர் மாயையினின்றும் உலகுண்டாகின்றதென்கின்ருரே. இது மாத்திர மெங்஢னம் அமையும்? நீர் ஸ்தானத்தில் மாயையும், அலை ஸ்தானத்தி லுலகும் வைத்தால் காற்று ஸ்தானத்தி லெதை வைக்கின்றது? சிவனை வைக்கலாமென்னின் அங்஢னமாயின் நீருக்குக் காற்று எங்஢னம் பின்னமோ அங்஢னமே மாயைக்குச் சிவன் பின்னமாக வேண்டுமே. அன்றி அம்மாயை அவ்வியாபகப் பொருளாகவும் வேண்டுமே. அவ்வியாபகப் பொருளாயின் மாயை வியாபகமென்று சொல்லும் இவரது சித்தாந்தத்துக்கு மாருகுமன்ரே? அதனுடனே சிவனும் அவ்வியாபகப்பொருளாய் விடுவரே. சிவன் அவ்வியாபகப் பொருளா

வது இவர்க்குச் சம்மதமா? இவர் சம்மதித்தாலும் சுருதி ஸ்மிருதி புராணே திகாசாகமாதிகள் சம்மதிக்குமா? இவ்வளவும் காரியத்தைப் பாரமார்த்திக சத்தென்று கொள்வதால் வரும் அனர்த்தமாம். அத்வைதிகள் காரியத்தைத் தோற்றமென்றும் வியாவகாரிக சத்தென்றும் அநிர்வசனமென்றும் சொல்லி விடுவதால் அவர்கள் இந்த அனர்த்தத்திற் குட்படவேண்டிய அவசியமின் றென்க. கானலின்கண் அலைகுமிழிகள் தோன்றுவதற்குக் காற்று அநாவசிய கம்; அது பொருளன்றாகலினென்க. கடலின்கண் அலைகுமிழிகள் தோன்று வதற்குக் காற்று அவசியமே. பிரமத்தின்கண் உலகு தோற்றுவது கான லின்க ணீராதிக ளுண்டாவதுபோலாகலின் காற்றைப்போன்ற தொருபொ ருள் வேறாக வேண்டுமென்று வினவுவது வேதாந்த வழக்கறியார் உரை யேயாம். இவர்அசத்தைச் சத்தெனக் கூறும் வாதியாகலின் நம்மைப்போலச் சமாதானஞ் சொல்லமுடியாமல் இடர்ப்பட வேண்டியதேயா மென்க. இட ரிற் றன்புற்றுச் சதாவருந்தும் இந்தத் தரித்திரர், இடரென்பதே யின்றி யின்புற்றுச் சதாமகிழ்ந்து வாழும்அத்வைதச் செல்வருடன் போட்டிப் போ ட்டு ஆசங்கை செய்யவருவது அசூயையின் தடிப்பும்அகங்காரத்தின் மிகுதியு மாமென்க. குப்பைக் கிளரக்கிளர மேன்மேலும் மண்ணும் மயிரும் வருவது போலப் பின்னும் வருவனவற்றில் 'கடலிலுண்டாகிய அலை.குமிழிகள் கட னீராயிருப்பதன்றி வேறுபொருளாயினதில்லை' என்பது மொன்றாம். இது பொன்னின்றன்மை பூடணத்திலிருக்க வேண்டுமெனக் கேட்ட கேள்வி போலாம்.இதற்கு ஆங்குஅளித்த உத்தரத்தையே வைத்துக்கொள்க.இந்தக் கேள்வியுங் கேட்டமைக்குக் காரணம் அத்வைதிகள் விவர்த்தவாதங் கூறு கின்றார்களென் றறியாமையும் வேதாந்த வழக்கறியாமையுமாம். 'இவ்வுப மான சாத்ருசங்களோடு பிரமம் பலவாயிதெலாகிய பரிபூரணத்தன்மையை நிறுத்த வேலாமையால்' என்று நீட்டியதும் ஷை இரண்டுவித அறியாமையே யாமென்க.

"பூசுணிக்காயைச் சோற்றில் மறைப்பதுபோல" என ஒரு பழமொழி யுண்டல்லவா? அந்தப் பழமொழி யிந்தச் சோமசுந்தர நாய்க்கருக் குதவாது. இவர்க்கு "மலையைச் சோற்றில் மறைப்பதுபோல்" எனப் புதிய பழமொழி யொன் றுண்டுபெடுத்தவேண்டும். இவர் மலையைச் சோற்றில் மறைப்பவரே யாம், எனெனில் இவர் அவ்வளவு பொய் பேசுகின்றார். அம்மம்ம! இவர் அண்டப் புளுகர்; ஆகாசப் புளுகர். இப்படிப்பட்டவருடன் எதிர்ப்புளுகு பேச ஒருவர் இனிப் பிரமனால் சிருஷ்டிக்கப்படவேண்டும். இவர் பேசும் அபாண்டத்தைப் பாருங்கள். பசுபாசங்கள் சத்துப்பொருளா யிருக்குமானல் பிரமம் பூரணமாயிருப்ப தொழிந்துபோமென நாமும் பிறரும் ஐந்துவருஷ காலமாக இவரையும் இவர்போன்ற மாயாவாதிகளையும் மறுத்து ஓயாமல் கத் திக்கத்திக் கதறுவது எவரும் அறிந்திருக்கவும், அவைகளுக்குச் சமாதானம் நாளதுவரையில் பேசாது எவரும் மௌனவிரதம் கொண்டிருக்கவும் இப் போது ஷை இலகு பத்திரத்தில், அத்வைதிகள் பிரமத்துக்குப் பரிபூரணஞ் சொல்லாதுபோலவும் இவர் ஏதோ சொல்லிவிட்டதாகவும் பகடித்தனஞ்

செய்து, "எவ்வித வுபமானந் தேடினும் பிரமத்தினது பரிபூரணத்வம் அவர் கூறியபடி சித்தியாதென்பது சித்தம்" என்று அபாண்டம் பேசுகின்றார். இப்படிபட்ட ஆசங்கை செய்யும் இவர், தம் மதத்தை யனுசரித்துப் பரிபூரணகுற்றம் வாராதபடி சொல்லும் விநோதத்தைப் பாருங்கள். நந்தனஸு ஆனிமீ 22உ நாகைநீலலோசனிப் பத்திரிகையில் "நிலங்குளிர்ந்தவழி வித்தினின்றும் அங்குரந் தோன்றுதல் கண்டாம். நிலத்தினின்றும் அங்குரமுண்டாயதென்பதும் வித்தினின்றும் அங்குரமுண்டாயதென்பதும் ஸாமஞ்சஸமாயினவாறு" எனக் கூறியிருக்கின்றார். இதில் நிலஸ்தானத்தில் பிரமமும் வித்துஸ்தானத்தில் மாயையும் அங்குரஸ்தானத்தில் உலகமுமாம். இவருடைய வுபமானப்பிரகாரம் நிலமும் வித்தும் வேறு வேறு ஸ்தானத்திலிருக்கும் வேறு வேறு பின்னப்பொருள்கள். அன்றி வித்து அங்குர மாகும்போது நிலமில்லாதவிடத்தில் அதாவது நிலத்துக்குமேலேதான் ஆகின்றது. அதுபோல் பிரமத்திற்குப் பின்னப்பொருளாகிற மாயையினின்றும் உலகு தோன்றும்போது பிரமமில்லாதவிடத்தில் அதாவது பிரமத்துக்கு மேலேதான் தோன்றவேண்டும். "அவன் கெட்டான் குடியன் எனக்கு இரண்டு மொந்தை கள்ளுவாரு" என்னும் பழமொழிக் கிணங்க, அத்வைதிகள் பரிபூரணஞ் சொல்லாததுபோலவும், தாம் என்னமோ வெகு நிகளமாய்ப் பரிபூரணஞ் சொல்லுகிறவர்போலவும் காட்டி, முடிவில் தாமேஷை குற்றத்திற் கிலக்காய்ப் போனார். "ஊருக்கெல்லாம் சொல்லுமாம், காடிப்பானையில் விழுமாம் பல்லி" எனப் பிறர்க்குப் புத்தி புகட்டவந்து தாமே பிறரால் புத்தி புகட்டிக்கொள்ளுகின்றார். ஆனால் முன்னெழுதியதற்கும் பின்னெழுதியதற்கும் இடையில் ஒருவருஷகாலம் இருக்கின்றது. இவ்வளவு காலத்திற்குள் இவருடைய கொள்கை மாறிவிட்டதாக்கும்! முன்னையதை நோக்கப் பின்னையதும், பின்னையதைநோக்க முன்னையதும் மாறுபடுகின்றமையால் அவ்விரண்டில் எது பூர்வபக்ஷம்? எது சித்தாந்தம்? அவ்விரண்டில் இவருடைய மதசித்தாந்தம் எது? ஷை நந்தன ஸு ஆனிமீ 22உ நீலலோசனியில் கூறியது இவர் மதசித்தாந்தம். அதற்கு நூற்பிரமாணங் காட்டியிருக்கிறார். விஜயஸு ஆனிமீ 30உ சிறபத்திரத்தில் கேட்ட கேள்வி இவர் மதத்துக்கே தீங்கான கேள்வி. அது அத்வைதிகள் இவரைக் கேட்கவேண்டிய கேள்வியாம். அதுபற்றியே இம்மாதிரிப் பலகேள்விகளைச் "சங்கராசாரியார் அவதாரமகிமை" யில் நாம் கேட்டிருக்கின்றோம். அவைகளுக்குத்தான் இதுகாறும் உத்தரவு சொல்லாமல் இவர் ஒளிந்தது.

இவர் மூன்றுபொருள் சத்தியமென்பதால் ஒன்றிருந்தவிடத்தில் ஒன்றில்லையாகி, மூன்றுங் கண்டமாய் அதில் பிரமம் கண்டப்பட்டு அபரிபூரணத்துவத்தை யடைந்து, அதனால் இவர் மூன்றிலொரு பங்கு ஆஸ்திகரும் இரண்டு பங்கு நாஸ்திகருமான அவமானமும், அதிலும் வேதாந்திகளை நோக்க முழுநாஸ்திகரான அவமானமும் பெற்றிருப்பது ஜகத்பிரசித்தியாக, இவர் அத்வைதிகள் பரிபூரணஞ் சொல்லவில்லையென் றியம்புவ திவர்க்கே

தரும். இவரே காக்கை வெளிதென்று கூறிடுபவரும், பட்டப்பகலை யிரவென்று கூறிடுபவருமான பிரத்தியக்ஷ விரோதியென்க.

தன்னை, சுத்த வீரனொருவன் அஸ்திரத்தினுல் உடலைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைக்க, அவனேடு போர்புரிந்து வெல்லசத்தியின்றி முதுகு காட்டி யோடி, காட்டிற் சென்று சட்டைகளில் தோன்றும் புருஷர்களை யெல்லாம் வெட்டிக் கொல்வானைப்போல,நமது ஆக்ஷேபத்திற்கும் மற்றவர்களுடைய ஆக்ஷேபத்திற்குஞ் சமாதானங் கூறுமல் முதுகுகாட்டி யோடித் தூத்துக்குடியிற் சென்று, அங்கு வேதாந்திகளாற் கண்டிக்கப்பட்ட விஷயங்களைத் தாமுங் கண்டித்ததுபோல் கிறுக்கிவிட்ட கிறுக்குப் பத்திரத்தில் தமது சித்தாந்தத்தை யிரண்டுவரியில் சொல்லுகிறர்; சொல்லவும் அஞ்சுகிருர். அப்படிச் சொல்லுகிறவர் இலட்சணத்தைச் சொல்லுகிருரே யன்றி அதன் பொருளைச் சொல்லுகின்ருரில்லை. அதனைச் சொன்னுலோ சணப்பன் வீட்டுக்கோழிபோல் அகப்பட்டுக்கொள்வார். அவர் சொல்லப் பயந்தாலும் நாம் அதன் பொருளையும் உபமான வுபமேயங்களையுஞ் சொல்லி, அவரைச் சணப்பன்வீட்டுக் கோழியாக்கி, அவரைக்கொண்டே அவர் காலில் நியாயமென்னும் விலங்கைப் பூட்டச்செய்து, அத்துடனே அவரது சித்தாந்தமே அவரை நாஸ்திகராக்கி விட்டமையையுங் காட்டிப் பின்னும் படிற்றொழுக்க விரதத்தை அனுசரிக்கச் செய்வாம். அவர் கூறியதிது: "வியாபகம், வியாப்தி, வியாப்பியம் சொற்பாகுபாடுகளினுண்மை யுணராத கொடுமையே அவர்க்கு வீணவதியை விளைத்ததென்க" என்பதாம். இச்சொற்பாகுபாடுகளோடு பொருள் பாகுபாட்டையும் உபமான வுபமேயங்களையும் அத்வைதிகள் செவ்வனே உணர்ந்தமையின், அவர்க்கன்று, இந்தச் சோ. நாய்க்கருக்கு நேர்ந்த வீணவதியையே விளக்கிக் காட்டுகின்றே மென்க. கடல் வியாபகம், நீரும் உப்புங் கலந்திருத்தல் வியாப்தி, கடலில் நீரும் அடங்கியிருத்தல் வியாப்பியம். இது உபமானம். உபமேயமாவது பதி வியாபகம், பசுவும் பாசமும் கலந்திருத்தல் வியாப்தி, பசுவும் பாசமும் பதியினிடத்தில் அடங்கியிருத்தல் வியாப்பியம். அத்வைத மதஸ்தருடைய சித்தாந்தமல்லாததையெல்லாம் சித்தாந்தமென்று கொண்டு, தூத்துக்குடி சைவசமாஜத்தாருக்கு வெகு உபகாரியாகப் பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்த இந்தச் சத்தியவாதி: வியாபகம், வியாப்தி, வியாப்பிய இலக்கணங்களையும் அவ்விலக்கணங்களைப் பெற்ற வுபமான வுபமேயப் பொருள்களையும் சற்று எழுதிக்கொடுக்கப்படாதா? எழுதிக்கொடுத்தால் உண்மை வெளிப்பட்டு விடுமென்று இந்தவிஷயத்திலுங் கரந்தொளிந்தனரோ! இவர் இன்னு மெத்தனை நாள்தான் கரந்தொளிக்கப் போகின்ருரோ பார்ப்போம்! இவர் மதப்படி பதி ஸ்தானத்தில் கடலும், பசு ஸ்தானத்தில் நீரும், பாச ஸ்தானத்தில் உப்புமாம். பொருளைப் பொருளாகக் கொள்ளாமையும் பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கொள்ளுகின்றமையும் மருள்; பொருளைப் பொருளாகக் கொள்ளுகின்றமையும் பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கொள்ளாமையும் தெருள். இந்தச் சித்தாந்தி கடவுள் ஒரு பொருளும், பசு ஒரு பொருளும், பாசம் ஒரு பொருளும் ஆக

முப்பொருளாகக் கொண்டார். இதற்கே உபமானமாகக் கடலும் நீரும் உப்புஞ் சொல்லப்படுகின்றன. உபமானத்தில் கடலென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் யாது யாது என ஆராயின் நீரையன்றியில்லை. நீரினது நிலைமையைப்பற்றிக் கடலென்றும், ஏரியென்றும், குளமென்றும், மடுவென்றும், யாறு என்றும், கிணறு என்றும் சொல்லப்படுகின்றனவே யன்றி, மற்றப்படிக் கடல் முதலிய சொல்லுக்குப் பொருள் யாதெனஉய்த்து நோக்கின் அபாவந்தான் பொருள். கடலினீரை யெடுத்துப் பல ஏரிகளில் நிரப்பி விடுவோமாயின் பிறகு கடலென்னுஞ் சொற்குப் பொருளில்லை. பொருளில்லாமற் போகும்போது கடலிருந்து பொருளில்லாமற் போயிற்று? கடலில்லாமலிருந்து இல்லாமற்போயிற்று? இருந்ததாயின் இல்லாமற்போகாது. இல்லாமற் போனமையின் இல்லாமலிருந்தே யில்லாமற்போயிற்றென்க. ஷை பல ஏரி நீர்களை முன்னிருந்தவிடத்தில் விட்டபோது கடலென்னும் பேர்பெறுகின்றது. முன்னில்லாதிருந்த கடல் இப்போது வருவானேன்? வந்தது நீரே யொழிய மற்றொன்றுமல்ல. கடலென்னும் பொருள் ஒன்றிருந்தாலன்று அது வரப்போகிறது? போகப்போகிறது? அது இல்லவேயில்லையாதலால் அது வரவுமில்லை; போகவுமில்லை. வந்ததும் போனதும் நீரேயன்றி மற்றொன்றுமல்ல. இல்லது வரவுமாட்டாது; உள்ளது போகவுமாட்டாது. ஆதலால் நீரையன்றிக் கடல், ஏரி, குளம், மடு முதலியவற்றிற்குப் பொருளின்றென்று நிச்சயமா யுணர்வாராக. இடத்துக்குத் தக்கவாறு கடல், ஏரி, குளம் முதலான பேர் பெறுகின்றதேயன்றி யுண்மையில் அவைகளுக்குப் பொருள் மலடி மகன்றான். அவைகளுக்கெல்லாம் பொருள் உண்மையில் நீர் ஒன்றேயாம். கடல் முதலியன வியாவகாரிக சத்தியமாய் உலக விவகாரத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. பாரமார்த்திகமாயும் வேதாந்த சாத்திர ரீதியாயும் பொருளைப் பொருளாகச் சோதித்துப் பார்க்குமிடத்துக் கடல் பொய்யும் நீருண்மையுமாம். இங்ஙனமே கடல் ஸ்தானத்திற் கூறப்பட்ட பதி பொய்யும், நீர் ஸ்தானத்திற் கூறப்பட்ட பசு மெய்யுமாம். இவர் சித்தாந்தப்படி பசு உண்மையும் பதி பொய்ம்மையுமாயிருக்க, இல்லாத அதாவது பொய்யான பதியின்கண் பசு பாசங்கள் அடங்கியிருக்குமென்கை, "மலடி மகன் அரசாக்ஷியில் ஜனங்கள் க்ஷேமப்பட்டார்கள்" என்பதற் கொப்பாமென்க. இவரது துவைத சித்தாந்தப்படி பதிக்குப் பொருளே யில்லாதிருக்க, அது பரிபூரணமென்றும் நித்தியமென்றும் சச்சிதானந்தமென்றும் பசுக்களை முத்தியில் செலுத்துமென்றும் பசுக்கள் பதியை வணங்கவேண்டுமென்றும் இவ்வாறு பல பல சொல்லிப் பிரசங்கிப்பதும் எழுதுவதும் என்கொண்டோ! மலடிமகனை அரசனுக்கி அவனுக்கு ஏதேதோ பல நன்மைகள் புரிந்து அவனல் ஏதேதோ நன்மைகள் பெறலாமென்று சொல்வதுபோல, (இவர் மதப்படி) மலடி மகனுக்கொத்த இவரது பதிக்கடவுளுக் கேதேதோ செய்யச் சொல்லுகிருர். நீரையும் உப்பையு மெடுத்துவிட்டால் கடலுக்குப் பொருள் அணுவளவுகூட எங்ஙனமின்றோ, அங்ஙனமே, பசுக்களையும் பாசத்தையு மிழுத்துவிட்டால் இவரது கடவுளான பதிக்குப்

பொருள் ஆகாயப்பூவும் மலடிபுத்திரனுந்தான். இனிப் பசுவுக்கும் இவரது கடவுளான பதிக்கும் பேதமா? அபேதமா? இந்தக் கேள்வியைக் கேட்பதற்கு முன் பசுவுக்குப் பதி இருந்து பேதமா? இல்லாதிருந்து பேதமா? என்று கேட்கின்றோம். இந்தக் கேள்வி மலடியும், அவள் மகனும் பேதமா? அபேதமா? என்று கேட்பதுபோ லிருக்கின்றது. மலடிமகன் எங்ஙனமின்றோ, அங்ஙனமே இவரது சித்தாந்தப்படி இவர் மதக்கடவுளான பதியும் மேற்காட்டிய நியாயப்படி இன்றென்பதாம். இல்லாத பதியைப் பேதமென்றாவது அபேதமென்றாவது கூறுவதிற் பயன் யாது? இனி நீர் உப்பைப் பற்றியும் விசாரிப்போம். நீரும் உப்பும் கலந்திருத்தல் பின்னமாகவா? அபின்னமாகவா? அபின்னமென வொருபோதுஞ் சொல்லப்படாது. ஏனெனில் கடனீரில் நூற்றுக்கு இருபத்தேழு பங்கு உப்பு என்கிற பொருளும், எழுபத்துமூன்று பங்கு நீரென்னும் பொருளு மிருக்கின்றன. ஷெ நீர் என்னும் பொருள் ஆவி ரூபமாய் மேலேபோய் மேகமாக மற்ற உப்புப் பொருள் கீழே தங்கிவிடுகின்றது. நீர்மேலே போய்விடக் கீழேதங்கிவிடும் உப்புத்தான் உப்பளத்திலுள்ள வுப்பாம். எது பின்னமாய் ஒரு காலத்திற் பிரிகின்றதோ, அது ஒருகாலத்தில் பின்னமாய்க் கூடியே யிருந்திருக்க வேண்டும். அபின்னமாயே யிருக்கின்றதென்று கூறுவோமென்னின், எது அபின்னமோ, அது என்றும் அபின்னந்தான். ஒருபோதும் பின்னமாகாது. மரத்தின்மேலிருக்கும் பறவை பின்னமாகலின் அது மரத்தைவிட்டுப் பிரிந்துபோகின்றது; சூரியனிடத்துள்ள வொளி அபின்னமாகலின் அது ஓர்போதும் பின்னப்படுவதில்லை. அதுபோல வியாவகாரிகமாய் உலகவழக்கத்திற் சொல்லப்படுகிற கடலிலிருந்து நீர் பிரிந்துபோகின்றமையினாலும் கப்பற்காரர் யந்திரமூலமாய்க் கடல்நீரைக் காய்ச்சி உப்பினின்று நன்னீரைப் பிரித்து அருந்துகின்றமையினாலும் உப்பும் நீரும் பின்ன சம்பந்தியேயாம். தூலதிருஷ்டிக்கு அபின்னம்போற் றோன்றிடினும் உண்மையில் அவை பின்னமென்றே சொல்லத்தக்கன. அங்ஙனமே பசுவும் பாசமும் பின்னமேயென்பதற்கு ஏதும் ஆக்ஷேபமில்லை. அவை பின்னமாகிறபோது பசுத்தானத்தில் பாசமும், பாசத்தானத்தில் பசுவும் இரா. இராவாகவே பசுவைப் பாசம் மறைத்ததென்பதும் பொய்யாம்; அது பொய்யாமாகவே பாசத்தையொழிக்க வேண்டுமென்பதும் பொய்யாம்; அது பொய்யாமாகவே அதற்குப் பசு என்கிற பேரும் பொய்யாம்; அது பொய்யாமாகவே பாசத்தை நீக்கி இவர் மதசித்தாந்தப்பிரகாரம் மலடிமகனைப்போன்ற பதியைப் பசு அடையுமென்பதும் பொய்யாம். எல்லாம் பொய்யும் புனைசுருட்டும் கள்ளமுமாயிருப்பதாலும் இவ்வளவுக்கும் இடங்கொடுத்தது இவரது அவைதிக மாயாவாத துவிததாந்திரீக சைவமா யிருத்தலாலும் இப்படிப்பட்ட பொய்ம் மதத்தை ஆதாரமாய்க்கொண்டு மெய்போல எழுதுவதும், பேசுவதும், பிரசங்கிப்பதும் நன்றன்று.

கடவுள் உண்டென்பவர் ஆஸ்திகர்; இல்லை யென்பவர் நாஸ்திகர். நீரையன்றிக் கடலில்லாமைபோலப் பசுவையன்றிப் பதியில்லை யென்பது

இவரது மதமாய் முடிந்ததென மேலே காட்டினமையின் அதன்படி இவர் நாஸ்திகரும் இவரது மதம் நாஸ்திகமதமுமா மென்க. ஆஸ்திக நாஸ்திகத்தைப் பற்றி யெழுதிய சுதேசியும் இவர் மதத்தை நாஸ்திக மதத்திற் சேர்த்து வைத்தனர். அந்த விஷயத்தைப்பற்றி வாதஞ் செய்தால் இவர் பகிரங்கமாய் நாஸ்திகராய்ப் போகவேண்டிவரும்; பிறகு ஆஸ்திகரெனச் சொல்லிக்கொள்வதால் வரும் பயனில்லாமற் போமென அவ்விஷயத்தின் ஜோலிக்கே போகாமலும் அந்தக் காற்றுக்கூடத் தமதுபேரில் படவொட்டாமலும் தூர தூரமாய் அதிலும் நெடுந்தூரமாய் ஒதுங்கி நின்று, இப்போது தாம் பெரிய முழு ஆஸ்திகர்போல் காட்டத் தூத்துக்குடிக்கு அதி ஓட்டமாய் ஓடினார். அங்குத்தான் தமது படிற்றொழுக்கம் வெளிவாராதிருக்குமென வோடினார்போலும்? மேற்காட்டிய முழு நாஸ்திகமதத்தை யவலம்பித்த இந்த முழு நாஸ்திகர்: எவராலும் அசைக்கலாகாத முழு ஆஸ்திக அத்வைத மதத்தை அசைக்க வருவது கொசுகு இமயமலையை அசைக்க வருவதுபோலா மென்க. இப்படிப்பட்ட முழு நாஸ்திக மதத்தினது வியாபகம், வியாப்தி, வியாப்பியம் என்னுஞ் சொற்பாகுபாடுகளை யுணராத கொடுமைதான் சோமசுந்தர நாயக்கரை வீணவதியி விழுத்துவிட்டு, அவமானத்தையும் அவமதிப்பையும் உண்டாக்கியதென்க. அத்வைதிகள் அச்சொற்பாகுபாடுகளை யுள்நுழைத்து மிகு நன்றாய்ச் சுருதி யுக்தி அநுபவங்களோடு ஆராய்ச்சி செய்தமையாற்றான் அவ்வவதியிற் புகுந்து நாஸ்திகராய் அதிலும் பரமநாஸ்திகராய்க் கெட்டுப்போகாமல் சுருதி முதலிய பதினான்கு வித்தைகளுக்குங் கட்டுப்பட்டு, யுக்தி அநுபவங்களுடனே விசாரணை செய்து விசாரணையிற் றேறியவாறு ஆஸ்திகராய் அதிலும் முழு ஆஸ்திகராய்நின்று, கரும பக்தி யோகங்கள் செய்து, பரமேசுவரனது திருவருட் பிரசாதத்தைப் பெற்று, மனந்தூயராய் முடிவில் ப்ரம்மாநுபூதியைப் பெற்ற சற்குருவை யடைந்து, சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட் கொத்தபடி சிரவண மனன நிதித்தியாசன சமாதி சாட்சாத்கார பிரமநிலை அல்லது பிரமத்தின் பரியாய நாமமான ஆன்மநிலை, அல்லது சிவ நிலையைப் பெற்று ஜீவத்துவத்தைப் போக்கி அத்வைதாநுபவிக ளாகின்றார்கள்.

இனிப் பன்முறை கூறியதையே கூறிப் பின்னுமொரு ஆசங்கை செய்கின்றார். அது அவருடைய தெரியாமையைக் காட்டுமேயன்றி ஆசங்கையாகமாட்டாது. அது "அவர் பூரணத்துவங் கூறியது பிரமத்துக்கென்று விவகாரமுண்டாயினும் அந்தப்பிரமம் ஆன்மாவைத்தவிர வேறில்லை யென்பது அவரது மதமாய் முடிந்தமையின்" என்னும் ஆபாச மாயா வழுவாசகமாம்.

நாம் தரும் சமாதானத்தைப் பிறரைப் படிக்கச்சொல்லிக் காதினால் கேட்பாரோ? தாமே கண்ணால் காணுவாரோ? தெரியவில்லை. சுரோத்திரேந்திரியமாவது சட்சு இந்திரியமாவது அவர்க்கிருப்பது உண்மையானால் ப்ரம்மவித்தியா சூ-வது புத்தகம் 22-வது பத்திரிகையின் அநுபந்தத்தில் 'சங்

கராசாரியார் அவதாரமகிமை'யில் ௩௧௪-வது பக்கத்தில் இவரது குளறு படையை மறுக்கவே "ஆன்மாவே பிரமம்" எனப் பெயரீந்து நாம் சமாதானஞ் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்து அல்லது கேட்டுச் சந்தேகந் தீர்த்துக் கொள்ளலாமே. அன்றி ஷை பத்திரிகை ௬-வது புத்தகம் ௨௩-வது பத்திரிகையிலும் ௭-வது புத்தகம் ௧௦-வது பத்திரிகையிலும் "சித்தாந்திகளும் ஏகாத்தும வாதிகளே" என்னும் விஷயத்தை "வேதாந்தி" என்பவர் எழுதியபோது இவருக்கும் இவர் சிநேகருக்கும் இவரினத்தாருக்கும் இவர்முன்னோருக்கும் நெடுநாளாய்ப் பிடித்திருந்த பரம்பரைப் பித்தத்தை யெல்லாந் தீர்த்திருக்கின்றாரே. அவைகளையும் பார்த்து அல்லது கேட்டு எல்லாச் சந்தேகமுந் தீர்த்துக் கொள்ளலாமே. பார்க்கவும் சட்சு இந்திரியமில்லாமல் கேட்கவும் சுரோத்திரேந்திரிய மில்லாமலிருக்கிற விவருக்குவாதேன்? வழக்கேன்? இவர்தான் இப்படி யானாலும் சமாஜத்தாருமா அங்ஙனமாகவேண்டும்! சோ. நாய்க்கர் குருடரைப்போலவும் செவிடரைப்போலவும் இருப்பது இன்று நேற்றன்று; நெடுநாள் வழக்கமென்ப தெவருமேயறிவர். இப்போது சமாஜத்தாரும் அங்ஙன மாயினமைக்குத்தான் விசனமுறுகின்றோம்! கவர்ன்மெண்டார் விதித்தவரி நியாயமல்லவென நாம் ஒரு மநு அனுப்பினோமென வைத்துக் கொள்வோம். கவர்ன்மெண்டார் அது நியாயமல்லவெனக் காரணங்காட்டிப் பதிலெழுதிவிட்டார்களெனவும் வைத்துக்கொள்வோம். பிறகு நாம் அதற்குமேல் மநு செய்கிறதானால் கவர்ன்மெண்டார் அனுப்பிய பதிலைப் பூர்வபக்ஷஞ்செய்து அதன்மேல் நியாயங்காட்டி யெழுதுகிறதா? அல்லது முதலிலெழுதிய மநுவையே பின்னும் எழுதி அனுப்புகிறதா? முதலில் எழுதியதையே பின்னும் எழுதியனுப்பினால் கவர்ன்மெண்டார் நமது மநுவைப் பிடிப்பார்களா? பிடித்தாலும் பதில்தான் கொடுப்பார்களா? இப்படியே இவரும் இவர் நண்பரும் இவர் முன்னோரும் பன்முறை ஆன்மாவைத் தவிரப் பிரமமில்லையெனச் சொன்னமைக்குப் பதில் பன்முறை நாமும் பிறரு மெழுதியிருக்க அதைக் கேளாமலும் பாராமலும் பின்னும் எழுதினதையே யெழுதினால் இவரை நாமென்னவென மதிக்கவேண்டும்? நமது சமாதானத்துக்கு மேல்கக்ஷிசொல்ல விடமின்மையான் சொன்னதையே சொல்லுகின்றா ரென்றும் எழுதினதையே எழுதுகின்றாரென்றுந்தானே நினைக்கவேண்டியது. இந்தச் சங்கதிகளை யெல்லாம் சமாஜத்தார் அறியாமையால் சோ. நாய்க்கருடைய மேல்வேஷ படாடோபத்தைக் கண்டு அவர் உண்மையான விஷயத்தை யெழுதிக் கொடுத்துச் சமாஜத்தைக் கௌரவிப்பாரென நம்பி யேமாந்து போனார்கள் போலும்! சுயமாய் விஷயத்தை ஆராயச் சத்தியில்லாதவர்களென்செய்வார்கள்! இப்படித்தான் ஏமாந்து போவார்கள்! ஆன்மாவைத் தவிரப் பிரமமில்லை யென்பதிற் குற்றமென்ன? அஸ்தத்தைத் தவிரக் கையில்லை யென்றால் அது ஒரு குற்றமா? ஆத்மா வென்கிற சொல் பிரமத்துக்குப் பரியாயநாமமென விவரறியாது போனால் அத்வைதிகளுக்கு ஆகவேண்டுவதென்ன? இதைப்பற்றிய மற்ற விஷயங்களையெல்லாம் "சித்தாந்திகளும் ஏகாத்மவாதிகளே" என்னும் கடி

தத்தில் விரிவாயக்கண்டு பெட்டியினுள் டாம்பைப்போல அடங்குவாராக. வெளியில் வருவாரானல் எமது நியாய தண்டத்தால் புடைக்கப்படுவா ரென்பது உண்மையேயாம். ஆத்மா பிரமம் சிவன் என்னும் பெயர்கள் ஒரு பொருளையே சுருதி முதலியவைகள் கூறுகின்றன வென்பதற்கு வேண்டிய பிரமாணங்கள் முன்னரே காட்டி யிருக்கின்றோம். ஆங்குக் காண்க. அந்தப் பிரமாணங்களினல் பிரமத்தின் பரியாய நாமம் ஆன் மாவெனச் சொல்லப்படுகின்றமையின் ஆன்மாவே பிரமமெனவும் பிரமமே ஆன்மாவெனவும் ஏற்பட்டிட, இவருக்கு மாத்திரம் அது குமட்டுவானேன்? ஒருபொருளுக்குப் பலபேரிருக்குமானல் அந்தப்பொருளுக்கு எந்தப் பேரிட் டழைத்தாற்ருன் என்ன? இவர் வேதவிரோதமாய் வேதவரம்பு கடந்து ஆன்மா வென்னுஞ் சொல் சிவனுக்குப் பொருந்தாது, ஜீவனுக்கு மாத்திரந் தான் பொருந்துமெனச் சொன்னல் இவர் வேதபாஹ்யரும் வேததூஷக ரும் பதிதரும் பாஷாண்டியுமாவாரே யன்றி, வேதவேதாந்தத்தின் அகசம யத்தவரும் வைதிக சம்பந்தியு மாவரோ? ஒருபோது மாகார். ஒரே பொரு ளுக்குச் சிவனென்றும் ஆன்மாவென்றும் பிரமமென்றும் வேத முதலிய நூல்களில் கூறப்படுகின்றமையின் பிரமமென்று சொன்னலுஞ்சரி, ஆன்மா வென்று சொன்னலுஞ்சரி, சிவனென்று சொன்னலுஞ்சரி, எல்லாமொன்று தான். ஷ ஆன்ம சிவ பிரமப் பொருட்கு ஜீவன் வேறு; ஜீவனுக்கும் சில சமயம் ஆன்மாவென்று சொல்லப்படுவதுண்டு. அப்போது ஆன்மா அணு வாகும்; சிவனுக்குச் சொல்லும்போது பரிபூரணமாகும். இந்த விரண்டினது பேதங்களை அறியாது சாதாரண ஏழை மக்களை மயக்கிக் குழப்பிக் கலக்கி ருர். அத்வைதிகளுடைய யதார்த்த கொள்கையை மறைத்து அவர்கள் பேரில் இல்லாக் குற்றத்தை யேற்றி, பேதையர் பிரமிக்கும்படி மாறுபாடா ய்ச் சொல்வது ஆன்ருேர் செய்கையன்ரும்; நற்குடிப்பிறப்பாளர் செய்கையு மன்ரும்.

இனி அத்துவிதிகளுக்கு விரோதமாகக் குருட்டுச் சித்தாந்தமொன்று சிருட்டி செய்துகொண்டு, யதார்த்தத்தில் அவர்கள் சித்தாந்தத்தையே கண் டித்ததுபோலக் கனவு கண்டு, இதுவரையில் எம்மாலும் பிறராலுங் கண்டிக் கப்பட்ட தமது பொய்ச் சித்தாந்தத்தை வெற்றுரையால் கூறி, இந்தப் பொய்ச் சித்தாந்தத்தைக் கூறியவர் பெரியோரென்று பெருமை படுத்திக் கொண்டு "பிள்ளையில்லாத வீட்டில் கிழவன் துள்ளி விளையாடுகின்ருன்" என்பதுபோலக் கொஞ்சங் களித்துத் துள்ளி விளையாடுகின்ருர். அது வரு மாறு காண்க:—"இதுகாறுங் கூறிய வுண்மைகளால் ஜனனமரணங்களைத் தாங்கிய பொருள் பிரதிபலன சைதன்னியமாகிய ஜீவனு? அதிஷ்டான சைதன்னியமாகிய பிரமமா? என்ருசங்கித்த விஷயம் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு, இரண்டு மல்லவென்று நிச்சயிக்கப்பட்டமையால் இவ்விரண்டு மல்லாததும், அநாதி நித்தியமானதும், கிஞ்சிஜ்ஞத்வாதி யிலக்கணங்களோடு கூடிப் பாச வீக்க முடையதுமான பசு என்னும் ஆன்மாவே ஜனன மரணப்பட்டு வருந் துந் தன்மைத்து என்று கூறுவர் பெரியோரென்க.' உமாபதிசிவன் அத்

வைதத்தினின்றும் விலக்கப்பட்டமை காரணமாக வைதிக வரம்பழித்து வேதத்தையும் வைதிகத்தையும் அத்வைதத்தையும் தூஷித்து, தாம் புகுந்த மதமான மாயாவாத மதத்தன்மையை அசூயையால் அத்வைதிகள்பேரில் ஏற்றி, தாம் என்னமோ மாயாவாதத்தினின்றுந் தப்பித்துக் கொண்டதாய்ச் சில கிறுக்கினாரன்றோ? அங்ஙனமே சோ. நாயகரும் அத்வைதத்தினின்றும் விலக்கப்பட்டமை காரணமாக, வேதத்தையும் வைதிகத்தையும் அத்வைதத்தையு மிகழ்ந்து வருபவ ராகலின் அங்ஙனமே யிப்போதும் தமது மாயாவாதத்தை மாயாரகித அத்வைதிகள்பேரில் ஏற்றிக் கிறுக்குகின்றார். அத்வைதமதம் சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட் கொத்ததென்றும் துவைதமதம் அங்ஙன மொவ்வாத தென்றும் தெரிந்தாலும் சொல்லமாட்டார். சொன்னால் வெட்கமாயிருக்கும். அதனாலேதான் அத்வைத மதம் முற்றும் நியாயமென வறிந்தும் நியாயமில்லாதுபோல் காட்டிப் பகடித்தனஞ் செய்கின்றாரெனக. இதுவரையிலுஞ் செய்த மறுப்புக்கு இவர் அணுவளவாவது நமக்கு நியாயஞ் சொன்னாரா? அதைப்பற்றி நினைக்கின்றாரா? முன்பு சபாபதி நாவலர்பேரில் செய்த கண்டனைக்கு மேல்விழுந்து பதிலெழுத வந்தவர், இவரது ஆக்ஷேபத்துக்குச் சமாதானமாக இவரை நேரே அதாவது இவரது பேரையே சுட்டியெழுதிய எம்முடனே பேச வாயையேனுந் திறக்கின்றாரா? சபாபதி நாவலர்க்குப் பரிந்து முன்னே வந்தவர், இப்போது அவரைக் கண்டித்தெழுதிய 'வேதாந்த சங்கை நிவாரண' த்துக்குப் பதிலெழுத இறகையேனு மெடுக்கின்றாரா? என் செய்வார் பாவம்! இறகை யெடுக்கப்போனால் கை நடுங்குகின்றது! உடல் நடுங்குகின்றது! வாய் நடுங்குகின்றது! மனமும் நடுங்குகின்றது! யாவும் நடுங்குகின்றன! 'சங்கராசாரியர் அவதாரமகிமை' யில் இவரை நாம் பலவகையிலும் அசையாசபடி இறுக்கிவிட்டோம்! அது அத்துணை யித்துணையன்று. அவைகளுக் கினியும் பதில்பேச வாயைத் திறக்கமாட்டார். இப்படிக்கெல்லா மிருப்பதால் வெட்கத்துக் காற்றாது நானும் வேதாந்தத்தைக் கண்டித்து விட்டேன் என மூட ஜனங்களிடத்திற் பெருமையடைய அத்துவிதிகளுடைய சித்தாந்தமல்லாததைச் சித்தாந்தமெனச் சொல்லி உண்மையாய் அத்வைதத்தைக் கண்டித்து விட்டதாகப் போக்குக் காட்டி எழுதினார்.

இவர் பசுவாகிய ஜீவனை அநாதி நித்திய மென்கிறாரன்றோ? எப்படி அநாதி நித்தியம்? சத்தாய் அநாதி நித்தியமா? அசத்தாய் அநாதி நித்தியமா? சதசத்தாய் அநாதி நித்தியமா? சத்தாய் அநாதி நித்திய மென்பாராயின் அநாதி சத்தாகிய சிவன் பரிபூரணராகலின் அந்தப்பரிபூரணத்தில் மற்றொரு சத்துப்பொருளிருத்தல் கூடாது? அசத்தாய் அநாதி நித்தியமென்பாராயின் அசத்தென்பது இல்லையெனப் பொருள் படுதலால் இல்லாதது நித்தியமாவதும் அநாதியாவதும் மலடிமகன் அநாதி நித்திய னென்பதற் கொப்பாம். சதசத்தாய் அநாதி நித்திய மென்பாராயின் எதிர்மறை யிலக்கணமுள்ள வொருபொருள் இருத்த லெங்கு மில்லை. அன்றி எது சதசத்தோ அது உண்மையில் அசத்தேயாகும். இவ்வளவு லக்ஷணமுள்ள,

மதத்திற் புக்தியின்றிப் பிரவேசித்தும் வாயும் கையு மாத்திரம் மிக நீட்சியா யிருக்கின்றன. இவருடைய நவீன மதப்பிரகாரம் ஜீவான்மா அகண்டமாகலின் அது ஒரு தேகத்திற் புகுந்து பிறக்குமென்பதும், தேகத்தைவிட்டு இறக்குமென்பதும் கூடாதகாரியம். இப்படிப்பட்ட இலக்கணமுள்ள மதத்தைக் கற்பித்தவர் ஒருபோதும் பெரியாராகார்; சிறியரே யாவர் என்பதாம். அத்வைதத்தில் இவர்காட்டிய குற்றமில்லை யென்று கூறுவாம். ஜீவனே ஜநநமரணப்பட்டுத் துன்புறுபவன். அதிஷ்டானசைதன்னியம் சாக்ஷியாய் விளங்குகின்றமையின் அதற்கு யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை. இதற்கு மாறான இவருடைய பரிஷ்கரிப்பு இவர்மட்டில் வைத்துக்கொள்ளலாம். அத்வைதிகளுடைய கடைவாயிலில் கூட எட்டிப்பார்க்க யோக்கியமாகாது; எட்டிப் பார்க்குமாயின் சுருதி யுக்தி அநுபவமென்னும் வாளால் துண்டந்துண்டமாய் வெட்டப்படுமென வறிந்திடுக.

நெருப்பிற் பஞ்சுபோல நாசமாகும்படி முடிவில் இவருடைய எல்லாப் பொய்க் கதைகளையும் ஒன்று சேர்த்து ஒப்பிவிக்கிறார். அது இது: "இத்னால் பிரமமொன்றே சத்தியம், ஜகஜீவபரங்கள் மிச்சை யென்று பேசிய பொய்வழக்கு அபஜயமடைந்த தறிக" என்பதுதான். இவருக்கு ஜயமிது, அபஜய மிதுவெனத் தெரியாது. கீழே விழுந்தவன் தோற்றதாகவும் மேலே ஏறியவன் வென்றதாகவுங் கொள்வது உலகவழக்கம். இவருடைய வழக்கத்தில் அதை மாற்றிக்கொண்டார். ஏன்? வெட்கத்துக்கு அஞ்சி. சுருதி யுக்தி அனுபவங்களைக்கொண்டு பிரமம் ஒன்றே மெய்யென்றும் ஜகஜீவபரங்கள் பொய்யென்றும், அநிர்வசனீயமென்றும் பலமுறையிலுந் தாபித்தமையால், இவர், யுக்தி அனுபவமுமின்றிச் சுருதியுமின்றி வீண்கிறுக்கலாய் எழுதியது செல்லாதென்க. அன்றி இவர் பேசியவைகளெல்லாம் அத்துவித மதத்தைச் சார்ந்தவை யன்று. அவர்களால் மறுத்தவையேயாம். அந்த மறுப்பு எம்மிடத்தில் கற்றுக்கொண்டதும் எமது மறுப்புக்குச் சமாதானங்கூறாததுமாம். பொய்யென்ற பொருள் படும்படி ஜகஜீவபரங்கள் மிச்சையென்று அத்துவிதிகள் சொல்வதாய்ச் சொல்லுகின்றார். அவர்கள் அவ்வாறு சொல்லவில்லையென்ற இவருக்கு ஐந்து வருஷமாய்க் காட்டிப் பலபேர் இவரை மறுத்திருக்கின்றார்கள். அத்வைதிகள்: பொய்யன்று, அநிர்வசனீயமென்று சொல்வதாய்ப் பல்முறை நேர் நேரே இவருக்கு நாமே சொல்லியிருக்க, அதை மறுக்காமல் மறுபடியும் அவர்களால் கண்டிக்கப்பட்ட பொய்யைக் கண்டிப்பது அபஜயத்துக் கிடமாம் என்க. இப்படிப்பட்ட அபஜயம் இவரிடத்தில் நூற்றுக்கணக்கா யிருக்க, அபஜயமே யின்றி முற்றும் ஜயமேகொண்ட அத்வைதிகள் அபஜயமானார்களெனச் சொல்வது அசத்தியர் செய்கையாம். அநிர்வசனீயமென் றிவர்க்குப் பன்முறை சொல்லியிருக்கும் வசனங்களை முன்னர்க்காட்டி யிருக்கின்றோம். ஆங்குக் கற்றறிந் தடங்குக.

இவரெழுதிய விஷயங்களெல்லாம் விவேகிகள் கண்டு வெறுப்படைவதை நினையாமல் தெளிந் தின்புற்றதாகவைத்து, 'இதனை விவேகிகள் தெளிந்தின்புற்று வாழ்வாராக' என்றார். இவர் எழுதும் விஷயங்களெல்லாம அவிவேகிகளுங் கண்டு வெறுப்படைவாரென்பதைத் தாமுணர்ந்திருந்தும் அப்படிப்பட்ட விஷயங்களையே இதுவரையில் எழுதிவந்தும் விவேகிகள் இதனை யறியார்போலக் காட்டி யெழுதுவது நல்லார் செய்கையன்று.

முற்றிற்று.

தூத்துக்குடி சைவசமாஜத்தார் பிரசுரித்த சிறுபத்திரம் வருமாறு:—

“மாயாவாதி மதத்தில் பிரமம் ஒன்றே சத்தியமென்றும், ஜவஜீவபரங்கள் மித்தையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஜகமென்பது தேகேந்திரியாதிகள். ஜீவனென்பது அத்தேகேந்திரியாதிகளைத் தாங்கிய சேதனன். பரம் என்பது அந்தச் சீவனுக்குத் தேகேந்திரியாதிகளைக் கொடுத்த சேதனன். பொய்யாகிய இம்மூன்றனுள், ஜீவனே ஜநநமரணப்பட்டு வருந்துகின்றான் என்று அம்மதத்தினர் கூறுகின்றனர். இந்த ஜீவன் ஜலசந்திரனாக வுவமிக்கப்பட் டிருக்கின்றனன். ஆகாயத்திலுலாவுஞ் சந்திரன் ஒரு கடத்தினிறைந்த நீரிற் பிரதிபிம்பித்தபோது, அந்த நீரிற் றோன்றிய சாயையே சந்திர பிரதிபிம்ப மென்பதாம். இந்தச் சந்திர பிரதிபிம்பம் கடத்தில் சத்தியமானதன்று. இது அந்தக் கடத்தினின்றுந் தாண்டி வேறு கடத்திற் புகுதமாட்டாது. அந்தக் கடமுடைந்தவழி அத்தோடே போய்விடுவதாம். வேறு கடமொன்று ஆண்டுக் கொணர்ந்திடின் அந்தச் சந்திரபிம்ப மதிற்றோன்றுமெனின், வேறு கடத்திற் றோன்றிய சந்திரபிம்பம் மூலசந்திரனுடையதேயன்றி உடைந்த கடபிரதிபிம்ப சந்திரனுடையதன்று. இதனைப் பரியாலோசிக்கையில், மாயாவாதஞானிகள் மறுபிறப்பை யொப்புதற் கிடமில்லை.

இனி ஒரு புருஷ னிறந்ததாகக் கொள்வோம். இவனைச் சல சந்திரன் கட த்வம்ஸத்தி லழிந்து போயினதற்கே யொப்பிடுவர் விவேகிகள். அதனால் அழிந்துபோன சலசந்திரன் மற்றொரு கடத்திற் புகுதமாட்டாதவாறுபோலத் தேகமழிந்த புருஷன் வேறு தேகத்திற் புக்கு மறுபிறப் பெய்தினனெனல் கூடாது. அன்றியு மிவன் சொர்க்க நரகங்களை யடைவதுங் கூடாது. ஜநநமரணங்களையும், சொர்க்க நரகங்களையும் ஜீவனுக்கொப்பிய வேத முதலிய கலைகளை மாயாவாதி களவாடினமையால், அக்கலைகள் தனக்குபகாரஞ்செய்வதும், அல்லது அபகாரஞ் செய்வதுமறியாமல் வெளிவந்து கெடுகின்றான். இவன் குடாகாய மகாகாய முதலிய வுவமைகள் தேடுவதும் இவ்வாறே யழிகின்றனவென்க.

இனி அதிஷ்டான சந்திரனோடுவமித்த பிரமத்தைச் சிறிது விசாரிப்பாம். சந்திரன் கடநீரிற் பிரதிபலித்ததுபோல் பிரமம் தேகாந்தர்க்கதமாகிய அந்தக்கரணத்திற் பிரதிபலித்ததெனின், சந்திரன் கண்டரூபி. கடநீர் முதலியன அந்தச் சந்திரனுக்கு வேறாயுள்ளவை. பிரமம் அகண்டமாயுள்ளது. உருவமற்றது. அதற்கு வேறா யொரு பொருளுமின்று. இவற்றையுணர்ந்திடுவோர் பிரமம் அந்தக்கரணத்திற் பிரதிபலித்தது என்பதை யொப்புவ தெங்ஙனம்? இவரிம்மட்டி லமையாமல் அகம்பிரமமென்று கூறுவர். இவ்வாறு கூறும் ஒவ்வொரு மாயாவாதியும் தேகச்சுமை சுமந்திருக்கக் கண்டோம். பிரமமோ தேகச்சுமை யற்றது. தேகச்சுமை தாங்கிய மாயாவாதி பிரதிபலநப் பிரமமே யன்றி அதிஷ்டான பிரமமன்று. அதிஷ்டானப் பிரமமல்லாத தான் அகம்பிரம மென்பது கூடாது. பிரமம் தன்னை அகம்பிரமம்

என்று கூறிக்கொள்ளவுமாட்டாது. அவ்வாறு அது கூறிக்கொள்வதற்கு அதற்கு வாக்கு முதலிய கரணங்களுமில்லை. இது நிற்க.

பிரமம் பரிபூரணப் பொருளாகையால், தேகச்சுமைதாங்கிய யாமும் பிரமமாதல் கூடுமென்று அவர் வாதிக்கலாம். பிரமம் பரிபூரணமாயின், தம்மை அவர் பிரதிபலநப் பிரமமென்றது பிழையாம். தமக்குத் தேகச்சுமையை யொப்பியதும், ஜநநமரணங்கள் கூறியதும் மிகையாம். ஜநநம் என்பது ஆன்மா ஒரு தேகத்தை யடைதலும், மரணம் என்பது அது அந்தத் தேகத்தை விடுதலுமேயாம். அவ்வாறு கொள்ளுங்கால், அவ்வான்மாவுக்குப் போக்குவரத்துக் கூறப்படும். இவ்வான்மாவைப் பிரமமாகக் கொள்ளுங்கால், பிரமம் போக்குவரத் தில்லாதது என்னுஞ் சுருதி பொய்ப்பட்டுப்போம். அன்றியும், ஆன்மா வொருதேகத்திலிருந்து ஒன்றை யறிகையில், கண்ணின் வழியாக வறிந்தபோது காதின் வழியாகவும், காதின் வழியாக வறிந்தபோது கண்ணின் வழியாகவும் அறியாது. இரண்டிந்திரியங்களி லொரே காலத்தில் வியாபியாது என்பது முடிவு. இரண்டிந்திரியங்களில் பியாபித்து ஏககாலத்தி லிரண்டு விஷயங்களை யறியமாட்டாத வான்மா எல்லாவிந்திரியங்களிலு மொக்க வியாபித்து எல்லா விஷயங்களையு மேககாலத்தி லறியுமென்பது கூடாதாகையால், ஆன்மாவைப் பரிபூரணமென்றும், அது தான் பிரமமென்றுங் கூறுவது அபசித்தாந்தமாய் முடிந்தது. அன்றியும், அவ்வான்மா வொன்றினை யறிகையில், இந்திரியங்களின் சம்பந்தங் கேட்கப்படுகின்றது. இந்திரியங்களின் சேர்க்கை யின்றி யொன்றினை யறியமாட்டாத வதனைச் சுதந்திரவறிவாகிய பிரமம், அல்லது சிவம் என்றிடலுந் தவறுடைத்தாம். ஒரு தேகத்திலேயே முழுதும் ஏககாலத்தில் ஆன்மா வியாபியாமையால், அது உலகமுழுதும் வியாபித்தது என்று கூறுதற் கிடமேயில்லை. ஆகையால், ஆன்மா வியாபகமுடையதென்பது அழிந்தது.

இனி வியாபகம் அல்லது பூரணம் என்பது ஒன்றாயிருந்த பிரமம் பலவாக விரிந்த நிலைமையென்று அவர் பொருள் விரிக்கின்றனர். அங்ஙனமாயின், அது இப்போது விரிந்த நிலைமையினின்று மின்னு மதிகமாக விரிதலுங்கூடும். அன்றியும், ஒன்றாயிருந்த அது பலவான காரணம் யாதென்னு மாசங்கையு முண்டாம். பலவென்னும் பிரசங்க முண்டாகுகையில், ஒன்று கெடுதலும் அவர் மதத்துக் கிடர் தேடியதாம். ஒன்றாயிருந்த வதனை ஒன்று என்று சுட்டியது யாவர்? அதற்கு வேறு யொருபொரு ளில்லாதபோது அதனை ஒன்று என்று சுட்டுதற் கிடமேது? சுட்டிய பொரு ளுண்மையால், அவ்வாறு சுட்டிய பொருளும், சுட்டப்பட்ட பொருளும் ஒன்றாயிடுதல் யாங்ஙனம்? அன்றியும் ஒன்றாயிருந்தது பலவாகியதெனின், ஒன்றாயிருந்தது கண்டமும், பலவாய் விரிந்தது அகண்டமுமாம். அதனால் அவ்வொன்று பலவாயிடுதற்குப் பூர்வம் அதற்குப் பூரணத்துவ மில்லையாம். இம்மட்டோ, அவ்வொன்று பலவாய் விரிந்த தென்னுங்கால், அது முன்னர் வியாபித்திராத விடத்திலேயே பின்னர் வியாபித்திடல் வேண்டும். ஒரு

வித்து அங்குரித்து விருக்ஷமாகுகையில், அதனது சாகோபசாகைகள் தழைக்கின்றன. அவ்வாறு தழைத்து வியாபிப்பது அது முன்னரில்லாத இடத்திலேயேயாம். அந்த இடம் ஆகாயமேயாம். அவ்வாகாயத்தில் வியாபிப்பதெல்லாங் கண்டப் பொருள்களாம். அகண்டமாகிய ஆகாயம் தனக்கு வேருயுள்ள வோரிடத்திற் புதுசாய்ச் சென்று வியாபியாது வேறு இடமில்லாமையால். அன்றியு மவ்வாகாயம் அதற்கு விஜாதியான பலபொருள்களாக விரிந்தது மின்று. இதனைத் தெளிந்தவர்கள் பிரமம் பலவாய் விரிந்தது என்பதை வித்தானது மரமாகிச் சாகோபசாகைகளாய் விரிந்ததற்கே யொப்பிடுவரென்க. மரம் கண்டமா யொழிந்தவாறு பிரமமுங் கண்டமா யொழியத் தக்கதென வொதுக்கவும் பின்னிடையார்கள். மரமானதுதான் முன்னர் வியாபியாத விடங்களிலேயே சாகைகளாகத் தழைத்து வியாபித்ததுபோலப் பிரமமுந் தான் முன்னர் வியாபியாத விடங்களிலேயே தழைத்து விரிந்த தெனவுங் கூற முந்துவார்கள். பிரமம் ஆகாயத்தானத்திலே யுவமிக்கப் படுவதாகையால் ஆகாயம் விரிதற்கு வேறிடமில்லாதவாறுபோலப் பிரமம் பலவாக விரிந்திடற்கு வேறிடமில்லாமை தெளிந்திடுக. அன்றியும், அவ்வாகாயம் தனக்கு விஜாதியான பல பொருள்களாக விரிந்திடாததுபோலப் பிரமமும் தனக்கு விஜாதியான பல பொருள்களாக விரிந்திடாது என்பதுஞ் சித்தாந்தமாயின துணர்க.

இனிப் பிரமமேயுள்ளது, அஃது வேறு இடத்தில் வியாபித்ததின்று என அவர் வாதிக்கலாம். அப்போது அப்பிரமம் பலவாய் விரிந்ததென்னும் வாதம் நசித்திடும். அஃதொழியினும், மரம் சாகைகளாக வியாபிக்க இடங் கொடுத்த ஆகாயத்தைப்போலப் பிரமம் பலபொருள்களாக வியாபிக்க இடங் கொடுத்த வேறொருபொருளினிருப்பும் அப்பிரமத்துடன் அநாதியா யொப்ப வேண்டிய பொறுப்பு அவர் தலைமேல் வந்து விடியாமற் போகாது. அங்ஙனமாயின், பொன்பணிகளாயினவாறும், (* பால் தயிராயினவாறும், கடல் அலைகுமிழிகளாயினவாறும்) பிரமம் பலவாயின தன்மையை யாம் கூறவேமென்று அவர் வாதிக்கலாம். அதுவுங் கூடாது. எனெனின், பொன்னைப் பூணாக்கிப் புனைவாரில்லாதபோது அந்தப்பொன் தானே பூணாகமாட்டாது. அன்றியும், பொன் பூணாயினபின்னர்ப் பூணென்பதே யன்றிப் பொன்னென்னும் பெயரதற் குண்டாயின தில்லை. பொன் பூணாயின விடத்தும் அந்தப் பூண் பொன்னின் றன்மையினின்றும் மாறின தில்லை. இப்படியே பாலைத் தயிராக்கிப் பருகுவாரில்லாதபோது அந்தப் பால்தானே தயிராகமாட்டாது. அன்றியும், பால் தயிராயின பின்னர் தயிரென்பதே யன்றிப் பாலென்னும் பெயரதற் குண்டாயின தில்லை. பால் தயிராயின பின்னர் அந்தத் தயிர் மீண்டும் பாலாயின தில்லை. இனிக்கடலிற் காற்றில்லாதபோது அலைகுமிழிகளதிலாக்கப்பட்டவாறில்லை. காற்று என்று மோயாமையால் அலைகுமிழிகளதிலடங்கியவா றில்லை. கடலிலுண்டாகிய அலைகுமிழிக ளக்கடனீரா யிருப்பதன்றி வேறு பொருளாயின தில்லை. இவ்வுபமான ஸாத்ருசங்களோடு பிரமம் பலவாயிடுதலாகிய பரிபூரணத் தன்மையை நிறுத்த வேலாமையால், பிரமம் உலகுயிர்களாகியும், உலகுயிர்கள் மீண்டும் பிரமமாகியும் நிலைபெறு

* இந்த இருதலைப் பிறைக்குட்பட்டது நாகைநீலலோசனியிலில்லை. நாகைநீலலோசனியைப் பார்த்தே மறுப்பு எழுதப்பட்டது.

தற்கேற்ற தகுதி யமைந்த வுபமானந்தேடிப் பூர்வபட்சிகள் தமது மதத்தை நிறுத்திக்கொள்வது ஆவசியகமாம். எவ்வித வுபமானந் தேடினும் பிரமத்தினது பரிபூரணத்வம் அவர் கூறியபடி சித்தியா தென்பது சித்தம். வியாபகம் வியாப்தி வியாப்பியம் என்னுஞ் சொற்பாகுபாடுகளி னுண்மை யுணராதகொடுமையே அவர்க்கு வீணவதியை விளைத்ததென்க. இதுநிற்க,

அவர் பூரணத்வங் கூறியது பிரமத்துக்கென்று விவகாரமுண்டாயினும் அந்தப் பிரமம் ஆன்மாவைத் தவிர வேறில்லை யென்பது அவரது மதமாய் முடிந்தமையின், அவ்வான்மா விபுவாகாமையை மேல் யாமுணர்த்திய துணர்ந்தவர்கள் அவர் கூற்று இழிகூற்றென் றெண்ணி யொதுக்கப் பின்னிடையாரென்க. இதுகாறுங் கூறிய வுண்மைகளால் ஜநநமரணங்களைத் தாங்கிய பொருள் பிரதிபலந சைதன்யமாகிய ஜீவனு? அதிஷ்டாந சைதன்யமாகிய பிரமமா? என்றுசங்கித்த விஷயம் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு, இரண்டு மல்லவென்று நிச்சயிக்கப்பட்டமையால், இவ்விரண்டு மல்லாததும், அநாதி நித்தியமானதும், கிஞ்சிஜ்ஞத்வாதி யிலக்கணங்களோடு கூடிய பாசவீக்கமுடையதுமாகிய பசுவென்னும் ஆன்மாவே ஜநநமரணப்பட்டு வருந்துந் தன்மைத்து என்று கூறுவர் பெரியோரென்க. இதனால், பிரமமொன்றே சத்தியம், ஜகஜீவபரங்கள் மிச்சை என்று பேசிய பொய்வழக்கு அபஜயமடைந்தது தறிக. அவரவ்வழக்கினு முறுதியாக நில்லாமல் மெய்யாகிய பிரமமே உலகுயிர்களாக விரிந்தது என்று வாதந்தொடுத்து இஷ்ட விகாதம் பண்ணிக்கொள்ளாமல் பேசுவது பரிதாபமென்க. இதனை விவேகிகள் தெளிந்தின்புற்று வாழ்வாராக."

ஓம்.

பரப்ரம்மணேநமஃ.

ஆஸ்திக நாஸ்திகம்.

கடவுள் உண்டென்பவர் ஆஸ்திகரும், கடவுள் இல்லை யென்பவர் நாஸ்திகருமாகச் சொல்லப்படுவது எவரும் அறிந்த சங்கதிதான்.* அஸ்தி யென்பதன் பொருள் உண்டு, நாஸ்தி யென்பதன் பொருள் இல்லை. பொதுவாய் உண்டு இல்லை யென்றிருப்பதால் ஆஸ்தி யென்பதற்குக் கடவுள் உண்டு என்றும், நாஸ்தியென்பதற்குக் கடவுள் இல்லை யென்றும் எங்ஙனங் கூறத்தகும்? அப்படிக் கூறுங்கால் ஆஸ்தியென்னும் பதத்திற்குப் பொருளுண்டு,புத்திருண்டு,மனைவியுண்டு என்றும், நாஸ்தியென்னும் பதத்திற்கு அவைகளில்லையென்றும் கூறலாமே யென்னின், கூறப்படாது; அவ்வாறு கூறுதல் உலக வழக்கின்மையா னென்க. அன்றி அந்த எந்த மதஸ்தரும் எந்தத் தேசத்தாரும் எக்காலத்தாரும் எப்பாஷையாரும் எந்நூலாரும் ஆஸ்தி என்பதன்பொருள் கடவுளுண்டென்றும், நாஸ்தி என்பதன் பொருள் கடவுளில்லையென்றும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆஸ்திகர்: காணப்படுஞ் சேதனுசேதன வுலகிற்கு முதன்மையான பொருளுண்டென்றும், நாஸ்திகர் அப்படிப்பட்ட பொருளொன்றில்லையென்றும், உலகமொன்றுமாத்திர முண்டென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். இவ்விருவருள் ஆஸ்திகரும் பல பிரிவினை யுடையார்;நாஸ்திகரும் பலபிரிவினை யுடையார். ஷ ஆஸ்திகர் பல பிரிவினை யுடையாரேனும் இங்கு அவரை இருபிரிவினை யுடையாராக்கிப் பேசுவாம்.

முதல் பிரிவு ஆஸ்திகர் கொள்கை:—எங்கும் பரிபூரணரான கடவுளொருவரே முக்காலத்து முள்ள சத்துப்பொருள்; மற்றச் சேதனுசேதன வுலகம் தோற்றல் மாத்திரையாயுள்ள அசத்து அல்லது சத்துப்போலியாயுள்ளதாம்.

இரண்டாவது பிரிவு ஆஸ்திகர் கொள்கை:—எங்கும் பரிபூரணரான கடவுளும், அவரிடத்தில் சேதனுசேதன வுலகமும் முக்காலத்து முள்ள சத்துப்பொருள்களாம்.

இனி இவ்விரண்டையும் பற்றி விசாரிப்பாம். இரண்டாவது கொள்கையின் பிரகாரம் கடவுளுக்குச் சத்துத் தன்மையும் அதனுடன் பரிபூரணத்வமுங்கூறி, அந்தக் கடவுளிடத்து, அக்கடவுளைப்போன்று சத்தாகச் சேதனுசேதன வுலகமு மிருக்கின்றதென்னின் எங்ஙனம் பொருந்தும்? ஒரு பாத்திரத்தினிறைய நீர்வார்த்து அதிலொரு கல்லைப்போட்டால் ஷ கல்

---

* அஸ்தி என்பதிலிருந்து ஆஸ்திகனென்பது வந்தது.

லளவு நீர் வெளிப்படுவது கண்கூடு. நீரை வெளியி லூற்றிவிட்டால் அந்த விடத்தில் வாயுசென்று நிரப்பிக்கொள்ளுகின்றது. நிரம்பியபின் அப்பாத் திரத்தில் மீண்டும் நீரை வார்த்தால் எவ்வளவு நீர் உள்ளே செல்லுகின் றதோ, அவ்வளவு வாயு வெளியில் வந்துவிடுகின்றது. நீரும் சத்துப்பொ ருள், வாயுவும் சத்துப்பொருள். ஆகலின் இரண்டு பொருள்களும் ஒன் றிருந்த இடத்தி லொன்றிராமல் விலகிப்போகின்றன. இதனுல் இர ண்டு சத்துப் பொருள்கள் ஒரு இடத்தி லிராவென்பது திண்ணமெனத் தெரிகிறது. இங்ஙனமே பரிபூரணமும் சத்துமான கடவுளினிடத்துப் பிறிதொரு சத்துப்பொரு ளிருத்த லமையாது. அமையாதாகவே, ஷை வாதம் பொருத்தமில்லா வாதமாய்ப் போமென்றறிக. ஷை இருபொருள் களுஞ் சத்தாகச் சொல்ல வேண்டுமானுல் சொல்லலாம். அவ்வாறு சொல் லுங்கால் கடவுளுக்குப் பூரணத்வஞ் சொல்லுவதைத் தவிர்த்துக் கண்டப் பொருளாக்கிக் கடவுளு முலகு மிருக்கின்றனவாகச் சொல்லவேண்டும். அப் படிச் சொல்லுவோமாயின், கடவுளும் உலகமும் கண்டப்பொருள்களென்று சொல்ல வந்து, கடவுள் ஒரு இடத்தும் உலகு ஒரு இடத்தும் இருப்பன வாகி, கடவுளிருக்குமிடத்து உலகமில்லையென்றும், உலகம் இருக்குமிடத் துக் கடவுளில்லையென்றும் கூறுதற்கிடனுகும். இவரே மற்றொரு சார்பாகச் சேதனுசேதன வுலகை யிரண்டாக்கி உயிரென்றும் பஞ்சபூத வுலகென்று மொப்பி, கடவுள் ஒருபொருளும், உயிர் ஒரு பொருளும், உலகு ஒரு பொரு ளுமாக முப்பொருள் கூறி, ஷை முப்பொருளுஞ் சத்து என்கின்றனர். அவ் வாறு பகருமிடத்து மூன்றிலொரு பாகத்தில் கடவுளும், மூன்றிலொரு பாகத்தில் உயிர்த்தொகுதியும், மூன்றிலொரு பாகத்தில் உலகு மிருப்பன வாய் ஒத்துக்கொள்ளத் தக்கவராகின்றனர். இவ்வா றுரைப்பது மிக எளி தாயினும் கடவுளுக்குப் பரிபூரணத்துவஞ் சொல்பவர் இதை யொருபோது மொப்பமாட்டார். ஒப்புதலுஞ் செய்யாது மூன்று பொருளுக்குச் சத்துத் தன்மையுங் கூறவேண்டுமானுல் யுக்தி அநுபவங்கட்கு விரோதமாகும்.

முதலாவது கொள்கையின்படி பார்க்கின், இந்த ஆக்ஷேபங்களெல்லா முண்டாதலில்லை. இந்தக் கொள்கைப்படி கடவுளுக்குப் பரிபூரணத்துவ முஞ் சித்திக்கின்றது; உயிரும் பஞ்சபூத உலகமு மிருத்தற் கிடனுமாகின் றது. ஒரு பொருளினிடத்து மற்றொரு பொருளிருத்த லெங்ஙன மமையு மெனின், ஒரு சத்துப்பொருளில் மற்றொரு சத்துபொரு ளிருத்த லமையா தேயன்றி யொரு சத்துப்பொருளில் மற்றொரு அசத்து அல்லது சத்துப் போலிப்பொரு ளிருத்தற்கு விரோதம் ஏதுமில்லையே. அவ்வாறிருக்கு மென்பதற்கு அனேக திருட்டாந்தங்க ளிருக்கின்றன. அவைகளாவன: கயி ற்றின்கண் அரவு, இப்பியின்கண் வெள்ளி, கானலின்கண் நீர், இந்திர சாலத்தில் பொருள், மனத்தினிடத்துச் சொப்பனவுலகு முதலியனபோ லாம். உலகத்துக்கு மலடி மைந்தன் முதலிய திருட்டாந்தமும் கூறப்படு கின்றது. இவைகளெல்லாம் ஒவ்வொரு அவசரத்துக்கு ஒவ்வொரு திருட் டாந்தமாம். உலகம் பொய்யென்பதுவரையில் மலடிமைந்தன் முதலிய

திருட்டாந்தமாம். அதிஷ்டானத்தைத் தவிர ஆரோபம் இல்லை யென்பது வரையில் கயிற்றின்கண் அரவு, இப்பியின்கண் வெள்ளி முதலிய திருட்டாந்தங்களாம்; அதிஷ்டானத்தைத் தவிர ஆரோபமில்லையென்று தெளியினும் ஆரோபம் தோற்றிக்கொண்டுதானிருக்கும் என்பதுவரையில் கானல் நீர் முதலிய திருட்டாந்தங்களாம்; அவ்வாறு தோற்றினும் நீர் அனுபவத்திற்கு வரவில்லை யென்றும், உலகம் அனுபவத்துக்கு வருகிறதென்றும், ஆதலால் உலகத்துக்குக் கானனீர் திருட்டாந்தம் பொருந்தாதென்றும் சொல்லி ஆக்ஷேபஞ் செய்பவர்க்குச் சொப்பன முதலிய திருட்டாந்தங்களாம். இன்னும் இவ்வாறு சொல்லும் பல திருட்டாந்தங்களும் அவசர பேதமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது.

"கயிற்றின்கண அரவு அபின்னமானமையின் அபரிபூரணதோஷமில்லை யென் றுரைப்பது பொருந்தும்; மனமும் சொப்பனவுலகும் வேறு வேறு இடத்தி லிருப்பதால் கயிறும் அரவு மொன்றுபட் டிருப்பதுபோல் இருக்கிற தென்று எவ்வாறு கூறலாம்?" என்னில் சமாதானங் கூறுவாம். மனமும் சொப்பன வுலகமும் வேறு வேறாய்க் காணப்பட்டாலும் ஒன்றென்று சொல்வதற் கியையும். எங்ஙனமென்னின் மிக அன்பாய் வளர்க்கப்பட்டு இறந்து போன பிள்ளையைத் தாய் தந்தைகள் நினைப்பார்களாயின் அவர்கள் மனத்திற்கு அப்பிள்ளை தோன்றும்; தோன்றும் அப்பிள்ளை, வேறாகத் தோன்றினும் வேறன்று. அவ்வாறே மனத்தினின்றுந் தோன்றிய சொப்பனவுலகம் வேறுபோல் தோன்றினும் வேறன்று. வேறுபோல் தோன்றுதற்குக் காரண மேதெனின் மனத்தின்கண் பின்னசத்தி அபின்னசத்தியென இரண்டு சத்திக ளுள்ளன. அபின்னசத்தி மனத்தினிடத்துள்ள அறிவு; பின்னசத்தி சொப்பனவுலகம். சொப்பனவுலகு பின்னசத்தியின் காரியமாகலின் வேறுபோல் தோன்றும்; தோன்றுவதோடு அப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள பல ஜீவர்களுடைய இன்பத்துன்பங்கள் தன்னைச் சாருவதுமில்லை. அப்படி யிருந்தும் மனத்தைத் தவிர வேறில்லை; ஒன்றுதான். சொப்பன வுலகுக்கு முதற்காரணம் மனம். முதற்காரணத்துக்கும் காரியத்திற்கும் அபின்னமே. எது பின்னசத்தியின் காரியமோ அது பேதமாய்த்தான் காணப்படும். காணப்பட்டாலும் அக்காரியம் காரணத்தி லொடுங்கி விடுவதால் அபின்னமேயாம். எது பின்னசத்தியின் காரியமோ அது அசத்து அல்லது சத்துப்போலியேயாம். இவ்வாறே கடவுளிடத்து இந்தச் சாக்கிரவுலகம் சொப்பனவுலகம்போல் அசத்து அல்லது சத்துப்போலியாயும் தோற்றல் மாத்திரமாயு மிருத்தலால் கடவுளுக்குஅபரிபூரணத்துவதோஷம் வாராமை யறிக.

உலகம் அசத்து என் றுரைப்பதால் மலடிமைந்தன் ஆகாய தாமரையைப்போல் முற்றும் பொய்யென்று ஆராய்ச்சியும் கேள்வியு மில்லாச் சிலர் நினைக்கிறார்கள். அது தெரியாமை! மலடி மைந்தனும் அசத்துத்தான், கயிற்றரவும் அசத்துத்தான், கானனீரு மசத்துத் தான், சொப்பனவுலகமும் அச

த்துத்தான். இவைகளில் ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு அவசரத்துக்குத் திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்படுகின்றதென முன்னரே கூறினும். அசத்தில் இவ்வளவு தாரதம்மியங்கள் இருக்கின்றமையால் ஒன்றுக்கொன்று பேதந் தெரியாதது மொத்தமாய் உலகத்தை முற்றும் பொய்யென் றுரைக்கப்படாது.

கயிற்றின்கண் அரவு சத்தா? அசத்தா? சதசத்தா? இக்கேள்விக்குச் சத்தெனில் சத்தென்பதற்குப் பொருள் உள்ளதாதலால், கயிறென்றறிந்த பின்னரு முளதாதல்வேண்டும்; அங்ஙன மிராமையின் சத்தென்று உரைத்தல் கூடாது. அசத்து எனின் அசத்து என்பதன் பொருள் இலதாமாதலால் மலடிமைந்தன் தோன்ருதிருத்தல்போல அரவு தோன்ருமலே யிருத்தல்வேண்டும். தோன்றுதலால் அசத்தென்றுஞ் சொல்லுதல் கூடாது. சதசத்தென்று சொல்லலாமென்னில் சதசத்து என்பதன் பொருள் உளது இலது ஆதலாலும் ஒன்றுக்கொன்று நேர்விரோதமான இலக்கண மமையப்பெற்ற பொருள் இராதாதலாலும் சதசத்தென்றுங் கூறுத லமையாது. அன்றி எது சதசத்தோ அது உண்மையில் அசத்தேயாம். கயிற்றாவு முன்பு சத்து; சோதனையில் அசத்து. அது உண்மையில் அசத்தேயாம். பின்னைப் போம்வழி யாதெனின் இன்ன தன்மைத்தெனச் சொல்லுதற் கமையாத சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென்று கூறுதலே அமைவுடைத்து. இந்த இலக்கணத்தையே சொப்பனவுலகத்திற்கும், சொப்பன வுலகத்தை யுவமானமாகக் கொண்ட சாக்கிர வுலகத்திற்கும் சொல்வது தகுதியாம். இவ்வாறு கூறுவதனல் கடவுளுக்கும் பரிபூரணத்துவஞ் சித்திக்கின்றது; உயிர் உலகங்களுக்கும் இருப்பு ஏற்படுகின்றது. ஆதலால் முதல் வகுப்பு ஆஸ்திகர் கூற்றே கூற்று; மற்றவர் கூற்றெல்லாம் கூற்ருகா.

இதனற் றேர்ந்த தியாதெனின் முதல் வகுப்பு ஆஸ்திகர் முழு ஆஸ்திகராம்; இரண்டாவது வகுப்பு ஆஸ்திகர் கடவுள் உயிர் உலகமாகிய முப்பொருளுக்குஞ் சத்துத்தன்மை கூறிக் கடவுளுக்கு மூன்றிலொரு பங்கு இடத்தைக் கொடுக்கின்றமையால் அவர்கள் மூன்றில் ஒருபங்கு ஆஸ்திகராம்; ஒருபங்கு போக மற்ற இரண்டுபங்கு இடத்தை யுயிர் உலகங்களுக்கெடுத்துக்கொண்டமையால் ஒருபங்கு ஆஸ்திகரென்று கூறுவதோடுகூட இரண்டு பங்கு நாஸ்திகரென்றுஞ் சொல்லத் தக்கவராம். மற்ற நாஸ்திகரோ உலகமாத்திர முள்ளது; கடவுளில்லவேயில்லை யென்றுரைப்பதனல் அவர் முழு நாஸ்திகராம்.

முற்றிற்று.